

библиотека

КАМЕЯ

фантастика

**УИЛЯМ
ГИБСЪН**

**О МОНА ЛИЗА
ОВЪРДРАЙ В**

НЕВРОМАНТИК 3

В МРЕЖАТА ВЕЧЕ ИМА РАЗУМИ.

КОИТО СИ СЪЗДАВАТ СОБСТВЕНА РЕАЛНОСТ...

УИЛЯМ ГИБСЪН МОНА ЛИЗА ОВЪРДРАЙВ

Превод: Григор Гачев

chitanka.info

*На сестра ми Фран Гибсън,
с възхищение и любов...*

1. ПУШЕКЪТ

Призракът беше прощалният подарък на баща ѝ, донесен от облечен в черно секретар в отделението за отпътуващи на Нарита.

През първите два часа от полета към Лондон той лежеше забравен в чантичката ѝ, гладък продълговат предмет, едната му страна носеща вездесъщата емблема на Маас-Неотек, другата деликатно извита така, че да пасва на дланта на потребителя.

Тя седеше стегнато права на креслото си в първа класа, и чертите ѝ бяха подредени в малка студена маска, моделирана по най-характерните изражения на починалата ѝ майка. Околните седалки бяха празни: баща ѝ беше купил мястото заради нея. Беше отказала яденето, което ѝ беше предложил нервният стюард. Плашеха го празните седалки, свидетелство за богатството и мощта на баща ѝ. Човекът се поколеба, след това се поклони и се отдръпна. За момент тя изобрази на маската усмивката на майка си.

Призраци, мислеше си тя по-късно, някъде над Германия, гледайки тапицерията на креслото до нейното. Колко добре се държеше баща ѝ с неговите призраци.

Зад прозореца също имаше призраци, призраци в стратосферата на зимна Европа, частични образи, които се образуваха, ако тя оставеше очите си нефокусирани. Майка ѝ в парка Уено, лицето ѝ деликатно в светлината на септемврийското слънце. „Жеравите, Куми! Виж жеравите!“ И Кумико поглеждаше над езерото Шинобацу, и не виждаше нищо, никакви жерави, само няколко подскачащи черни точки, които сигурно бяха врани. Водата беше гладка като коприна и с цвят на олово, и бледи холограми проблясваха неясно над далечна редица сергии. Но Кумико щеше да види жеравите по-късно, много пъти, в сънищата си: те бяха оригами, ъгловати неща, сгънати от листови неон, ярки вдървени птици, плаващи по лунния пейзаж на лудостта на майка ѝ...

Спомняше си баща си, черната му роба отворена над татуираната буря от дракони, втъкнат зад огромната ебонитова повърхност на

бюрото си, с очи плоски и ярки като нарисуваните очи на кукла. „Майка ти е мъртва. Разбираш ли?“ И около нея навсякъде са сенките на кабинета на баща ѝ, ъгловатият му мрак. Ръката му се протяга напред, в кръга от светлина на лампата, за да посочи несигурно към нея, ръкавът на робата се отдръпва назад и открива златен Ролекс и още дракони, гривите им се мятат на вълни, увиват се, силни и тъмни, около сочещата му китка. „Разбираш ли?“ Тя не беше отговорила, вместо това беше побягнала, надолу към тайно място, което знаеше, хангара на най-малките от почистващите машини. Те бяха цъкали около нея цяла нощ, сканирайки я на всеки няколко минути с розови проблясъци лазерна светлина, докато баща ѝ не я беше намерил и, миришейки на уиски и цигари Дънхил, я беше отнесъл до стаята ѝ на третия етаж на апартамента.

Спомняше си седмиците, които бяха последвали, безцветни дни, прекарани най-често в костюмираната в черно компания на един или друг секретар, внимателни мъже с автоматични усмивки и стегнато навити чадъри. Един от тях, най-младият и най-малко внимателният, ѝ беше показал на претъпкана пресечка на Гинза, в сянката на часовника Хатори, импровизирана демонстрация на кендо, черният чадър описваше светкавично и безвредно формалните, древни дъги на бойното изкуство. И Кумико се беше усмихнала тогава, със собствената си усмивка, разчупвайки погребалната маска, и затова вината ѝ мигновено бе забита още по-дълбоко и още по-остро в онова място в сърцето ѝ, където тя знаеше срама и безполезността си. Но най-често секретарите я извеждаха да пазарува, от един огромен магазин на Гинза към друг, и през дузина бутици на Шинджуку, препоръчвани от син пластмасов гид на Мишелин, който говореше тромав туристически японски. Тя купуваше само много грозни неща, грозни и много скъпи неща, и секретарите маршируваха непоколебимо след нея с лъскави чанти в яките си ръце. Всеки следобед, когато се върнеха в апартамента на баща ѝ, чантите биваха подреждани грижливо в спалнята ѝ, където оставаха неотворени и недокоснати, докато слугините не ги махнеха.

И през седмата седмица, навечерието на тринайсетия ѝ рожден ден, беше уредено пътуване на Кумико до Лондон.

„Ще гостуваш в къщата на мой кобун,“ беше казал баща ѝ.

„Но аз не искам да ходя там,“ беше казала тя и му беше показала усмивката на майка ѝ.

„Трябва“, беше казал той и се беше обърнал настрана. „Съществуват затруднения“, беше добавил той към засенчения кабинет. „В Лондон ще бъдеш в безопасност.“

„И кога трябва да се върна?“

Баща ѝ не беше отговорил. Тя се поклони и напусна кабинета му, все още с усмивката на майка си.

Призракът се събуди от докосването на Кумико, когато започнаха спускането си към Хийтроу. Петдесет и първото поколение биочипове на Маас-Неотек избълва неясна фигура на седалката до нея, момче като от някоя избледняла ловна картина, с кръстосани небрежно крака в кафеникави бричове и ботуши за езда.

— ’Драсти — каза призракът.

Кумико премига и отвори длан. Момчето проблясна и изчезна. Тя погледна към малкото гладко блокче в ръката си и бавно сви пръсти.

— ’Драсти пак — каза той. — Викат ми Колин. На тебе?

Тя го зяпна. Очите му бяха опушено яркозелено, високото му чело бледо и гладко под непослушен тъмен кичур. Тя можеше да различи седалките от другата страна на пътеката през блясъка на зъбите му.

— Ако ти е прекалено мъгливо, можем да дигнем разделителната — каза той ухилено, и в миг беше там, некомфортно ярък и реален, и върховете на реверите на тъмното му палто вибрираха с халюцинаторна яснота.

— Само че смуче батерията — добави той и избледня до предишното си състояние. — Не ти разбрах името. — Отново усмивка.

— Ти не си реален — каза тя наострено.

Той сви рамене.

— Няма нужда да говориш на глас, госпожице. Околните пътници може да те помислят за малко странна, ако разбираш какво имам предвид. Начинът е субвокално. Аз си го разбирам всичкото през кожата... — Той разкръстоса крака и се протегна с ръце, поставени зад тила. — Сложи си колана, госпожице. Аз, разбира се, нямам нужда да се закопчавам, тъй като не съм реален, както ти сама посочи.

Кумико се намръщи и подхвърли апаратчето в скута на призрака. Той изчезна. Тя закопча колана си, хвърли поглед към нещото, поколеба се, след това отново го взе.

— За пръв път в Лондон, а? — попита той, появявайки се в периферията на зрението ѝ. Тя кимна, неочаквано за себе си. — Нищо против да летиш? Не те плаши?

Тя поклати глава, чувствайки се неудобно.

— Да не ти пука — каза призракът. — Ще направя справка. Хийтроу след три минути. Някой да те чака на летището?

— Бизнес-съдружник на баща ми — каза тя на японски.

Призракът се ухили.

— Тогава ще бъдеш в добри ръце, сигурен съм. — Той намигна. — Като ме погледнеш, няма да речеш, че съм лингвист, нали?

Кумико затвори очи и призракът започна да ѝ нашепва нещо за археологията на Хийтроу, за неолитната и желязната ера, керамика и инструменти...

* * *

— Мис Янака? Кумико Янака? — Англичанинът стърчеше над нея, гайджинското му туловище беше омотано в слонски гънки тъмна вълна. Малки тъмни очи я гледаха безизразно през очила със стоманена рамка. Носът му като че ли някога беше бил смачкан напълно и никога не беше оправян. Косата му, каквото беше останало от нея, беше обръсната, само малко сива четина беше оставена отзад, и черните му ръкавици с връзки бяха изтъркани и без пръсти.

— Името ми, ако разбирате, — каза той, като че ли това щеше мигновено да я убеди в нещо, — е Петал.

Петал наричаше града Пушека.

Кумико трепереше върху студената червена кожа. Гледаше през стъклото на стария Ягуар как снегът пада и се топи по пътя, който Петал наричаше М4. Късното следобедно небе беше безцветно. Той караше тихо, ефикасно, с присвити устни, като че ли се готвеше да подсвиrne. Движението изглеждаше абсурдно рядко за свикналите с Токио очи. Задминаха автоматичен ТИР на Евротранс. От тъпата му

муцуна стърчаха сензори и редове фарове. Въпреки скоростта на Ягуара, Кумико имаше усещането, че стои на едно място. Частиците Лондон започваха да се въртят около нея, приближавайки се. Стени от мокра тухла, бетонни арки, черно боядисано ковано желязо, заострено нагоре в копия.

Докато тя гледаше, градът се самоопределяше пред нея. Докато Ягуарът чакаше на пресечките на М4, тя можеше да различи лица през снега, зачервени лица на гайджини над тъмни дрехи, брадички, присвити надолу в шалове, женски токчета, тракаци през сребристи локвички. Редовете магазини и къщи ѝ напомняха пищно детайлираните декорчета, които беше виждала подредени около локомотив-играчка в галерията в Осака на продавач на европейски антики.

Тук никак не приличаше на Токио, където миналото, всичко, което беше останало от него, беше пазено с нервна грижливост. Историята беше се превърнала там в качество, нещо рядко, посочвано от правителството и пазено от закона и корпоративните дарения. Тук тя изглеждаше че е самата същност на нещата, като че ли градът беше едно единно цяло от камък и тухла, неизброими слоеве от послания и значения, ера върху ера, генерирани през столетията под диктата на почти нечетлива вече ДНК на капитали и империя.

— Извинявай, че Суейн не можа да дойде да те посрещне лично — каза мъжът, наречен Петал. Кумико имаше проблеми не толкова с акцента му, колкото от начина, по който той сглобяваше изреченията: тя отначало взе извинението за нареждане. Помисли дали да не се допита до призрака, след това се отказа от идеята.

— Суейн — промълви тя. — Г-н Суейн ли ще ми е домакин?

Очите на Петал я срещнаха в огледалото.

— Роджър Суейн. Баща ти не ти ли е казал?

— Не.

— Аха. — Той кимна. — Г-н Янака съобразява сигурност в тези неща, разумна работа... Човек с неговото положение, и прочее... — Той въздъхна шумно. — Съжалявам за парното. В гаража трябваше да са се погрижили...

— Вие от секретарите на г-н Суейн ли сте? — обърна се тя към масивните гънки плът над яката на дебелото тъмно палто.

— Негов секретар ли? — Той като че ли обмисли идеята. — Не, — каза накрая, — не съм. — Зави през кръгово движение, покрай блестящи металически навеси и вечерния поток пешеходци. — Яла ли си? Храниха ли те по време на полета?

— Не бях гладна. — Усещайки маската на майка си.

— Добре, Суейн ще има нещо за теб. Яде доста японски манджи. — Той издаде странен цъкащ звук с език и погледна назад към нея.

Тя гледаше покрай него, виждайки целувката на снежинките и смазвания замах на чистачките.

Резиденцията на Суейн в Нотинг Хил се състоеше от три свързани викториански къщи, разположени някъде в снежната смес от площади, пресечки и улички. Петал, държейки по две от чантите на Кумико във всяка ръка, ѝ обясни, че през номер 17 се влиза също и за номера 16 и 18.

— Няма смисъл да хлопаш тук — каза той, посочвайки тромаво с тежките чанти в ръката си към лъскавата червена боя и полираните бронзови украшения на вратата на номер 16. — Отзад са двайсет инча железобетон.

Тя погледна надолу по пресечката. По леката ѝ извивка се отдалечаваха почти еднакви фасади. Снегът беше станал по-гъст, и безизразното небе беше осветено от розовия блясък на натриеви лампи. Улицата беше пуста, снегът — чист, без следи. В студения въздух имаше непознато усещане, слаб, убедителен намек за горене, архаични горива. Обувките на Петал оставяха големи, добре очертани отпечатъци. Бяха оксфордски от черна кожа с тесни върхове и извънредно дебели, разядени подметки от пурпурна пластмаса. Тя последва отпечатъците му, започнала да трепери, нагоре по сивите стъпала на номер 17.

— Аз съм това, — каза той на боядисаната в черно врата, — вход. — След това въздъхна, остави четирите чанти в снега, свали ръкавицата без пръсти от дясната си длан и я натисна върху кръг ярка стомана, очертан върху едно от крилата на вратата. На Кумико ѝ се стори, че чува леко бръмчене, звук като от комар, който изтъня до изчезване, и след това вратата потрепери от приглушеното щракване на магнитни резета, когато те се отключиха.

— Вие нарекохте града Пушека — каза тя, когато той протегна ръка към медната дръжка.

Той спря за момент.

— Пушека, да. — И отвори вратата в топлина и светлина. — Стар израз, един вид прякор. — Вдигна чантите ѝ и влезе в покрито със сини килими фоайе с боядисана в бяло ламперия. Тя го последва, и вратата се затвори сама след нея и резетата ѝ щракнаха. Над бялата ламперия висеше репродукция в махагонова рамка, коне на полето и крехки малки фигурки в червени палта. Колин чип-призракът би живял там, помисли си тя. Петал отново беше оставил чантите ѝ. На синия килим лежаха люспи утъпкан сняг. Той отвори друга врата, зад нея имаше блестяща стоманена клетка. Дръпна решетката с издрънчаване. Тя загледа клетката, объркана.

— Асансьорът — каза той. — Няма място за нещата ти. Ще се върна за тях.

Въпреки очевидната си възраст, той вървеше напълно гладко, когато Петал докосна бял порцеланов бутон с дебелия си показалец. Кумико беше принудена да стои много близко до него: той миришеше на мокра вълна и на някакъв билков препарат за бръснене.

— Настанихме те най-горе — каза той, докато я водеше по тесен коридор, — защото смятахме, че тишината ще ти хареса. — Той отвори врата и я покани вътре с жест. — Надявам се да е така... — Свали очилата си и ги затърка енергично със смачкана кърпичка. — Ще взема багажа ти.

Когато той излезе, Кумико бавно обиколи масивната черна мраморна вана, която доминираше центъра на ниската, претрупана стая. Стените, наклонени остро към тавана, бяха покрити с напръскани със злато огледала. Чифт малки тавански прозорчета бяха разположени от двете страни на най-голямото легло, което беше виждала. Над леглото в огледалото имаше вградени малки спотове, подобни на лампичките за четене на самолет. Тя застана до ваната и докосна извитата шия на позлатен лебед, който играеше ролята на чучур, разтворените му криле бяха кранчетата. Въздухът в стаята беше топъл и неподвижен, и за миг като че ли присъствието на майка ѝ я изпълни като болезнена мъгла.

Петал се прокашля от вратата.

— Добре тогава, — каза той, вмъквайки се с багажа ѝ, — всичко окей ли е? Да си гладна вече? Не? Оставям те да се разполагаш... — Той подреди чантите ѝ до леглото. — Ако ти се дояде нещо, дрънни. — Посочи орнаментиран антикварен телефон с извити медни микрофон и слушалка и извита дръжка от слонова кост. — Просто я дигни, няма нужда от набиране. Закуска когато искаш. Питай някой, ще ти покаже къде. После можеш да видиш Суейн...

Чувството за майка ѝ беше изчезнало с връщането му. Тя се опита да го усети отново, след като той ѝ пожела лека нощ и затвори вратата, но то беше изчезнало.

Тя остана дълго до ваната, галейки гладкия метал на хладната шия на лебеда.

2. АФРИКАНЧЕТО

Африканчето пристигна на пълна скорост в Кучешката пустош на последния ден от ноември. Старомодният му додж беше каран от бяло момиче на име Чери Честърфийлд.

Плъзгавия Хенри и Ситната Птичка разглобяваха вибротриона, който беше лявата ръка на Съдията, когато се показва доджът на Африканчето, и кърпената му апронова пола пръскаше кафяви фонтани от ръждивата вода, която се събираше на локви по неравната повърхност от утъпкана стомана на Пустошта.

Пръв го видя Ситната Птичка. Ситната Птичка имаше остри очи, а също и 10x монокуляр, който висеше на гърдите му сред кости от най-различни животни и древни медени капачки за бутилки. Плъзгавия вдигна поглед от хидравличната китка и видя как Ситната Птичка се изтяга до пълните си два метра и насочва монокуляра през мрежата от небоядисана стомана, която образуваше повечето от южната стена на Фабриката. Ситната Птичка беше слаб, почти скелет, и лакираните криле от кафява коса, които му бяха изкарали прякора, се очертаваха рязко на фона на бледото небе. Бръснеше високо косата си отстрани и отзад, доста над ушите, и с крилето и аеродинамичната опашка изглеждаше като че ли носи безглава кафява патица.

— Уху, — каза Ситната Птичка, — да му го начукам.

— Какво? — Не беше лесно да накараш Ситната Птичка да се съсредоточи, а работата искаше два чифта ръце.

— Оная тарамбука.

Плъзгавия се изправи и избърса ръце в крачолите на дънките си, докато Ситната Птичка изчовърка зеления микрософт Мех-5 от куплунга зад ухото си, мигновено забравяйки осемстепенната сервокалибрационна процедура, нужна, за да се оправи вибротриона на Съдията.

— Кой кара? — Африканчето никога не караше, ако имаше кой друг да го прави вместо него.

— Не скив. — Ситната Птичка остави монокуляра да изтрака обратно върху покритието от кости и мед.

Плъзгавия се присъедини към него на прозореца и двамата загледаха приближаването на доджа. Африканчето периодично разкрасяваше матовочерната боя на екраноплана с причудливи щуротии с аерозолни флакони; мрачният ефект беше подчертан от ред хромирани черепи, вградени в масивната предна броня. Едно време кухите стоманени черепи бяха съдържали червени коледни лампички за очи; може би Африканчето не се грижеше вече толкова за имиджа си.

Когато екранопланът наближи Фабриката, Плъзгавия чу Ситната Птичка да рови отзад в сенките, и тежките му ботуши да скърцат в праха и фините ярки спирали на метални стружки.

Плъзгавия гледаше през последното останало прашно острие прозоречно стъкло как екранопланът се отпуска върху апроновата си пола пред Фабриката, ръмжейки и изпускайки пара.

Нещо издрънча в мрака зад него и той разбра, че Ситната Птичка е зад рафта със старите части и навива ръчно изработения заглушител на китайското пушкало за патрони с изместен център на тежестта, което използваша за лов на зайци.

— Птичка, — обади се Плъзгавия и хвърли гедорето на постелката, — знам, че си тъп дребен жълтоклюн Джърсиевски задник, но що по дяволите трябва да ми го напомняш?

— Не ми аресва тая тарамбука — каза Ситната Птичка иззад рафтовете.

— Тъхъ, и ако на тарамбуката й скимне да те забележи, също няма да те хареса. Разбере ли, че си отзад с пушката, ще ти я завре в гърлото напреки.

Ситната Птичка не отговори. Беше израсъл в белите крайпътни градчета на Джърси, където никой не знаеше нищо и не даваше пукната пара за нищо, и мразеше всички, които дават.

— И аз също бих му помогнал. — Плъзгавия дръпна нагоре ципа на старото си кафяво яке и тръгна към екраноплана на Африканчето.

Прашният прозорец откъм страната на шофьора се спусна със съскане и откри бледо лице, доминирано от чифт огромни, напръскани с кехлибарено шофьорски очила. Ботушите на Плъзгавия хрупаха по стари метални кутии, изтънели от ръждата като сухи листа. Шофьорът

дръпна надолу очилата и го погледна изкосо: момиче, но сега кехлибарените очила висяха около шията ѝ и прикриваха устата и брадичката. Африканчето щеше да бъде откъм далечната страна, което беше добре за при малко вероятния случай, ако Ситната Птичка почне да стреля.

— Заобиколи — каза момичето.

Плъзгавия обиколи екранолета, мина покрай хромираните черепи и чу как прозорецът на Африканчето се спуска със същия демонстративен тих звук.

— Плъзгав Хенри, — каза Африканчето, и дъхът му побеля, като бльсна въздуха на Пустошта, — здрасти.

Плъзгавия погледна надолу към дългото кафяво лице. Африканчето имаше големи лешникови очи, цепнати като на котка, тънки като молив мустаци и кожа, която блестеше като обработена.

— Здравсти, Африканче. — Плъзгавия надуши някаква особена миризма откъм вътрешността на екраноплана. — Как я караш?

— Ами, — каза Африканчето, присвивайки очи, — спомням си да ми беше казал веднъж, ако някога ми трябва услуга...

— Да — кимна Плъзгавия, усещайки пръв прилив на разбиране. Африканчето му беше опазил задника веднъж в Атлантик сити, беше уговорил някакви разгневени братя да не го пускат от балкона на четиридесет и третия етаж от оставен да гори кол. — Някой да иска да те метне от висока сграда?

— Плъзгав, искам да те запозная с някого.

— Ставаме ли квит тогава?

— Плъзгав Хенри, това готино изглеждащо момиче тук е госпожица Чери Честърфийлд от Кливлънд, Охайо. — Плъзгавия се наведе и погледна към шофьора. Руса чорлава коса, грим около очите. — Чери, това е моят близък личен приятел г-н Плъзгавия Хенри. Когато беше млад и лош, караше заедно с Тъжните Дякони. Сега е стар и лош, крие се там вътре и си гони изкуството, ако разбираш. Талантлив мъж, ако разбираш.

— Той е оня дето прави роботите, — каза момичето около буца дъвка, — казвал си ми.

— Самият същият — каза Африканчето и отвори вратата. — Чакай ни тук, сладурче. — Африканчето излезе навън в Пустошта, облечен в норково палто, което докосваше върховете на безупречните

му жълти щраусови ботуши, и Плъзгавия мярна нещо в задницата на екраноплана, мигновено линейково проблясване на превръзки и хирургически тръби...

— Ей, Африка, какво имаш там вътре?

Окичената със скъпоценности ръка на Африканчето се вдигна и посочи на Плъзгавия назад, и в същия момент вратата на машината се затвори с щракване и Чери Честърфийлд натисна копчетата на прозорците.

— Трябва да си поговорим за това, Плъзгав.

— Не мисля, че искам прекалено много — каза Африканчето и се облегна назад на голата метална опора, увит в норките си. — Чери има свидетелство на медицински техник и знае, че ще ѝ се плати. Готино момиче, Плъзгав. — Той намигна.

— Виж...

Африканчето имаше отзад в екранолета някакъв тип, който беше като мъртъв, кома или нещо подобно, вързан към помпи и системи и тръби и някакъв сорт симстимов апарат, всичко това завинтено за стара носилка от линейка, с батериите и прочее.

— Какво е това? — Чери, която ги беше последвала, след като Африканчето беше отвел Плъзгавия отзад, за да му покаже човека в екраноплана, зяпаше със съмнение извисяващия се над нея Съдия, или поне повечето от него: ръката с вибротриона лежеше където я бяха оставили, на омаслената постелка на пода. Ако тя има свидетелство на медицински техник, сигурно медицинският техник още не е забелязал липсата му, си помисли Плъзгавия. Носеше поне четири кожени якета, и всички ѝ бяха големи с по няколко размера.

— Изкуството на Плъзгавия, както ти бях разправял.

— Тоя тип умира. Смърди на пикня.

— Катетърът се е измъкнал — каза Чери. — Какво всъщност трябва да прави това нещо?

— Не можем да го държим тук, Африканче, ще опне петалата. Ако искаш да го утрепеш, наври го в дупка на Пустошта като тази.

— Човекът не умира — каза Африканчето. — Не е пострадал, нито е болен...

— Че к'во му е тогава, да го таковам?

— Пътува, сладур. На дълго пътешествие е. Има нужда от тишина и спокойствие.

Плъзгавия премести поглед от Африканчето към Съдията, след това пак към Африканчето. Искаше да продължи да работи по тази ръка. Африканчето искаше Плъзгавия да задържи този образ две, може би три седмици, и щеше да остави Чери да се грижи за него.

— Не връзвам. Тоя тип приятел ли ти е, или какво?

Африканчето сви рамене под норковото си палто.

— И що не го държиш при себе си?

— Не е достатъчно тихо. Няма достатъчно спокойствие.

— Африканче, — каза Плъзгавия, — дължа ти нещо, ама не чак толкова шантаво. Така или иначе трябва да бачкам, и така или иначе е прекалено шантаво. И Джентри също влиза в сметката. В момента той е в Бостън; ще се върне утре вечерта, и няма да му хареса. Знаеш, той е малко особен с хората... И това място е негово, ако разбираш...

— Бяха те надвесили през парапета, човече — каза тъжно Африканчето. — Спомняш ли си?

— Да, спомням си...

— Не си го спомняш достатъчно добре — продължи Африканчето. — Окей, Чери. Да се вдигаме. Не ми се пресича Кучешката пустош по тъмно. — Той се отбутна от стоманената опора.

— Виж, Африка...

— Забрави това. Не ти знаех шибаното име в Атлантик сити, просто реших, че не ми се ще да видя бялото момче размазано по цялата улица, разбираш? Не го знаех тогава, и май не го знам и сега.

— Африка...

— Да?

— Добре. Ще остане. Максимум две седмици. Даваш ли ми дума, че ще дойдеш и ще го вземеш? И ще трябва да ми помогнеш да оправя нещата с Джентри.

— К'во му трябва на него?

— Дрога.

Ситната Птичка се появи отново, когато доджът на Африканчето се отдалечи през Пустошта. Измъкна се иззад джунгла от пресовани коли, ръждиви кубове смачкана стомана, по които още имаше тук-там крѳпки ярѳк емайл.

Плъзгавия го гледаше от прозорец високо във Фабриката. Квадратите на стоманената рамка бяха запълнени с парчета отпадъна пластмаса, всяко с различен оттенък и дебелина, така че когато наклонеше глава настрана, Плъзгавия виждаше Ситната Птичка през слой топлорозов луцит.

— Кой живее тук? — попита Чери от стаята зад него.

— Аз, Ситната Птичка, Джентри.

— Имам предвид в тази стая.

Той се обърна и я видя до носилката и машините за животоподдържане.

— Ти.

— Твоето място ли е? — Тя гледаше схемите, залепени по стените, първоначалните му идеи за Съдията, Следователите, Труподъвкача и Вещицата.

— Не го мисли това.

— По-добре да не ти хрумват разни работи — каза тя.

Той я изгледа. Имаше голяма червена флюска в ъгъла на устата си. Изрусената ѝ коса стърчеше като демонстрация на статичното електричество.

— Казах ти вече, не го мисли това.

— Африканчето вика, че си имал електричество.

— Аха.

— Дай да го вържем тогава — каза тя и се обърна към носилката.
— Не смуче много, но батериите ще отслабнат.

Той пресече стаята и погледна надолу към съсипаното лице.

— Я по-добре ми кажи нещо. — Не му харесваха тръбите. Една от тях влизаше в едната ноздра на човека, и от идеята му се повдигаше.
— Кой е тоя тип и к'во, по дяволите, прави Африканчето с него?

— Нищо — каза тя, потупвайки дисплея на предницата на биомонитора, вързан за крака на носилката със сребриста лента. — REM-ът му е в наличност, като че ли сънува през цялото време... — Мъжът на носилката беше напъхан в чисто нов спален чувал. — Работата е, че той — който и да е — плаща на Африканчето за това.

На челото на човека имаше опната мрежа троди; единичен черен кабел беше опнат по дължината на носилката. Плъзгавия го проследи до масивния сив блок, който като че ли доминираше апаратурата, монтирана по надстройката. Симстим? Не прилича. Някакъв

киберпространствен дек? Джентри знаеше доста нещо за киберпространството, или поне говореше за него, но Плъзгавия не можеше да си спомни нищо за изпадане в безсъзнание и просто стоене така включен... Хората се включваха, за да свият нещо. Слагат тродите и ей ги там, всички данни на света натрупани като един голям неонов град, така че можеш да се движиш около тях и един вид да ги схванеш, поне визуално, защото ако не можеш, ще ти е прекалено сложно да си намериш пътя до точно тези данни, които са ти притрябвали. Джентри му викаше иконика.

— Той плаща на Африканчето?

— Аха — каза тя.

— За к'во?

— Да го държи така. И да го крие.

— От кой?

— Не знам. Не е казал.

В тишината, която последва, се чуваше равномерно съскане на дишането на човека.

3. МАЛИБУ

В къщата имаше особен мирис; винаги го беше имало.

Той принадлежеше на времето и соления въздух и на ентропийната природа на скъпите къщи, построени твърде близо до морето. Вероятно също беше специфичен за места, обитавани за кратко, но често, къщи отваряни и затваряни, когато неспокойните им жители пристигаха и отпътуваха. Тя си представи стаите празни, петънца корозия разцъфтяват тихо по хрома, бледи плесени се прихващат по тайните ъгълчета. Архитектите, като че ли в признание на вечните процеси, бяха търсили известна степен на ръжда: масивните стоманени парапети покрай входа бяха изтънели колкото китката ѝ, изядени от пръските с годините.

Къщата се присвиваше, както и съседните ѝ, върху части от съборени основи, и разходките ѝ покрай брега понякога включваха опити за археологически фантазии. Тя се опитваше да си представи миналото на това място, други къщи, други гласове. На тези разходки я придружаваше въоръжен автомат, мъничък хеликоптер Дорние, който се издигаше от невидимото си гнездо на покрива, когато тя излезеше от входа. Можеше да планира почти тихо, и беше програмиран да избягва погледа ѝ. В начина, по който той я следваше, имаше някаква тъга, като че ли той беше скъп, но неприет коледен подарък.

Тя знаеше, че Хилтън Суифт наблюдава през камерите на Дорнието. Надали нещо, което ставаше в къщата на брега, убягваше на Sense/Net: самотата ѝ, седмицата насаме, която беше поискала, бяха под непрекъснато наблюдение.

Годините ѝ в професията ѝ бяха изработили личен имунитет срещу наблюдение.

През нощта тя понякога включваше светлините, монтирани под входната площадка, осветявайки ѝероглифните древни огромни сиви пясъчни мухи. Самият вход, и изтеглената назад всекидневна оставаха в мрак. Тя сядаше на стол от обикновена бяла пластмаса и гледаше

брауновия танц на мухите. В блясъка на лампите те хвърляха миниатюрни, едва видими сенки, летящи възелчета върху пясъка.

Звукът на морето я обгръщаше в движението си. Късно през нощта, докато тя спеше в по-малката от двете спални за гости, той си пробиваше път в сънищата ѝ. Но никога в нахлуващите спомени на странник.

Изборът на спалня беше инстинктивен. Основната спалня беше минирана с детонаторите на стара болка.

Лекарите в клиниката бяха използвали химически клещи, за да изтръгнат пристрастяването към дрогата от рецепторите на мозъка ѝ.

Тя си готвеше сама в бялата кухня, затопляше замразен хляб в микровълновката, изсипваше пакети суха швейцарска супа в безупречно чисти стоманени тенджери, пробивайки си безчувствено път през безименното, но все по-познато пространство, от което беше така неусетно изолирана от проектираната от специалисти дрога.

— На това му викат живот — каза тя на белия ъгъл. И какво ли ще измъкнат от това вградените в къщата психоблокове на Sense/Net, чудеше се, ако някой скрит микрофон го улови и им го предаде? Тя разбърка супата с изящна неръждаема бъркалка, гледайки как се вдига пара. Това да прави нещо помага, помисли си тя, просто да правиш нещо сама; в клиниката бяха настояли тя сама да си оправя леглото. Сега тя сърбаше направената от самата нея супа, намръщена, и си припомняше клиниката.

Беше си взела седмица почивка от лечението. Лекарите бяха протестирали. Детоксикацията мина разкошно, бяха казали те, но терапията още не е започнала. Бяха посочили процента на връщане към дрогата сред клиентите, които не довършваха програмата. Бяха ѝ обяснили, че застраховката ѝ ще е невалидна, ако тя не довърши лечението си. Sense/Net ще плати, беше им отговорила тя, освен ако те не предпочитат тя лично да им плати. И беше извадила платиновия си чип от МицуБанк.

Нейният Lear пристигна час след това; тя му поръча да я откара до LAX, поръча кола да я посрещне там, и нареди да не се приемат позвънявания.

— Съжалявам, Анджела, — каза аеропланът, завивайки над Монтего Бей секунди след излитането, — но Хилтън Суифт е упражнил приоритетно нареждане.

— Анджи, — каза Суифт, — знаеш, че съм винаги зад теб, където и да си. Знаеш го, Анджи.

Тя се обърна и изгледа черния овал на високоговорителя. Беше центриран в гладка сива пластмаса, и тя си представи Суифт свит там, дългите му крака на бегач свити болезнено, гротескно, зад таблото на Lear-a.

— Знам го, Хилтън — каза тя. — Радвам се, че се обади.

— Отиваш в Лос Анджелос, Анджи.

— Да. Така казах на самолета.

— До Малибу?

— Точно така.

— Пайпър Хил пътува към летището.

— Благодаря, Хилтън, но не я искам там. Не искам никого. Искам кола.

— В къщата няма никого, Анджи.

— Добре. Точно това искам, Хилтън. Никого в къщата. Къщата да е празна.

— Сигурна ли си, че това е добра идея?

— Най-добрата идея, която съм имала от много време насам, Хилтън.

Последва пауза.

— Казват, че е минало наистина добре, Анджи, лечението. Но искаха да останеш.

— Имам нужда от седмица — каза тя. — Една седмица. Седем дни. Сама.

След третата си нощ в къщата тя се събуди призори, направи си кафе и се облече. По широкия прозорец към верандата отпред имаше кондензирана влага. Спането беше обикновено спане; ако ѝ се бяха присънили някакви сънища, то тя не можеше да си ги спомни. Но усещаше някакво ускоряване на нещата, почти главозамайване. Стоеше в кухнята и усещаше студа на теракотения под през дебелиите хавлиени чорапи, с длани около топлата чаша.

Имаше нещо. Тя протегна ръце, надигайки чашата с кафе като купа, жест едновременно инстинктивен и ироничен.

Бяха минали три години, откакто лоата я бяха яздили, три години те не бяха я докосвали. Но сега?

Легба? Някой от другите?

Усещането за присъствие внезапно отслабна. Тя постави чашата на тезгяха твърде рязко, кафето плисна върху ръката ѝ, и хукна да намери обувки и палто. Зелени гумени ботуши от шкафа с дрехи за на брега, и тежко синьо планинарско яке, твърде голямо, за да е било на Боби. Изтича навън по стълбите, игнорирайки бръмченето на хеликоптера-играчка Дорние, когато той се издигна след нея като търпелив щурец. Хвърли поглед на север, покрай трупаницата от къщи, и бъркотията от покриви ѝ напомни за едно барио в Рио, след това се обърна на юг към Колонията.

Тази, която дойде, беше наричана Маман Бригита, или Гранде Бригита, и докато някои я смятаха за жена на барон Самеди, други я наричаха „най-стара измежду мъртвите“.

Сякаш сънуваната архитектура на Колонията се издигаше вляво от Анджи като въстание на форми и его. Деликатно изглеждащи, окичени с неон двойници на Ватсовите кули се издигаха до необруталистични бункери, украсени с вградени бронзови релефи.

Докато тя минаваше покрай тях, огледалните стени отразяваха купчините сутрешни тихоокеански облаци.

През последните три години имаше моменти, когато се беше чувствала като че ли аха и да премине, или да премине отново една линия, потайна граница увереност, и да открие, че времето, когато тя беше с лоата, е било сън, или че те са били най-много заразни възли културен резонанс, останал от седмиците, които беше изкарала в омфора на Бийвър в Ню Джърси. Да погледне с други очи: няма богове, няма Конници.

Тя продължаваше да върви, успокоявана от прибоя, от единствения непрекъснат момент на крайбрежното време, неговото сега-и-винаги.

Баща ѝ беше мъртъв, мъртъв вече от седем години, и данните, които тя имаше за неговия живот, ѝ бяха казали твърде малко. Че той е

служил на някого или на нещо, че наградата му за това е било познание, и че тя е била принесената от него жертва.

Понякога се чувстваше като че ли имаше три живота, всеки един отграден от другите с нещо, което тя не можеше да назове, и без никаква надежда някога да ги обедини.

Съществуваха детските ѝ спомени от аркологията на Маас, изсечена в дълбините на една меза в Аризона, където тя се беше опирала на балюстрада от пясъчник, с лице към вятъра, и се беше чувствала като че ли цялата видима равнина е нейният кораб, и че може да надникне в залезните цветове оттатък планините. След това беше отлетяла от там, с твърдата топка на страха в гърлото. Вече не можеше да си спомни лицето на баща си, както го видя за последен път. Въпреки че сигурно трябва да е било на площадката на микропланера, другите планери завързани срещу вятъра, ред дъгоцветни пеперуди. Първият ѝ живот беше свършил тази нощ, и животът на баща ѝ — също.

Вторият ѝ живот беше кратък, бърз и доста странен. Един мъж на име Търнър я беше взел, и я беше извел извън Аризона, и я беше оставил с Боби и Бийвър и останалите. Спомняше си много малко за Търнър, само че беше висок, с твърди мускули и поглед на преследван човек. Беше я довел в Ню Йорк. След това Бийвър я беше довел заедно с Боби в Ню Джърси. Там, на петдесет и третия етаж на една минкомна структура, Бийвър ѝ беше обяснил за сънищата ѝ. Сънищата са реални, казваше той, и кафявото му лице лъщеше от пот. Беше ѝ казал имената на тези, които тя беше виждала насън. Беше я научил, че всички сънища се вливат в едно общо море, и ѝ беше показал начините, по които нейните бяха различни и подобни. Единствено ти плаваш и по старото, и по новото море, беше казал той.

Бяха я яздили боговете, там, в Ню Джърси.

Беше се научила да предава себе си на Конниците. Беше виждала как лоата Линглесу влиза в Бийвър в омфора, как неговите крака разпръсват диаграмите, нарисувани по белия под. Беше опознала боговете в Ню Джърси, и любовта.

Лоата я бяха насочвали, когато тя тръгна с Боби да гради третия си, сегашен живот. Анджи и Боби си пасваха добре, родени от вакууми, Анджи от чистото празно царство на Биолоборатории Маас, и Боби от скуката на Баритаун.

Гранде Бригита я докосна без предупреждение; тя се спъна и почти падна на колене в прибой, когато звукът на морето потъна в сумрачния пейзаж, отворил се пред нея. Боядисаните в бяло стени на гробници, надгробните камъни, върбите. Свещите.

Под най-старата върба имаше множество свещи, и усуканите ѝ корени бяха побелели от восъка.

Познай ме, дете.

И Анджи я усети, отведнъж, и я позна по същността ѝ, Маман Бригита, Мадмоазел Бригита, най-стара от мъртвите.

Аз нямам свой култ, дете, нямам специален олтар.

Тя откри, че върви напред в светлината на свещите, и в ушите ѝ нещо бръмчи, като че ли върбата е огромен кошер с пчели.

Моята кръв е отмъщението.

Анджи си спомни Бермуда, нощта, ураганът; двамата с Боби бяха навлезли в окоето му. Гранде Бригита беше нещо подобно. Тишината, притискащото усещане, чувството за немислими сили, покорни на най-малката мисъл. Под върбата нямаше нищо, което да се види. Само свещите.

— Лоата... Не мога да ги повикам. Усетих нещо... Дойдох да търся...

Ти си призована в моя репозоар. Чуй ме. Баща ти начерта знаци в главата ти: той ги начерта с плът, която не беше плът. Ти бе посветена на Езили Фреда. Легба те поведе в света да служиш на неговата воля. Но ти бе пратена отрова, дете, коп-пудре...

Носът ѝ започна да кърви.

— Отрова?

Знаците на баща ти са променени, частично изтрити, преначертани. Макар че си престанала да тровиш себе си, Конниците не могат да те достигнат. Но моята същност е друга.

Главата я болеше ужасно, кръвта думкаше в слепоочията...

— Моля те...

Чуй ме. Имаш врагове. Те кроят планове срещу теб. Много е заложено в туй. Бой се от отрова, дете!

Тя погледна надолу към дланите си. Кръвта беше ярка и реална. Бръмчащият звук ставаше все по-силен. Може би беше в главата ѝ.

— Моля те! Помогни ми! Обясни...

Не можеш да останеш тук. Това е смърт.

И Анджи падна на колене в пясъка, звукът на приборя се стовари върху нея, и бе заслепена от слънцето. Дорнието нервно планираше пред нея, на два метра разстояние. Болката мигновено намаля. Тя избърса окървавените си длани в ръкавите на синьото яке. Групичката камери на автомата подскачаше и се въртеше.

— Всичко е наред — напъна се тя да каже. — Потече ми кръв от носа. Нищо повече... — Дорнието се стрелна напред, след това назад. — Връщам се в къщата. Добре съм. — То плавно се издигна навън от полезрението ѝ.

Анджи се присви разтреперана. Не, не им позволявай да видят. Ще разберат, че нещо се е случило, но няма да знаят какво. Тя се насили да се вдигне на крака, обърна се и заситни обратно нагоре по брега, по пътя, по който беше дошла. Докато вървеше, търсеше из джобовете на якето кърпичка, каквото и да било, с което да изтрие кръвта от лицето си.

Когато пръстите ѝ усетиха ъглите на плоския малък пакет, тя разбра мигновено какво е това. Спря и потрепера. Дрогата. Не беше възможно. Да, беше. Но кой? Тя се обърна и загледа Дорнието докато то не се отдръпна.

Пакетът. Достатъчно за месец.

Коп-пудре.

Бой се от отрова, дете.

4. КОПТОРЪТ

Мона сънуваше, че танцува в клетката в някакъв кливлъндски джук, гола в колона гореща синя светлина, и лицата, надигнати към нея през завесата от дим отразяват синята светлина с бялото на очите си. Имаха израза, който мъжете винаги имат, когато те гледат как танцуваш, гледат без откъсване, и в същото време са затворени вътре в себе си, така че очите им не ти казват нищо, и лицата им, въпреки потта, изглеждат като изрязани от нещо дето само прилича на плът.

Не че ѝ пукаше как гледат, когато беше в клетката, високо и на горещо и в ритъма, три песни в набора и магът тепърва почващ да действа, нови сили в краката ѝ я изправят на пръсти...

Един от тях я сграбчи за глезена.

Тя се опита да изпищи, но не се получаваше, отначало не щеше, и когато стана, беше като че ли нещо се скъсва в нея и я боли, и синята светлина се пръсна на парчета, но ръката, ръката все още беше там, около глезена ѝ. Тя подскочи в леглото като играчка на пружина, борейки се с мрака, и задра с нокти косата си настрани от очите.

— Кво става, бейби?

Той постави другата си ръка на челото ѝ и я бутна обратно назад, в горещата вдлъбнатина на възглавницата.

— Сънувах... — Ръката още беше там и ѝ се искаше да изпищи. — Имаш ли цигара, Еди? — Ръката се отдръпна, запалката щракна и пламъчето блесна, чертите на лицето му се мярнаха в тъмното, когато той запали и ѝ подаде една. Тя седна бързо и кръстоса крака под себе си с армейското одеало върху тях като покривало, защото не ѝ се щеше в момента изобщо да я докосва някой.

Счупеният крак на намерения на боклука пластмасов стол издаде предупредителен звук, когато той се облегна назад и също запали цигара. Вземи се счупи, помисли си тя, ръгни го в задника, за да ме удари няколко пъти. Поне беше тъмно и не ѝ се налагаше да гледа стаята. Най-лошото беше да се събуди с главоболие, твърде зле, за да се движи, когато беше влязла набързо и беше забравила да залепи пак

черната пластмаса, и яркото слънце и покажеше всички дребни детайли и нагрееше бързо въздуха, така че мухите да се вдигнат.

Никой не я беше сграбчвал там, в Кливлънд, всеки достатъчно треснат да се протегне през клетката беше вече прекалено пиян, за да се движи, може би и за да диша. Пичовете също никога не я сграбчваха, освен ако не го уредяха с Еди, не платяха допълнително, и това беше просто пунтаж.

По който и начин да го искаха, това трябваше да бъде нещо като ритуал, така че като че ли ставаше на някакво място извън живота ти. И тя ги наблюдаваше, когато изключваха. Това беше интересен момент, когато изключваха, бяха напълно безпомощни, може би само за част от секундата, но беше все едно изобщо ги няма там.

— Еди, ще откача ако ще спя още тук.

Беше я удрял преди и за по-малко, така че тя наведе лице към коленете си и одеалото и зачака.

— Аха, — каза той, — искаш да се върнеш обратно в рибарника? Обратно в Кливлънд?

— Просто ми идва отгоре вече...

— Утре.

— Какво утре?

— Достатъчно скоро ли ти е? Утре през нощта, шибан частен самолет? Право в Ню Йорк? Ще престанеш ли тогава да ми надуваш главата повече?

— Моля те, бейби, — тя се протегна към него, — можем да вземем влака...

Той я плесна по ръката.

— Имаш лайна вместо мозък.

Ако тя продължеше да се оплаква, каквото и да е за жилището им, каквото и да е, което да подразбира, че той не се справя добре, че всичките му велики планове не водят до нищо, той щеше да почне, тя знаеше, че ще почне. Като оня път, когато се беше разпищяла заради буболечките, хлебарките, които наричаха там палметови буболечки, но то беше, защото проклетиите бяха мутанти, поне половината от тях; някой се беше опитал да ги очисти с нещо, което им бърника в ДНК-то, и гледаш как обърканите буболечки измират с прекалено много крака или глави, или без достатъчно, и веднъж беше видяла една, която изглеждаше като че ли е глътнала кламер или нещо подобно, гърбът

или черупката или каквото ѝ беше там беше сгърчен по начин, от който ѝ се драйфаше.

— Бейби, — каза тя, опитвайки се да направи гласа си по-мек, — не го правя нарочно, просто това място ме такова...

— Хуки Грийн — каза той, като че ли не я беше чул. — Бях горе в Хуки Грийн и срещнах премествач. Той ме забеляза, разбираш ли? Има човекът око за таланти. — Тя почти усещаше усмивката му в мрака. — Откъм Лондон, Англия. Ловец на таланти. Дошъл в Хуки и направо „Ти, мой човек!“.

— Пич? — При Хуки Грийн беше мястото, за което Еди беше решил в последно време, че ще се действа, трийсет и третия етаж на стъклен небостъргач, повечето от вътрешните стени съборени, за нещо като танцова площадка, само че се беше вдигнал, след като беше видял, че никой не му обръща особено внимание. Мона никога не беше виждала самия Хуки, „ето го тука готиния Хуки“, пенсионирания балетист, който държеше мястото, но то беше екстра за танцуване.

— Ще слушаш ли, да ти го начукам? Пич? Майната ти. Той е човекът, връзката, той е на стълбата и смята да ме издърпа. И знаеш ли какво? Смятам да те взема със себе си.

— Но какво иска той?

— Актриса. Нещо от сорта. И печено момче да я сложи на мястото ѝ и да се грижи тя да си стои там.

— Актриса? Място? Какво място?

Тя го чу да разкопчава ципа на якето си. Нещо тупна на леглото, близо до краката ѝ.

— Два бона.

Господи. Може и да не е шега. Само че ако не е, какво по дяволите е?

— Колко изкара тая нощ, Мона?

— Деветдесет. — Всъщност бяха сто и дваайсет, но беше оскубала последния за просрочено време. Обикновено беше твърде уплашена, за да крие от него, но ѝ трябваха пари за маг.

— Задръж ги. Вземи си някакви дрехи. Не като работните, никой не иска ситния ти задник да стърчи навън, поне този път.

— Кога?

— Утре, казах. Можеш да кажеш чао на това място.

Когато го каза, ѝ се прииска да задържи дъх.

Столът отново изскърца.

— Деветдесет, а?

— Аха.

— Разкажи ми.

— Еди, толкова съм уморена...

— Не — каза той.

Но това, което искаше, не беше истината, или каквото и да било близо до нея. Искеше една история, история, която я беше научил да му разказва. Не искаше да чуе за какво говорят те (и повечето от тях си имаха по нещо, което много им се искаше да ти кажат, и обикновено го казваха), или как заобикаляха въпроса с това да ти видят кръвните тестове за работа, или как всеки от тях си правеше все същата шега за това как можели да поставят в ремисия това, от което не можели да се излекуват, или дори какво искаха в леглото.

Еди искаше да слуша за някакъв едър тип, който я третира като че ли тя няма значение. Само че трябваше да бъде внимателна, когато го разказваше, да не опише пича прекалено груб, защото това се предполагаше да струва повече, отколкото тя беше успяла да изкара. Главното беше, че въображаемият пич я беше третираше като някаква машина, която е наел за половин час. Не че наистина нямаше един куп такива, но те обикновено си пръскаха парите по кукли или си го получаваха със стим. Мона се опитваше да хваща тези, които искаха да говорят, които се опитват да ти купят сандвич след това, които можеха да бъдат лоши по свой си начин, но не по начина, който беше нужен на Еди. И другото, което Еди искаше тя да му каже, че нещата не са били както ѝ е приятно, но че тя е открила, че го иска и така, и че го иска здравата.

Тя се протегна в мрака и докосна плика, пълен с пари.

Столът отново изскърца.

И тя му разказа как е излизала от „Евтин пазар“, и този едър тип ѝ се е лепнал, просто попитал колко, което я поизплашило, но тя въпреки това му каза и се навила. И те отишли в неговата кола, която била стара и голяма и миришеца на влага (детайл, промъкнал се от кливлъндските ѝ дни), и той един вид я преметнал през седалката...

— Пред „Евтин пазар“ ли?

— Зад него.

Еди никога не я обвиняваше, че си измисля нещата, въпреки че тя знаеше, че той трябваше да я е научил на общия сюжет някак си, и че това беше в основите си една и съща история. Когато едрият тип ѝ беше вдигнал полата (черната, каза тя, и бях с белите ботуши) и си беше свалил панталоните, чу как катарамата на колана на Еди дрънчи, докато той се измъкваше от дънките си. Докато той се вмъкваше в леглото, част от нея се чудеше дали позицията, която тя описва, е физически възможна, но тя продължаваше, и така или иначе това вършеше работа. Тя си припомни да подчертае колко я е боляло, когато едрият е влизал в нея, въпреки че е била достатъчно влажна. Разказа как я е държал за китките, макар че вече беше доста объркана кое къде беше, освен че задникът ѝ трябваше да стърчи нагоре. Еди беше започнал да я докосва, да гали гърдите и корема ѝ, така че тя премина от бруталността на действията на пича към това как се е почувствала тя.

Никога не се беше чувствала така, както се предполагаше да опише, че се е чувствала. Тя знаеше, че можеш да докараш нещата до място, където да го правиш боли малко, но все още е приятно, но знаеше, че не това се иска. Това, което Еди искаше да чуе беше, че е боляло много и се е чувствала зле, но че въпреки това ѝ е харесало. Което Мона изобщо не можеше да разбере, но се беше научила да го разказва така, както той искаше от нея.

Защото, така или иначе, вършеше работа; и Еди се претърколи, усуквайки одеалото на гърба си, и се мушна между краката ѝ. Тя предполагаше, че той сигурно го вижда вътре в главата си, като анимационен филм, това което тя му разказва, и че в същото време той някак си беше този безлик клатещ се едър тип. Беше я хванал за китките и ги беше притиснал над главата ѝ, по начина, който му харесваше.

И когато той свърши, сви се настрани и заспа, Мона продължи да лежи будна в застоялия мрак, мечтаейки си да пътува и пак да пътува, ярко и чудесно.

Дано да станеше истина.

5. ПОРТОБЕЛО

Кумико се събуди в огромното легло и остана да лежи напълно неподвижна, докато се вслушваше. Чуваше се слаб непрекъснат шум от далечна улица.

Въздухът в стаята беше студен. Тя събра розовото пухено одеало около себе си като палатка и слезе от леглото. Малките прозорчета бяха изрисувани с ярък скреж. Тя отиде до ваната и натисна едно от позлатените крила на лебеда. Птицата се изкашля, изгъркори и започна да пълни ваната. Все още увита в одеалото, тя отвори чантите си и започна да избира облекло за днес, поставяйки избраните дрехи на леглото.

Когато ваната беше готова, тя остави одеалото да се свлече на пода и се покатери през мраморния парапет, и стоически се отпусна в болезнено горещата вода. Парата от ваната беше разтопила скрежа, и по прозорците течеше влага. Чудеше се във всички английски спални ли има вани като тази. Изтърка се методично с овалната пръчка френски сапун, изправи се, изцеди водата колкото можеше по-добре, уви се в голяма черна кърпа, и след известно търсене откри мивка, тоалетна и биде. Те бяха скрити в много малка стая, която някога сигурно беше била тоалетна, и стените ѝ бяха облицовани с тъмен шперплат.

Театрално изглеждащият телефон прозвъня двукратно.

— Да?

— Петал съм. Щете ли закуска? Роджър е тук. Нетърпелив да ви види.

— Благодаря ви — каза тя. — В момента се обличам.

Тя нахлузи най-добрите си и най-торбести кожени панталони, след това се зарови в мъхест син пуловер, достатъчно голям, за да побере лесно дори Петал. Когато отвори чантичката си, за да извади грима, видя апаратчето на Маас-Неотек. Ръката ѝ го обхвана автоматично. Нямахше намерение да го призовава, но докосването беше

достатъчно; той се появи, изкривил врат комично и зяпнал ниския огледален таван.

— Да разбирам ли, че не сме в Дорчестър?

— Аз ще задавам въпросите — каза тя. — Какво е това място?

— Спалня. Обзаведена с доста съмнителен вкус.

— Отговори ми на въпроса, ако обичаш.

— Добре де, — той разгледа леглото и ваната, — ако се съди по декора, би могло да е бардак. Имам достъп до исторически данни за повечето сгради в Лондон, но нищо особено за това тук. Построено в 1848. Масивен пример на превалиращ класически викториански стил. Сградите наоколо са скъпи, без да са модни, популярни сред определените видове адвокати. — Той сви рамене; тя можеше да види ръба на леглото през полирания блясък на ботушите му за езда.

Пусна апаратчето в чантичката си и той изчезна.

Справи се с асансьора лесно; след като излезе в боядисаното в бяло фойе, тръгна по посока на гласовете. Стигна до нещо като хол. Зави около ъгъла.

— Добрутро — каза Петал и вдигна сребърния похлупак от поднос. Вдигна се пара. — Ето го трудния за намиране г-н Суейн, за тебе Роджър, а това е закуската ти.

— Здравей — каза мъжът и пристъпи напред с протегнатата ръка. Бледи очи сред лице с рязко очертани кости. Правата коса с миши цвят беше прехвърлена диагонално върху челото му. Кумико се затрудни да определи възрастта му; лицето беше на млад човек, но под сивкавите очи имаше дълбоки бръчки. Беше висок, и ръцете и раменете му бяха като на атлет.

— Добре дошла в Лондон. — Той пое ръката ѝ, стисна я и я пусна.

— Благодаря.

Той носеше риза без яка, много фини червени ивички върху бледосиня основа, ръкавите закопчани с овали мътно злато. Ризата беше отворена на шията и откриваше тъмен триъгълник татуирана плът.

— Говорих с баща ти тази сутрин. Казах му, че си пристигнала безопасно.

— Вие имате висок ранг.

— Моля? — Бледите очи се присвиха.

— Драконите.

Петал се разсмя.

— Оставете я да яде — каза някой. Женски глас.

Кумико се обърна и видя слабата тъмна фигура на фона на високите стилни прозорци. Зад прозорците се виждаше оградена със стени и затрупана от сняг градина. Очите на жената бяха скрити зад сребристи очила, които отразяваха стаята и намиращите се в нея.

— Още една наша гостенка — каза Петал.

— Сали — каза жената. — Сали Шиърс. Яж, сладурче. Ако и на теб ти е скучно като на мен, ще ти се ще да се разходиш. — Когато Кумико се вгледа, ръката на жената се вдигна и докосна очилата, като че ли се готви да ги свали. — Портобело Роуд е на пресечка-две. Ще ми се на въздух. — Огледалните стъкла като че ли нямаха рамки и надушници.

— Роджър, — каза Петал, нанизвайки на вилицата розови резенчета бекон от сребърния поднос, — смяташ ли, че Кумико ще е в безопасност с нашата Сали?

— В повече безопасност от мен, като се има предвид настроението ѝ — каза Суейн. — Боя се, че тук нямаме кой знае какво развлекателно, — продължи той към Кумико, докато я водеше към масата, — но ще се опитаме да ти помогнем да се чувстваш толкова удобно, колкото изобщо е възможно, и да уредим да разгледаш града. Макар че не е като Токио.

— Поне засега — каза Петал, но Суейн като че ли не чу.

— Благодаря ви — каза Кумико, когато Суайн ѝ подаде стола.

— За мен е чест — каза Суейн. — Уважението ни към баща ти...

— Ей, — каза жената, — тя е твърде млада, за да ѝ трябват тия глупости. Спестете ни ги.

— Сали е в особено настроение, както виждаш — обади се Петал, докато поставяше рохко сварено яйце на чинията на Кумико.

Настроението на Сали Шиърс се оказа нещо като едва подтискан гняв, бяс, който си личеше по походката ѝ, по ядосаното, подобно на стрелба тракане на черните токове на ботушите ѝ по ледения паваж.

Кумико трябваше да прибързва, за да я настига, докато жената я водеше към пресечката по-далече от къщата на Суейн, и очилата ѝ

проблясваха студено в дифузната зимна слънчева светлина. Тя носеше тесни панталони от тъмнокафява кожа и обемисто черно яке с вдигната яка; скъпи дрехи. С късата ѝ черна коса можеше да я вземат за момче.

За първи път откакто беше напуснала Токио Кумико усети страх.

Енергията, която бликаше от жената, почти можеше да бъде докосната: възел от гняв, който всеки момент може да изпусне.

Кумико плъзна ръка в чантичката си и стисна апаратчето на Маас-Неотек. Колин мигновено се появи, крачейки енергично до нея. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на жакета му, и ботушите му не оставяха следи по мръсния сняг. Тя пусна апаратчето и той изчезна, но тя се почувства по-сигурна. Нямаше нужда да се бои от това да изгуби Сали Шиърс, чието темпо беше трудно за поддържане — призракът сигурно щеше да я отведе лесно обратно до къщата на Суейн. И ако побягна от нея, помисли си тя, той ще ми помогне. Жената се промуши през движението на кръстовището, разсеяно дръпна Кумико от пътя на масивна черна Хонда и някак си успя да ритне калника, докато той се плъзваше покрай нея.

— Пиеш ли? — попита тя. Ръката ѝ стискаше китката на Кумико.

Кумико поклати глава.

— Моля ви, ръката ме боли.

Хватката на Сали поотслабна, но Кумико биде издърпана през врати от орнаментирано заскрежено стъкло, в шум и топлина, някаква претъпкана механа, облицована с тъмно дърво и износен жълтеникавокафяв велур.

Скоро те се гледаха очи в очи над малка мраморна масичка, на която имаше пепелник „Бас“, халба тъмно пиво, чашата от уиски, която Сали беше изпразнила по пътя от бара насам, и чаша портокалов сок.

Кумико забеляза, че сребристите стъкла се сливат с кожата без никакви белези от шевове.

Сали се протегна за празната чаша, наклони я, без да я вдига от масата, и я изгледа критично.

— Срещала съм веднъж баща ти — каза тя. — Тогова още не беше толкова високо по стълбицата. — Тя остави чашата и вдигна халбата пиво. — Суейн казва, че си половин гайджин. Казва, че майка ти е била датчанка. — Тя изгълта част от пивото. — Не ти личи.

— Тя ги накара да ми променят очите.

— Отива ти.

— Благодаря ви. И очилата ви — добави тя автоматично — са много хубави.

Сали сви рамене.

— Старецът ти пукал ли те е да видиш вече Чибя?

Кумико поклати глава.

— Хитър. На негово място и аз нямаше. — Тя отпи още пиво. Ноктите ѝ, очевидно акрилови, имаха цвета и блясъка на червен бисер. — Разказаха ми за майка ти.

Кумико наведе очи с пламнало лице.

— Не си тук заради нея. Знаеш ли го? Той не те е изпратил при Суейн заради нея. Води се война. В Якудза не е имало сражения по върховете отпреди да се родя, но сега има. — Празната халба звънна на масата. — Не може да те държи там, това е. Ще е прекалено лесно да те докопат. Тип като Суейн е прекалено далече на картата, твърде далече за конкурентите на Янака. Паспортът ти е издаден на различно име, нали? Суейн е в дълг пред Янака. Така че всичко е окей, нали?

Кумико усети да напират горещи сълзи.

— Окей, ама нещо не си окей. — Перлените нокти затропаха по масата. — Тя се е забърсала, и ти не си окей. Усещаш се виновна, нали?

Кумико погледна нагоре в двете огледала.

Портобело беше натъпкан като Шинджуку с туристи. Сали Шиърс, след като настоя Кумико да изпие оранжевия сок, който беше станал топъл и безвкусен, я изведе на претъпканата улица. Теглейки я, здраво хваната на буксир, Сали започна да си пробива път по тротоара, покрай сгъваеми стоманени маси, отрупани с поскъсани кадифени завеси и хиляди неща, направени от сребро и кристал, мед и порцелан. Кумико се загледа, когато Сали я прокара покрай табло с Коронацията и очукани чайници в стил Чърчил.

— Това е гоми — промълви Кумико, докато бяха спрели на кръстовище. Боклук. В Токио износените и безполезни неща се използваха за насипване в океана на нови земи. Сали се ухили с вълча усмивка.

— Това е Англия. Гоми е важен национален ресурс. Гоми и талант. Коего търся сега. Талант.

Талантът носеше бутилковозелен кадифен костюм и старателно изпипани ватени подплънки на раменете, и Сали го намери в друга пивница, наречена „Розата и Короната“. Представи го като Въшката. Надали беше по-висок от Кумико, и нещо в гърба или задните му части не беше наред, така че при ходене силно куцаше, и това засилваше общото впечатление за асиметрия. Черната му коса беше обръсната отстрани и отзад и оставена на мазно кече къдрици над челото му.

Сали представи Кумико:

— Моя приятелка от Япония, и си пази ръцете по-далече.

Въшката се усмихна безизразно и ги поведе към една от масите.

— Как е бизнесът, Въшка?

— Екстра — каза той мрачно. — Как е пенсионирането?

Сали седна на облицована скамейка с гръб към стената.

— Ами един вид ту го има, ту го няма.

Кумико я погледна. Гневът се беше изпарил, или пък беше великолепно прикрит. При сядането Кумико плъзна ръка в чантичката си и напипа апаратчето. Колин се появи на скамейката до Сали.

— Радвам се, че се сецаш за мен — каза Въшката, докато си вземаше стол. — Две години вече, бих рекъл. — Той смръщи вежди по посока на Кумико.

— С нея няма проблеми. Познаваш ли Суейн, Въшка?

— Само по репутация, сърдечно благодаря.

Колин изучаваше разговора им със забавно удивление, въртейки глава от страна на страна, като че ли гледа тенисен мач. Кумико трябваше да си напомня, че само тя го вижда.

— Искам да го прочешеш за мен. Не искам той да разбере.

Той я изгледа. След това цялата лява половина на лицето му се изкриви в огромно бавно намигване.

— Добре де. Не искаш много скъпо нещо, нали?

— Добри пари, Въшка. Най-хубавите.

— Нещо конкретно ли ти трябва, или просто да завъртя пералнята? Не е точно като хората да не знаят, че е клечище в рекета. Не бих рекъл, че ми се ще да ме хване из градината си...

— Париците, Въшка.

Две много бързи намигвания.

— Роджър ме натиска, Въшка. Някой натиска него. Не знам какво имат за него, не ми пука. Стига ми каквото той има за мен. Искам да

знам кой, къде, кога. Вържи се на входния и изходния му трафик. Той държи връзка с някого, защото нещата се променят.

— Ще го позная ли, ако го видя?

— Просто метни поглед, Въшка. Направи го заради мен.

Отново конвулсивното намигване.

— Добре тогава. Да потегляме. — Той потропа нервно с пръсти по ръба на масата. — Ще поръчаш ли по едно?

Колин погледна през масата към Кумико и извъртя очи.

— Не разбирам — каза Кумико, докато следваше Сали обратно по Портобело Роуд. — Включваш ме в интрига...

Сали вдигна яката си заради вятъра.

— Но аз мога да те предам. Правиш заговор срещу сподвижник на баща ми. Нямах причини да ми вярваш.

— И ти на мен, сладурче. Може аз да съм от тези лоши хора, заради които баща ти е загрижен.

Кумико обмисли това.

— От тях ли си?

— Не. И ако ти си шпионка на Суейн, то той е станал напоследък доста по-бароков. Ако си шпионка на твоя старец, може да нямам повече нужда от Въшката. Но ако Якудза движи това, какъв е смисълът да се държи Роджър на сляпо?

— Не съм шпионка.

— Тогава започни да бъдеш, сама за себе си. Ако Токио е тиган с мазнина, то сега може да си тупнала директно в огъня.

— Но защо ме намесваш?

— Ти вече си намесена. Тук си. Изплашена ли си?

— Не — каза Кумико и млъкна, чудејки се защо това трябва да е вярно.

По-късно следобяда, сама в огледалната стая, Кумико седна на ръба на огромното легло и изу мокрите си ботуши. След това извади апаратчето на Маас-Неотек от чантичката си.

— Какви са те? — запита тя призрака, който се беше облегал на парапета на черната мраморна вана.

— Твоите приятели от кръчмата?

— Да.

— Криминални. Бих те посъветвал да се свържеш с по-подходяща компания. Жената е чужденка, северноамериканка. Мъжът е лондончанин, от Ийст Енд. Очевидно крадец на данни. Нямам достъп до полицейските данни, освен до записи от исторически интерес.

— Не знам какво да правя...

— Обърни апарата.

— Какво?

— На гърба му. Ще видиш там нещо като полулунно вдлъбване.

Пъхни нокътя на пръста си и го завърти.

Отвори се мъничка капачка. Микропревключватели.

— Превключи ключето А/В на В. Използвай нещо тънко, остро, но не писалка.

— Какво е това?

— Химикалка. Мастило и прах. Слепва ключетата. Клечка за зъби е идеална. Това ще го настрои за гласово активиран запис.

— И след това?

— Скрый го долу. Ще го прослушаеме утре...

6. СУТРЕШНА СВЕТЛИНА

Плъзгавия изкара нощта върху парче надъвкан сив дунапрен под един тезгях на приземния етаж на Фабриката, увит в шумящ лист мехурчест уплътнител, който миришеше на свободни мономерни. Сънува Африканчето и колата му, и в съня двете се сливаха заедно и зъбите на Африканчето бяха мънички хромирани черепи.

Събуди го вкочаняващият вятър, който навяваше първия зимен сняг през зеещите прозоречни рамки на Фабриката.

Лежеше и мислеше за проблема с резачката на Съдията, китката му се скапваше, когато се опиташе да среже нещо по-сериозно от лист шперплат. Оригиналната му идея за ръката включваше пръсти със стави, и на върха на всеки миниатюрна електрическа резачка, но концепцията беше изоставена поради куп причини. Електричеството някакси не го удовлетворяваше. Не беше достатъчно физическо. Въздухът щеше да бъде по-добър, големи резервоари въздух под налягане, или двигател с вътрешно горене, ако можеш да намериш частите. И на Кучешката пустош можеш да намериш части за почти всичко, ако ровиш достатъчно дълго; ако това не помогнеше, в ръждясалите предградия на Джърси имаше половин дузина градчета с цели хектари изоставени машини за свиване от тях.

Той изпълзя изпод тезгяха, влачейки след себе си прозрачното одеало от миниатюрни пластмасови мехурчета като плащ. Мислеше си за човека на носилката, горе в неговата стая, и за Чери, която спеше в леглото му. Нейният врат нямаше да се е схванал. Той се протегна и направи гримаса.

Джентри скоро щеше да се връща. И той щеше да трябва да обяснява нещата на Джентри, който изобщо не обичаше да има хора наоколо.

Ситната Птичка беше направил кафе в стаята, която служеше за кухня на Фабриката. Подът беше направен от изкорубени пластмасови плочки и покрай едната стена имаше мивки от неръждаема стомана.

Прозорците бяха прокрити с прозираци щори, които се издуваха навътре-навън с вятъра и пропускаха млечна светлина, която караше стаята да изглежда още по-студена, отколкото беше.

— Как сме с водата? — попита Плъзгавия, влизайки в стаята. Едно от задълженията на Ситната Птичка беше да проверява резервоарите на покрива всяка сутрин, и да вади навятите от вятъра сухи листа или някоя странна умряла гарга. След това проверяваше печатите на филтрите, и понякога пускаше десетина галона вода през тях, ако тя беше на свършване. Филтрирането на десет галона през системата до водосборния резервоар отнемаше почти ден. Фактът, че Ситната Птичка се грижеше старателно за това беше главната причина Джентри да го търпи, въпреки че и срамежливостта на момчето също помагаше. Ситната Птичка успяваше да бъде почти невидим, когато Джентри беше наоколо.

— Има бая — каза Ситната Птичка.

— Има ли начин да вземе човек душ? — попита Чери, седнала върху стара пластмасова касетка. Имаше сенки под очите, като че ли не беше спала, но беше покрила афтата с грим.

— Не, — каза Плъзгавия, — няма, поне през този сезон.

— Не мисля така — каза мрачно Чери и се завъртя в колекцията си от кожени якета.

Плъзгавия се добра до останалото от кафето и застана пред нея, докато го пиеше.

— Проблем ли си имаш — попита тя.

— Аха. Ти и типът горе. Как така си долу? Почивка или какво? Тя измъкна черно пискало от джоба на най-горното яке.

— Стане ли нещо, това ще вресне.

— Спа ли добре?

— Аха. Достатъчно добре.

— Аз не. Откога бачкаш за Африканчето, Чери?

— Към седмица.

— Вярно ли си медтехник?

Тя сви рамене в якетата си.

— Достатъчно, за да се грижа за Брояча.

— Брояча?

— Аха. Африканчето го нарече така веднъж.

Ситната Птичка сви рамене. Още не се беше заел с фризьорските си инструменти, така че косата му стърчеше на всички посоки.

— К'во ще стане, ако е вампир?

Чери го зяпна.

— Майтапиш ли се?

Ситната Птичка поклати сериозно глава с разширени очи.

Чери хвърли поглед към Плъзгавия.

— Твоят приятел прекалява ли с дека?

— Няма вампири, — каза Плъзгавия на Ситната Птичка, — те не са реални, разбираш? Има ги само в стимове. Типът не е вампир, окей?

Ситната Птичка кимна бавно. Не изглеждаше никак убеден. Вятърът плющеше с пластмасовите щори през млечната светлина.

Той се опита да работи тази сутрин върху Съдията, но Ситната Птичка пак беше изчезнал, и образът на фигурата върху носилката му пречеше да се съсредоточи. Беше прекалено студено, щеше да трябва да опне жица от територията на Джентри на върха на Фабриката, и да пусне още калорифери. Но това значеше да се джавка с Джентри за тока. Благото беше на Джентри, защото той знаеше как да го измъкне от Комитета по термоядрена енергия.

Започваше третата зима на Плъзгавия във Фабриката, но Джентри беше живял тук четири години, когато Плъзгавия откри това място. Когато правеха мястото на Джентри заедно, Плъзгавия беше наследил стаята, където беше настанил Чери и човека, който Африканчето наричаше Брояча. Джентри беше в позицията на собственик — той беше дошъл първи, и той измъкваше ток, без Комитета да разбере. Но Плъзгавия правеше много неща за Фабриката, които Джентри не би правил или не би му се щяло да прави лично, като например да се грижи да има храна, и ако нещо по-голямо се повредеше, ако жиците дадяха накъсо или водният филтър се задръстеше, Плъзгавия имаше инструментите и вършеше работата.

Джентри не обичаше хората. Той изкарваше ден след ден с дековете и FX-органите и холопроекторите си, и се измъкваше само когато беше гладен. Плъзгавия не разбираше какво точно се опитва да направи Джентри, но му завиждаше за ограничения обхват на идеята му. Нищо не касаше Джентри. Африканчето нямаше да може да

разбута Джентри, защото Джентри не би отишъл до Атлантик Сити и не би се забъркал в гадости и в дългове към Африканчето.

Той влезе в стаята си, без да чука, и завари Чери да мие гърдите на човека с гъба, нахлузила бели еднократни ръкавици. Беше пренесла бутановата горелка от стаята, където готвеха, и беше стоплила вода в стоманена смесителна чаша.

Той се насили да погледне към измождялото лице. Отпуснатите му устни бяха разделени колкото да се провидят жълтите зъби на пушач. Беше улично лице, лице от тълпата, което можеш да видиш във всеки бар.

Тя погледна нагоре към Плъзгавия.

Той седна на ръба на леглото, където тя беше разкопчала спалния му чувал и го беше проснала като одеало, с разкъсания край пъхнат под дунапрена.

— Трябва да говорим, Чери. Да стоплим какво става, разбираш?

Тя изцеди гъбата над чашата.

— Как си се забъркала с Африканчето?

Тя постави гъбата в чантичка с цип и я пъкна в черната найлонова чанта от возилото на Африканчето. Докато я гледаше, той забеляза, че тя не прави нито едно излишно движение, и като че ли не се замисля как точно действа.

— Да си чувал някога за заведение „При Моби Джейн?“

— Не.

— Мотелче, до междуцатската. Имах приятел дето беше там мениджър, бачкаше от около месец, когато дойдох при него. Моби Джейн е грамаданска и седи в задната част на мотела в плувен резервоар, все със система свободни бази във вената, и е пълна отврат. И, както казах, нанесохме се там с приятеля ми Спенсър, новия й мениджър, защото си имах проблеми със свидетелството в Кливлънд и не можех да бачкам тогава.

— Какви проблеми?

— Обикновените, окей? Искаш ли да ме чуеш, или не? И Спенсър ми разказа за ужасното състояние на собственичката. Така че последното нещо, което исках да разберат беше че съм медтехник, иначе щяха да ме впрегнат да й сменям филтрите на резервоара и да помпам свободни бази в двестата килограма халюциниращи психози.

И ме хванаха да обслужвам масите и да наливам бира. Беше готино. Имаха приятна музика вътре. Малко грубиянско място, ама всичко беше наред, защото хората знаеха, че съм със Спенсър. Освен че се събудих един ден и Спенсър беше изчезнал. След това се оказва, че е изчезнал с доста от парите им. — Тя подсушаваше гърдите на заспалия с дебела стиска бели абсорбентни конци, докато говореше. — И малко ми посмачкаха фасона. — Изгледа го изотдолу и сви рамене. — И след това ми казаха какво смятат да направят. Да ми вържат ръцете зад гърба и да ме пуснат в резервоара при Моби Джейн, и да и засият яко капката, и да й кажат, че моят приятел й го е начукал... — Тя хвърли мократа стиска конци в чашата. — И ме заключиха в клозета да си помисля за това преди да го направят. Когато вратата се отваря обаче, гледам Африканчето. Никога не го бях виждала преди. „Мис Честърфийлд“, вика той, „дочувам, че доскоро сте били дипломиран медицински техник“.

— И ти е направил предложение?

— Друг път предложение. Просто ми провери документите и направо ме взе оттам. Нито жива душа наоколо, въпреки че беше събота следобяд. Изведе ме на паркинга, и там седи той екранник, с черепите отпред, двама грамадни негри ни чакат, и колкото по-далече от оня резервоар, толкова по-добре за мен.

— Той приятел вътре отзад ли беше?

— Не. — Свали ръкавиците. — Накара ме да го откарам обратно до Кливлънд, в някакво предградие. Големи стари къщи, ама моравите пред тях неподстригвани и боклучави. Влязохме в една със сума ти охрана, сигурно неговата. Този тук — тя нагласи синия спален чувал под брадичката на мъжа — беше в спалнята. Трябваше да го почна веднага. Африканчето ми каза, че плаща добре.

— И ти знаеше ли, че ще те докара тук, в Пустошта?

— Не. И май и той също не. Нещо май стана. Пристигна следващия ден и каза, че се вдигаме. Мисля, че нещо го беше уплашило. Тогава го нарече така, Брояча. 'Щото беше ядосан и май нещо поуплашен. Каза „Брояча и шибания му LF“.

— Шибания му какво?

— LF.

— Това какво е?

— Мисля, че това — посочи тя неугледния сив блок, монтиран над главата на мъжа.

7. ТАМ НЯМА ТАМ

Тя си представи как Суифт я чака на верандата, облечен в туида, който носеше през лосанджелоските зими, пелерината и самото не в тон, рибя кост и кучешки зъб, но всичко това изтъкано от една и съща вълна, и тя вероятно от едни и същи овце от един и същи склон, и всичко това оркестрирано в Лондон, от група, в стая над магазин на Флорал Стрийт, който той никога не е виждал. Те правеха ивичести ризи за него, поръчваха памука от Шарве в Париж; те правеха връзките, поръчваха коприната да бъде изтъкана в Осака, с избродирано стегната и малка емблема на Sense/Net. И въпреки всичко той изглеждаше като че ли майка му го е обличала.

Верандата беше пуста. Дорнието излетя, след това се стрелна обратно към гнездото си. Присъствието на Маман Бригита все още се впиваше в нея.

Тя влезе в бялата кухня и изтърка засъхващата кръв от лицето и ръцете си. Когато влезе във всекидневната, имаше чувството, като че ли я вижда за пръв път. Избелелият под, позлатените дървени части и кадифената тапицерия на столовете в стил Луи XVI, кубистичният вид на един Валмие. Като гардероба на Хилтън, помисли си тя, допълван от талантливи странници. Ботушите ѝ ръсеха мокър пясък по пода, докато вървеше към стълбите.

Кели Хикмън, специалистът по гардероба ѝ, беше идвал в къщата, докато тя беше в клиниката; той беше подредил работния ѝ багаж в голямата спалня. Девет шкафа Хермес, правоъгълни и еднообразни, като ковчези от дъбена кожа за седла. Дрехите ѝ никога не се сгъваха; те лежаха разгънати между слоеве коприна.

Тя стоеше на вратата и гледаше към празното легло и към деветте кожени ковчега.

Влезе в банята, стъклени тухли и бели плочки мозайка, и заключи вратата зад себе си. Отвори едно чекмедже, след това друго, игнорирайки правилните редове от неотваряни тоалетни принадлежности, патентовани лекарства, козметика. Намери дозатора

в третото чекмедже, до блистер дермове. Наведе се близо и се вгледа в сивата пластмаса и японската емблема, без да смее да го докосне. Дозаторът изглеждаше нов, недокоснат. Беше почти сигурна, че не го е купувала, че не го е оставяла там. Извади лекарството от левия си джоб и го разгледа, преобърна го няколко пъти, гледайки как отмерените дози виолетов прах се търкалят в запечатаните си отделения.

Видя сама себе си как оставя пакета на бялата мраморна полица, как поставя дозатора над него, изважда един дерм от блистера и го поставя вътре. Видя червеното проблясване на диод, когато дозаторът беше изтеглил дозата; видя се как изважда дерма, крепейки го като бяла пластмасова дървеница на върха на показалеца си, и влажната му вътрешна повърхност е покрита с миниатюрни капчици DMSO...

Тя се обърна, направи три крачки към тоалетната чиния и пушна неотворения пакет вътре. Той плуваше вътре като миниатюрен салиграчка, все още напълно сух. Напълно. С трепереща ръка намери неръждаема пиличка за нокти и коленичи на белите плочки. Трябваше да затвори очи, когато хвана пакета, заби върха на пиличката в шева му, и го завъртя. Пиличката тропна на плочките, когато тя натисна бутона за водата, и двете половини на празния пакет изчезнаха. Опря чело в студения емайл, след това се насили да стане, да отиде до мивката и внимателно да измие ръцете си.

Защото искаше, сега наистина знаеше, че иска да близне пръстите си.

По-късно през деня, в сивия следобед, тя намери корозирал пластмасов контейнер в гаража, занесе го в спалнята и започна да съгва останалите от Боби неща. Те не бяха много: чифт кожени джинси, които той не харесваше, няколко фланелки, които беше захвърлил или забравил и, в най-долното чекмедже на тиковото бюро, киберпространствен дек. Беше Оно-Сендай, само малко повече от играчка, Лежеше сред омотано кълбо черни проводници, евтин набор от стим-троди и мръсна на вид пластмасова туба с електродна паста.

Спомняше си дека, който той беше използвал, и който беше взел със себе си, сив Хосака, заводска поръчка, с клавиши без надписи по тях. Беше жокейски дек; той настояваше да пътува с него, въпреки че създаваше проблеми при проверките по митниците. Защо, чудеше се

тя, той е купувал Оно-Сендая? И защо го е изоставил? Беше седнала на ръба на леглото; взе дека от чекмеджето и го постави на скута си.

Преди много време в Аризона баща ѝ я беше предупреждавал да не се включва. Нямах нужда от това, беше казал той. И тя наистина нямаше, защото сънуваше киберпространството, като че ли лунните линии на мрежата я чакаха зад клепачите ѝ.

Там няма там. Когато учеха децата какво е киберпространството, им обясняваха това. Тя си спомняше лекцията на усмихнат учител в яслите за служители на аркологията, и по екрана се местеха изображения: пилоти с огромни шлемове и тромави на вид ръкавици, и невроелектронно примитивната технология за „виртуален свят“ ги свързва по-ефективно със самолетите им, двойки миниатюрни видеотерминали наливат в тях генерирани от компютър данни, вибротактилната обратна връзка на ръкавиците им осигурява свят на допир до бутони и превключватели... С развитието на технологиите шлемовете се свиваха, видеотерминалите атрофираха...

Тя се наведе и взе набора троди, тръсна го, за да освободи жиците му от оплетеното.

Там няма там.

Тя разтвори еластичната лента и постави тродите до слепоочията си — един от характерните за човечеството жестове, който тя обаче правеше рядко. Натисна копчето за тестване на батерията на Оно-Сендая. Зелено — давай. Докосна копчето за включване и стаята изчезна зад безцветна стена от сензорни смущения. Главата ѝ бе изпълнена от течението на бял шум.

Пръстите ѝ напипаха някакво друго копче, и тя бе изстреляна през стената от смущения в претъпкан безкрай, умишления вакуум на киберпространството, и ярките линии на мрежата се простираха около нея като безкрайна клетка.

— Анджела — каза къщата с тих, но призивен глас, — имам обаждане от Хилтън Суифт...

— Приоритетно нареждане? — Тя ядеше боб и печени филийки в ъгъла на кухнята.

— Не — каза къщата поверително.

— Смени тона си — каза тя с уста, пълна с бобени зърна. — Нещо с оттенък на тревога.

— Г-н Суифт чака — каза къщата нервно.

— По-добре е, — каза тя, докато носеше подноса и купата към машината за миене на чинии, — но искам нещо по-близко до истинска истерия.

— Ще приемете ли обаждането? — Гласът се давеше от напрежение.

— Не, но дръж гласа си такъв. Харесва ми.

Влезе във всекидневната, броейки вдишванията си. Дванайсет, тринайсет...

— Анджела, — каза спокойно къщата, — имам обаждане от Хилтън Суифт...

— По приоритетно нареждане — добави Суифт.

Тя изпуфтя с устни.

— Знаеш, че уважавам нуждата ти да бъдеш сама, но съм загрижен за теб.

— Екстра съм, Хилтън. Няма нужда да се безпокоиш. Чао-чао.

— Тази сутрин си се препънала на брега. Изглеждала си дезориентирана. Носът ти е започнал да кърви.

— Да, потече ми кръв от носа.

— Искаме да минеш на още един...

— Супер.

— Днес си се свързала с мрежата, Анджи. Засякохме те в индустриалния сектор на СОБА.

— Това ли била работата?

— Искаш ли да поговорим за това?

— Няма за какво да говорим. Просто си губех времето. Искаш да знаеш, нали? Събирах някакви боклуци, които Боби беше оставил. Ти би го одобрил, Хилтън! Намерих някакъв негов дек и го пробвах. Натиснах някакво копче, поседях и се поогледах, и се изключих.

— Съжалявам, Анджи.

— За какво?

— Че ти развалих спокойствието. Ей сега се махам.

— Хилтън, знаеш ли къде е Боби?

— Не.

— Твърдиш, че службата за сигурност на Sense/Net не го е проследила?

— Твърдя, че не знам, Анджи. Това е истината.

— Можеш ли да откриеш, ако поискаш?

Пауза.

— Не знам. И да можех, не съм сигурен дали бих го направил.

— Мерси. Довиждане, Хилтън.

— Довиждане, Анджи.

Тя прекара тази нощ на верандата, в мрака, гледайки как мухите танцуват над осветения пясък. Мислеше за Бригита и предупреждението ѝ, за дрогата в якето и дозатора за дермове в медицинското чекмедже. Мислеше за киберпространството и за тъжната скованост, която беше чувствала с Оно-Сендая, толкова далеч от свободата на лoата.

Мислеше за сънищата на други, за коридори, усукващи се едни около други, приглушени постелки от дъвен килим... Един стар мъж, една глава, направена от скъпоценни камъни, едно напрегнато бледо лице с очи, които бяха огледала... И един бряг в тъмното и вятъра.

Не този бряг, не Малибу.

И някъде в черното калифорнийско утро, може би час преди зората, сред коридорите, галериите и лицата на съня, и фрагменти от разговори, които смътно си спомняше, събуждайки се до бледата мъгла от татък прозорците на по-голямата спалня, тя успя да освободи нещо и да го издърпа обратно през стената на съня.

Претъркули се, порови в чекмеджето на нощното шкафче, измъкна химикалка Порше, подарък от асистент-оператор, и изписа съкровището си на лъскавия гръб на италианско модно списание:

Т-А

— Повикай Континуитет — каза тя на къщата над третата си чаша кафе.

— Здравей, Анджи — каза Континуитет.

— Орбиталната серия, която правихме преди две години. Яхтата на белгиеца... — Тя отпи от изстиващото кафе. — Какво беше името на онова място, което той искаше да ми покаже? Дето Робин реши, че е твърде несигурно.

- Свободната станция — отговори експертната система.
- Кой е снимал там?
- Тали Ишъм е записала девет серии на Свободната станция.
- И за нея не е било твърде несигурно?
- Това беше преди петнайсет години. Тогава беше на мода.
- Дай ми тези серии.
- Готово.
- Чао.
- Довиждане, Анджи.

Континуитет пишеше книга. Робин Лание ѝ беше казал за нея. Тя беше попитала на каква тема е книгата. Не е такава неща, беше отговорил той. Тя постоянно се отпращала обратно към себе си и непрекъснато мутирала. Континуитет я пишел винаги. Тя беше попитала защо. Но на Робин вече му беше омръзнало да обяснява: защото Континуитет е ИИ, а ИИ-тата правят подобни неща.

Повикването на Континуитет ѝ костваше повикване от Суифт.

— Анджи, относно прегледа...

— Не си ли го назначил вече? Смятам да се връщам обратно на работа. Свързах се с Континуитет тази сутрин. Смятам да запишем една орбитална серия. Преглеждам едни неща, които Тали Ишъм е правила. Може да ми хрумнат някои нови идеи.

Последва тишина. Искаше ѝ се да се разсмее. Не беше лесно да накараш Суифт да млъкне.

— Сигурна ли си, Анджи? Това е чудесно, но то ли е наистина каквото смяташ да правиш?

— Много по-добре съм, Хилтън, направо съм екстра. Искам да работя. Ваканцията свърши. Накарай Порфир да дойде тук и да ми оправи косата преди да трябва да се срещам с някого.

— Знаеш ли, Анджи, това прави всички нас много щастливи.

— Повикай Порфир. Уреди прегледа. — Коп-пудре. Кой, Хилтън. Може би ти?

Той има необходимите ресурси, мислеше си тя час по-късно, докато крачеше по обвитата в мъгла веранда. Пристрастяването ѝ не беше заплаха за Sense/Net, не беше попречило на продуктивността ѝ. Нямаше физически странични ефекти. Ако щеше да има, Sense/Net никога нямаше да ѝ позволи да започне. Проектантът на дрогата, помисли си тя. Би знаел. И никога не би ѝ казал, дори ако тя можеше

да го открие, в което се съмняваше. Да предположим, помисли тя с ръце върху ръждата на парапета, че той не беше дизайнерът? Че молекулата е проектирана от някой друг за неговите цели?

— Фризьорът ти — каза къщата.

Тя влезе вътре.

Порфир я чакаше, облечен в жарсе с приглушени цветове, нещо от парижкия сезон. Лицето му, гладко като полиран ебонит, се разцепи в усмивка на удоволствие, когато я видя.

— Миси, — сгълча я той, — изглеждаш като лайно домашно производство.

Анджи прихна. Порфир премига, приближи се с досада на лицето и прекара дългите си пръсти през кичурите на Анджи с престорено отвращение.

— Миси била лошо момиче. Порфир казвал, че тия дроги са гадни!

Тя го изгледа. Беше много висок, и тя знаеше, че е и страхотно силен. Като хрътка на стероиди, беше казал някой веднъж. Депенлираният му череп демонстрираше симетрия, непозната на природата.

— Окей ли си? — попита той с другия си глас. Маниакалното му оживление изчезна, сякаш някой беше щракнал превключвател.

— Екстра съм.

— Болеше ли?

— Болеше, я.

— Знаеш ли, — започна той, докосвайки леко брадичката ѝ с върха на показалеца си, — никой изобщо не можа да разбере какво получаваш от тая гадост. Като че ли не литваше от нея...

— Не беше предназначена за това. Беше просто да си си тук, да си тук, само че не ти се налага да...

— Да чувстваш много силно?

— Да.

Той кимна бавно.

— Тогава е била наистина голяма гадост.

— Майната ѝ — каза тя. — Връщам се на работа.

Усмивката му се появи отново.

— Дай да ти измия косата.

— Че аз я мих вчера!

— С какво? Не! Не ми казвай! — Той я избута в посока към стълбата.

В покритата с бели плочки баня беше започнал да втрива нещо в скалпа ѝ.

— Да си виждал Робин напоследък?

Той наля прохладна вода в косата ѝ.

— Мистах Лание е в Лондон, миси. Мистах Лание и аз нещо не си говорим напоследък. — Той вдигна облегалката на стола ѝ и обви кърпа около шията ѝ.

— Защо не? — Тя усети, че поддава ухо на слуховете на Sense/Net, които бяха другата специалност на Порфир.

— Защото — каза фризьорът с внимателен тон, докато прокарваше гребена през косата ѝ, — той имаше някои лоши неща за каване за Анжела Митчел, докато тя беше далече в Ямайка да си оправя мъничката главица.

Не го беше очаквала.

— Наистина ли?

— Че не го ли е правил, миси? — Той започна да ѝ подрязва косата с ножици, които бяха един от професионалните му белези: отказваше да използва лазерен молив, твърдейки, че никога не е докосвал такъв.

— Шегуваш ли се, Порфир?

— Не. Той не би казал тези неща пред мен, но Порфир чува, Порфир винаги чува. Отлетя за Лондон сутринта след като ти пристигна тук.

— И какво си чул да казва той?

— Че си луда. Със или без дрога. Че чуваш гласове. И че психиатрите на Sense/Net го знаят.

Гласове...

— Кой ти го е казал? — Тя се опита да се обърне на стола.

— Не си мърдай главата. Така. — Той продължи да работи. — Не мога да ти кажа. Имай ми доверие.

След като Порфир си тръгна, пристигнаха куп позвънявания. Работният ѝ екип, нетърпелив да я поздрави.

— Повече никакви повиквания тази сутрин — каза тя на къщата. — Ще прегледам записите на Тали на горния етаж.

Тя намери бутилка „Корона“ отзад в хладилника и я отнесе в главната спалня. Стим-блокът в тиковото нощно шкафче беше оборудван с троди студийен клас; когато тя беше отпътувала за Ямайка, ги нямаше. Техниците на Sense/Net периодично ъпгрейдваха оборудването в къщата. Тя отпи голяма глътка бира, остави бутилката до леглото и легна с тродите на челото.

— Окей, пускай.

В плътта на Тали, дишането на Тали.

Как изобщо те замествам, чудеше се тя, завладяна от физическото чувство на бившата звезда. И аз ли давам на хората също толкова удоволствие?

Тали-Анджи гледаше навън през окичена с лози пропаст, която също беше булевард, и хвърляше поглед към извърнатия хоризонт, квадрати на далечни тенискортове, „слънцето“ на Свободната станция — аксиална нишка от блясък високо горе...

— Превърти напред — каза тя на къщата.

Плавно помпане на мускули и размазан бетон. Тали кара велосипед във велодром с ниска гравитация...

— Превърти напред.

Сцена от вечеря, допирът на кадифени ивици върху раменете ѝ, младежът от другата страна на масата се навежда, за да налее още вино...

— Превърти напред.

Ленени чаршафи, ръка между краката ѝ, пурпурен полумрак през дебелото стъкло, шум на течаща вода...

— Назад. Ресторантът.

Червеното вино клокочи в чашата ѝ.

— Още малко. Задръж. Така.

Очите на Тали бяха фокусирани върху загорялата китка на момчето, не върху бутилката.

— Искам графична разпечатка на визуалния вход — каза тя и дръпна тродите. Седна и отпи глътка бира, която се смеси странно с призрачния вкус на записаното вино на Тали.

Принтерът долу прозвъня меко, когато привърши работа. Тя се насили да слезе по стълбите бавно, но когато стигна до принтера в кухнята, изображението я разочарова.

— Можеш ли да почистиш малко това? — запита тя къщата. —
Искам да мога да прочета етикета на бутилката.

— Настройвам образа и завъртам обекта на осем градуса —
отговори къщата.

Принтерът забръмча меко, изкарвайки новата разпечатка. Анджи
откри съкровището си преди машината да дрънне, емблемата от съня ѝ
в кафяво мастило: Т-А.

Имали са и собствени лозя, помисли тя.

Тесие-Ашпул К.А., с царствен, паешки шрифт.

— Пипнах те — прошепна тя.

8. ТЕКСАСКО РАДИО

Мона виждаше слънчевата светлина през цепнатините в черния найлон, който държаха залепен на прозорците. Мразеше този коптор твърде много, за да стои тук, когато е будна или на краката си, и сега беше и двете.

Тя се измъкна тихичко от леглото, намръщи се, когато босите ѝ крака бръснаха пода, и затърси пластмасовите си нальми. Мястото беше мръсно; вероятно можеше да хванеш тетанус от облягане на стената. Кожата ѝ настръхваше при мисълта за това. Такива неща като че ли не дразнеха особено Еди; той беше затънал твърде дълбоко в плановете си, за да забелязва околния свят. И винаги успяваше някак си да бъде чист, като котка. Беше по котешки чист, без дори петънце мръсотия под полираните си нокти. Тя предполагаше, че той вероятно харчи повечето от това, което тя изкарва, за своя гардероб, въпреки че никога не би ѝ хрумвало да постави факта на обсъждане. Мона беше на шестнайсет и без ВИН, и един пич ѝ беше казал, че някога е имало такава песен, „На шестнайсет и неВИНна“. Значеше, че тя не е получила при раждането си ВИН, Вътрешен Идентификационен Номер, така че е израсла извън повечето от официалните системи. Знаеше, че се предполага, че е възможно да получиш ВИН, след като нямаш такъв, само че вероятно трябваше да идеш в някаква сграда и да говориш с някакъв костюмар, и това беше доста далеч от представата на Мона за добре изкарано време или дори изобщо нормално поведение.

Беше оттренирала обличане в коптора, и можеше да го направи и на тъмно. Нахлуваш чехлите си, след като ги чукнеш бързо един в друг, за да отръскаш разните буболечки, и след това отиваш при мястото, където има руло стари факсове върху стиропоров поднос, до прозореца. Откъсваш към метър факс, може би ден и половина Асахи Шимбун, сгъваш го и го слагаш на пода. След това вече можеш да стъпиш на него, да измъкнеш пластмасовата чанта иззад подноса, да развиеш увитата тел, която я държи затворена, и да намериш дрехите,

които търсиш. Когато изхлузиш чехлите, за да си obuеш панталоните, знаеш, че ще стъпиш на чист факс. Мона свято вярваше в това, че нищо няма да успее да полази по факса, докато тя успее да нахлузи някои дънки и да obuе отново чехлите.

Можеш да нахлузиш фланелка или каквото и да е, внимателно да завържеш отново чантата и да се измъкнеш. Гримът, когато е необходим, се прави в коридора, където има останало парче огледало, до неработещия асансьор, и над него е залепена биофлуоресцентна ивица „Фуджи“.

Тази сутрин около асансьора смърдеше силно на урина, така че тя реши да пропусне грима.

Никога не можеш да видиш живеещите в сградата, но понякога ги чуваш: музика през затворена врата, или стъпки, които тъкмо заглъхват иззад ъгъла на другия край на коридора. Е, това поне беше добре: Мона също нямаше желание за срещи със съседите.

Тя се спусна три етажа по стълбите, в зяпналата чернота на подземния гараж. Държеше фенерчето си в ръка, и си набеляза пътя с шест бързи кратки просветвания, които я проведоха около застоялите локви и висящите парчета зарязани оптични кабели, нагоре по бетонните стъпала и навън, на алеята. Понякога на алеята можеше да усетиш миризмата на брега, ако вятърът духа оттам, но днес миришеше само на отпадъци. Страната на коптора се извисяваше над нея, така че тя се махна бързо, преди някой задник да реши да метне бутилка или нещо по-лошо. След като излезе на Авенюто, забави крачка, но не много: усещаше парите в джоба си, и беше пълна с планове как да ги похарчи. Нямаше да свърши работа да се изниже, не и когато изглеждаше, че Еди им е изнамерил някакъв билет за отпътуване оттук. Тя се поколеба между това да си казва, че това е сигурно, че на практика вече са си тръгнали, и да се предупреждава да не храни особени надежди. Знаеше ги тя сигурните неща на Еди; не беше ли Флорида едно от тях? Колко топло е във Флорида, и как бреговете са красиви и пълни със сладки паралии типове, идеалното място за малка работна ваканция, която вече се беше проточила в най-дългия месец, който Мона си спомняше. Във Флорида беше шибано горещо, направо като в сауна. Малкото брегове, които не бяха частни, бяха замърсени, и рибите плуваха с кореми нагоре из плитчините. Може би частните са били същите, само че няма как да ги видиш, само

вериги и пазачи в шорти и ченгеджийски фланелки стърчат наоколо. Еди пощуряваше от кеф при вида на оръжията, които носеха пазачите, и ѝ описваше всяко едно с писващи подробности. Той самият нямаше пушкало, поне доколкото Мона знаеше, и тя беше решила, че така е по-добре. Понякога дори не можеш да надушиш умрялата риба, защото има друг мирис, на хлор, който изгаря небцето ти, нещо от заводите нагоре по брега. Ако и да имаше сладки типове, те си бяха обикновени пичове, и тези тук долу не ѝ предлагаха точно да ѝ платят двойно.

Като че ли единственото свястно нещо във Флорида бяха дрогите, които се намираха лесно и бяха евтини, и повечето имаха промишлена мощност. Понякога тя си представяше, че миризмата на белина е миризмата на един милион лаборатории за дрога, които готвят заедно някакъв немислим коктейл, пълен с молекули, които шибат с мъничките си опашчици, нетърпеливи за улицата и съдбата си.

Тя сви надолу от Авенюто, покрай редица нелицензирани сергии за храна. Стомахът ѝ започна да къркори от миризмата, но тя не смееше да яде улични храни, поне ако не ѝ се наложи, и надолу в пазарчето имаше редовни сергии, които щяха да приемат пари в брой. Някой свиреше на тромпет на асфалтовия квадрат, който някога беше бил паркинг, игриво кубинско соло, което отскачаше изкривено от бетонните стени, умиращи ноти, изгубени в сутрешния шум на пазара. Уличен евангелист беше вдигнал високо ръце, и бледен размит Исус копираше жестовете му във въздуха над него. Прожекционният апарат беше монтиран в сандъка, на който беше застанал той, и на гърба му имаше раница от изкуствен плат с батерии вътре и два високоговорителя, които стърчаха над раменете му като безлики хромирани глави. Евангелистът се намръщи при вида на Исус и настрои нещо на колана си. Исус премига, позеленя и изчезна. Мона се разсмя. В очите на мъжа проблясна Божи гняв, и в набраздената му буза запулсира мускулче. Мона зави наляво, между редовете продавачи на плодове, натрупали портокали и грейпфрути на пирамиди по очуканите си метални колички.

Тя влезе в ниско, подобно на пещера здание, което даваше подслон на по-постоянни търговци: продавачи на риба и пакетирани храни, евтини домакински потреби, и гишета, сервиращи една дузина видове топла храна. Тук, на сянка, беше малко по-хладно и по-спокойно. Тя намери подобие на бар с шест високи табуретки и зае

едната. Готвачът китаец я заговори на испански; тя поръча с посочване. Той ѝ донесе супа в пластмасова купа; тя му плати с най-малката от банкнотите, той ѝ върна осем мазни картонени жетона. Ако Еди наистина смяташе да се махат, тя нямаше да може да ги използва; ако останеха във Флорида, винаги щеше да може да си намери място за хапване. Тя поклати глава. Ще се изпарявам оттук, задължително. Бутна износените жълти кръгчета обратно през боядисания тезгях.

— Задръж ги.

Готвачът ги прибра някъде с безизразен поглед. В ъгъла на устата му висеше синя пластмасова клечка за зъби.

Тя взе вилица от стъклената чаша на гишето и измъкна сгънат лист зеленчук от супата. Някакъв костюмар я гледаше от прохода зад тенджерите и пещите на готвачите. Костюмар, който се пънеше да изглежда някакъв друг, с бяла тениска и слънчеви очила. Като че ли си им личи повече по стойката, отколкото по другите неща, мислеше си тя. Тоя имаше обаче също и такива зъби, и подстрижка, само дето беше с брада. Правеше се, че се оглежда наоколо, като че ли пазарува, с ръце в джобовете. Устата му беше свита в нещо, дето той сигурно си мислеше, че е разсеяна усмивка. Беше готин, тоя костюмар, поне каквото се виждаше от него зад очилата и брадата. Тя се размърда неспокойно на столчето. Свалянето беше законна работа, само че ако го правиш както трябва, ако имаш данъчен чип и там всичко. Тя внезапно се сети за парите в джоба си. Загледа се в ламинираното разрешение за търговия с храна, закачено на тезгяха. Когато отново вдигна поглед, той беше изчезнал.

Похарчи петдесет за дрехи. Посети осемнайсет щанда в четири магазина, всичко от този вид на пазара, преди да реши какво да купи. На продавачите не им харесваше колко дълго пробва нещата, преди да ги купи, но никога не ѝ се беше случвало да има толкова пари. Докато привърши, вече беше обяд, и флоридското слънце пърлеше паважа, когато тя пресече паркинга с две найлонови торби. И торбите, както и дрехите, бяха втора ръка: едната носеше емблемата на магазин за обувки на Гинза, другата рекламираше аржентински брикети морска храна, направени от реконституиран крил. Тя непрекъснато пробваше и съчетаваше наум дрехите, които беше купила, търсейки различни костюми.

От другата страна на площадчето евангелистът се надуваше на пълна мощност по средата на проповедта си, като че ли е загрял до пръскащ слюнки бяс преди да включи усилвателите, и холограмният Исус тресеше ръцете си в бели ръкави и сочеше сърдито към небето, пазара, отново небето. Възнесение, говореше той. Иде възнесение.

Мона зави около първия попаднал ѝ ъгъл, автоматичен рефлекс за избягване на луди, и мина край редица избледнели от слънцето картонени маси, отрупани с евтини индонезийски симстимови набори, използвани касети, цветни бодилчета-микрософти, набучени в парчета бледосин стиропор. Зад една от масите имаше залепено изображение на Анджи Митчел, постер, който Мона досега не беше виждала. Тя спря и го заизучава жадно, вгледа се първо в дрехите и грима на звездата, след това се опита да различи фона, къде е снимано. Несъзнателно промени израза на лицето си така, че да напомня този на Анджи на постера. Не точно усмивка. Нещо като полуусмивка, може би малко тъжна. Мона имаше специално отношение към Анджи. Защото — пичовете понякога го казваха — тя приличаше на нея. Все едно е сестра на Анджи. Освен че носът на Мона беше леко изкривен, и че Анджи нямаше бръчици по скулите. Полуусмивката на Мона-Анджи се разшири, докато тя гледаше постера, потопена в красотата му, в лукса на изобразената стая. Предположи, че това сигурно е някакъв замък, сигурно мястото, където живее Анджи, сто на сто, и там има маса народ да се грижат за нея, да ѝ оправят косата и да ѝ подреждат дрехите. Виждаше се, че стените са направени от големи камъни, и огледалата имаха рамки от масивно злато, с изрязани по него листа и ангели. Надписът отдолу може би казваше къде е това, но Мона не можеше да чете. Както и да е, там нямаше пукната шибана хлебарка, беше сигурна в това, и нямаше също и Еди. Тя погледна надолу към стим-наборите и се замисли дали да не изхарчи и остатъка от парите си. Но нямаше да ѝ стигнат за един стим, и освен това тези бяха стари, някои от тях по-стари от нея. На тях я имаше оная как-й-викаха, Тали, дете беше прочута когато Мона беше на към девет...

Когато тя се върна, Еди я чакаше. Беше махнал найлона от прозореца и мухите бръмчаха наоколо. Еди се беше проснал на леглото, пушеше цигара, и костюмарят с брадата, дете я беше заглеждал, седеше в счупения стол, още със слънчевите очила.

* * *

Приор, така каза, че му било името, все едно си нямаше малко име. Или като че ли Еди си нямаше фамилия. Добре де, и тя нямаше фамилия, освен ако не броиш Лиза, и това беше по-скоро нещо като още едно малко име.

Тя не можа да му разбере много там, в коптора. Мислеше си че може да е, защото е англичанин. Всъщност не беше точно костюмар, не точно такъв, за какъвто тя го беше помислила на пазара; играеше някаква игра, ама не беше много ясно каква. Задържаше си погледа върху нея за дълго, гледаше я как си прибира нещата в синята чанта на Луфтханза, която той беше донесъл, но тя не усещаше никакво привличане в това, не и като да му се иска. Просто я гледаше, гледаше как Еди пуши, потупваше със слънчевите си очила по коляното, слушаше купищата дрънканици на Еди и казваше толкова малко, колкото беше абсолютно необходимо. Когато казваше нещо, обикновено беше смешно, но беше трудно да разбереш по начина му на говорене кога се шегува.

Докато прибираше, усещаше замайване, като че ли си е блъснала нещо, само че още не я е хванало съвсем. Мухите се чукаха на прозореца, блъскаха се в покритото с прах стъкло, но не й пукаше. Отпътувала, вече беше отпътувала.

Ципът на чантата изскърца.

Когато стигнаха на летището, валеше, флоридски дъжд, топла пикня се лее от невидимо небе. Никога не беше виждала летище преди, но ги познаваше от стимовете.

Колата на Приор беше бял „Датсун“ под наем, който шофираше сам и свиреше асансьорна музика през quadro-високоговорителите. Остави ги до багажа им до гол бетонен вход и подкара обратно в дъжда. Ако Приор имаше чанта, то тя не беше с него. Мона носеше чантата от „Луфтханза“, а Еди — два черни куфара от клонирана крокодилска кожа.

Тя дръпна новата си поличка надолу над таза и се замисли дали е подбрала подходящи обувки. Еди се възхищаваше на себе си, ръцете

му бяха в джобовете, раменете — наклонени, за да подсказже, че върши нещо важно.

Тя си го спомни в Кливлънд, първия път, когато беше дошъл до мястото ѝ да види един мотор, който нейният старец продаваше, триколесна Шкода, която беше почти само ръжда. Старецът гледаше риба в бетонни резервоари, подредени из мръсния двор. Когато Еди дойде, тя беше вътре в къщата, дълъг и с високи стени контейнер от ТИР, вдигнат на трупчета. В едната му стена бяха изрязани прозорци, квадратни дупки със залепен отгоре им издраскан плексиглас. Тя стоеше до огнището, в миризмата на торбите с лука и доматиите, окачени там, за да съхнат, когато го усети там, на другия край на стаята, усети мускулите и раменете му, белите му зъби, черната найлонова шапка, срамежливо увиснала от ръката му. Слънцето грееше през прозореца, и осветяваше голата и безцветна стая с изметен под — старецът я караше да се грижи за това — но сякаш се спусна сянка, сянка от кръв, когато тя усети биенето на сърцето си, и той се приближи, хвърли пътем шапката си на голата шперплатова маса, като че ли живееше тук, приближи се право към нея, и прокара ръката си с ярък пръстен през мазната тежест на косата си. Тогава влезе старецът, и Мона се обърна настрани, и се престори, че се грижи за огнището. Старецът поиска кафе, и Мона отиде да налее вода, напълни емайлираната тенджерата от покривния резервоар, водата гъргореше през въгленовия филтър. Еди и старецът седяха на масата, пиеха черно кафе, и краката на Еди бяха изпънати под масата, и бедрата му под разбридания деним бяха силни. Усмихнат, жестикулиращ към стареца, пазарящ се за Шкодата. Как май тя беше в движение, как сигурно щеше да я купи, ако старецът имаше документи. Старецът се надига, за да се зарови в чекмедже. Очите на Еди отново са върху нея. Тя ги последва на двора и го видя да обкрачва напуканата винилова седалка. Запалването разляя черните кучета на стареца, надигна се силен сладък аромат на евтино алкохолно гориво, и рамката затрепера между краката му.

Сега тя го гледаше как позира пред куфарите, и ѝ беше трудно да разбере защо тя на следващия ден беше отпътувала с него, на Шкодата, към Кливлънд. Шкодата имаше мъничко раздрънкано радио, което не можеше да го чуеш от двигателя, само да си го пуснеш тихо нощем на полето край пътя. Тунерът беше повреден, така че ловеше само една

станция, призрачна музика от някаква самотна антена в Тексас, стоманени китари, засилващи се и отслабващи цяла нощ, и тя усещаше влагата си до краката му и твърдата суха трева да гъделичка шията ѝ.

Приор сложи чантата ѝ в бяла кола, покрита с платнище, и тя се покатери след нея, чувайки слаби гласове на испански от слушалките на шофьора кубинец. След това Еди натовари крокодиловите куфари, и се качиха заедно с Приор. И потеглиха към пистата през стените от дъжд.

Самолетът не беше каквото познаваше от стимовете, не като дълъг луксозен автобус с много седалки отвътре. Беше малък и черен, с остри и тънки криле и прозорци, които го правеха да изглежда като че ли намига.

Тя се качи по някакви метални стъпала, и вътре имаше място с четири седалки, всичко покрито с еднообразен сив килим, стените и таванът също, всичко чисто, хладно и сиво. Еди се качи след нея и седна на седалката, като че ли го правеше всеки ден, разхлаби връзката си и опна крака. Приор натискаше бутоните до вратата. Затваряйки се, тя издаде въздишка.

Тя погледна през тесните, обтекаеми прозорци към светлините на пистата, отразени от мокрия бетон.

Ела тук долу с влака, помисли си тя, от Ню Йорк до Атланта, и ще се промениш.

Самолетът потрепера. Тя чу как скелетът му скърца, когато оживя.

* * *

Събуди се за малко след два часа, в затъмнената кабина, люляна от безкрайното бучене на реактивния двигател. Еди спеше с полуотворена уста. Приор може би също спеше, или може би просто си беше затворил очите, тя не можа да разбере.

Потъвайки обратно в сън, който нямаше да може да си спомни на сутринта, тя чу звука на онова тексаско радио, заглъхващите стоманени струни, проточени като болка.

9. ПОД ЗЕМЯТА

Джубили и Бейкърло, Кръга и Дистрикта. Кумико се вгледа в малката ламинирана карта, която Петал ѝ беше дал, и сви рамене. Бетонната платформа като че ли излъчваше студ през подметките на обувките ѝ.

— Толкова шибано старо е — каза Сали Шиърс разсеяно. Очилата ѝ отразяваха вдлъбната стена, покрита с бели керамични плочки.

— Моля за извинение?

— Тръбата. — Под брадичката на Сали имаше вързан нов шал с цвят на тартан, и когато говореше, дъхът ѝ беше бял. — Знаеш ли кво ме тормози? Като някой път ги видя да лепят нови плочки по тези станции, само че не махат първо старите. Или като продупчат стената да докачат някоя жица, и виждаш всичките тези различни слоеве плочки...

— Да?

— Защото става по-тясно, разбираш? Като артериална плака...

— Да, разбирам... — каза със съмнение в гласа Кумико. — Извинявай, Сали, какво е значението на костюма на тези момчета?

— Джакове. Викат им Джак Дракула.

Четиримата Джак Дракула пристъпваха като гарвани на отсрещния перон. Носеха черни шлифери без отличителни белези и лъснати високи бойни обувки, вързани на глезените. Един от тях се обърна към друг, и Кумико видя, че косата му е дръпната назад в сплетена плетка и закопчана с малка черна шнола.

— Обесиха го след войната — каза Сали.

— Кого?

— Джак Дракула. След войната бяха въвели за известно време публично бесене. По-добре да не се мотаеш около Джаковете. Мразят всичко чуждестранно...

На Кумико ѝ се искаше да се свърже с Колин, но апаратчето на Маас-Неотек беше бутнато зад мраморен бюст в стаята, където Петал

сервираше храната им, и след това пристигна влакът, и я учуди с архаичния гръм на колела по стоманени релси.

Сали Шиърс на фона на съставения сякаш от кръпки фон на градската архитектура, очилата ѝ отразяват лондонската бъркотия, всяка точка лекъосана от икономиката, пожари или войната.

Кумико, вече объркана от три бързи и наглед случайни смени на влаковете, се беше оставила да я влачат през прехвърляния от едно такси в друго. Изскачаха от поредното, влизаха в някой голям магазин, излизаха през най-близкия изход на друга улица, хващаха друго такси.

— Хародс — каза Сали на едно място, докато си пробиваха бързо път през покрита с орнаменти, облицована с плочки и осеяна с мраморни колони зала. Кумико премига при вида на дебелия червени пържолци с кокал, изложени на подредени в стълбица мраморни гишета, и предположи, че са пластмасови. И пак навън, и Сали спира следващото такси.

— Ковънт Гардън.

— Извини ме, Сали, какво правим?

— Изгубваме се.

Сали пиеше горещо бренди в мъничко кафе под заснежения стъклен покрив на пиацата. Кумико пиеше шоколад.

— Изгубили ли са ни, Сали?

— Да. Поне така се надявам. — Днес тя изглеждаше по-стара, помисли Кумико. Линиите на напрежението си личаха около устата ѝ.

— Сали, какво работиш ти? Приятелят ти попита дали си още в пенсия...

— Занимавам се с бизнес.

— И моят баща също, така ли?

— Да, и той също, сладурче. Не, не по този начин. Аз работя сама за себе си. Главно инвестирам.

— В какво инвестираш?

— В други, които работят сами за себе си. — Тя сви рамене. — Любопитна ли си днес?

— Ти ме посъветва да бъда своя собствена шпионка.

— Добър съвет. Само дето иска доста внимание.

— Сали, тук, в Лондон ли живееш?

— Пътувам.

— И Суейн също ли работи сам за себе си?

— Той мисли така. Под влияние е, прави поклони в съответната посока; тук имаш нужда от това, за да си въртиш бизнеса, само че ми лази по нервите. — Тя глътна остатъка от брeндито и облиза устни.

Кумико сви рамене.

— Няма нужда да се плашиш от Суейн. Янака може да го лапне за закуска.

— Не. Мислех си за онези момчета в метрото. Толкова слаби...

— Дракуловците.

— Те банда ли са?

— Босозоку — каза Сали с добро произношение. — „Пътуващи племена“? Както и да е, нещо като племе. — Не беше точната дума, но Кумико като че ли разбра разликата. — Слаби са, защото са бедни. — Тя направи жест към сервитьора за второ брeнди.

— Сали, — започна Кумико, — когато дойдохме тук, по пътя, по който дойдохме, влаковете и такситата, това трябваше да подсигури, че никой не ни е проследил ли?

— Никой никога не може да е сигурен.

— Но когато отидохме да се видим с Въшката, ти не взе предпазни мерки. Можеха лесно да ни проследят. Ти поиска от Въшката да следи Суейн, но не взе мерки. А когато ме докара тук, взе много мерки. Защо?

Сервитьорът остави вдигаща пара чаша пред Сали.

— Ти си хитро малко сладурче, нали? — Сали се наведе напред и вдиша парите на брeндито. — Нещо такова е, окей? Може би се опитвам чрез Въшката да вдигна малко екшън.

— Но Въшката беше загрижен да не го открие Суейн.

— Суейн не би го докоснал, поне ако знае, че той работи за мен.

— Защо?

— Защото знае, че мога да го убия. — Тя вдигна чашата. Внезапно изразът ѝ беше станал по-щастлив.

— Да убиеш Суейн?

— Точно така. — Тя отпи.

— Тогава защо беше толкова внимателна днес?

— Защото понякога е добре човек да се отръска от всичко това, да се измъкне изпод сянката. Може и да не сме успели. Но може и да

сме. Може би никой, ама абсолютно никой не знае къде сме в момента. Добро усещане, а? Мислила ли си някога, че може да са те вързали? Може таткото ти, вождът на Якудза, да е мушнал в теб бръмбарче, за да може да следи дъщеря си. Имаш хубави малки зъбчета, може зъболекарят на тате да е пъхнал малко хардуер в тях, докато си стимвала. Ходиш ли на зъболекар?

— Да.

— Стимваш ли, докато той работи?

— Да...

— Това ми ти. Може той да ни слуша в момента...

Кумико за малко не обърна останалото от шоколада ѝ.

— Ей, — полираните нокти потупаха китката на Кумико, — не се тревожи толкова. Не би те пратил тук при тези обстоятелства с бръмбарче. Прави те твърде лесна за проследяване от враговете му. Но разбираш какво имам предвид, нали? Добре е да се измъкнеш от наблюдението, или поне да пробваш. Да си свободна, нали?

— Да — каза Кумико. Сърцето ѝ още блъскаше, и паниката продължаваше да се надига. — Той уби майка ми — измънка тя, и след това повърна шоколада на сивия мраморен под на кафето.

Сали я водеше покрай колоните на Сейнт Пол. Ходеше, без да говори. Кумико беше в замаян транс на срам, и забелязваше отделни неща: бялата пухена вълна, покриваща коженото палто на Сали, масленият дъгоцветен блясък върху перата на сокол, който се отдръпва от пътя им, червени автобуси като гигантски играчки в Музея на транспорта, Сали затопля ръцете ѝ около пластмасова чаша вдигащ пара чай.

Студено, сега винаги щеше да е студено. Замръзващата влага в древните кости на града, студените води на Сумида, които бяха напълнили дробовете на майка ѝ, леденият полет на неоновите жерави.

Майка ѝ беше деликатно сложена и мургава, и плътният ѝ сноп коси беше напръскан със златни звездички като някаква рядка тропическа дървесина. Майка ѝ миришеше на парфюм и топла кожа. Майка ѝ ѝ разказваше истории за елфи и феи и Копенхаген, който беше град много, много далече. Когато Кумико сънуваше елфите, те приличаха на секретарите на баща ѝ, стройни и уравновесени, с черни костюми и навити чадъри. В разказите на майка ѝ елфите правеха

много странни неща, и разказите бяха вълшебни, защото се променяха с разказването, и никога не можеш да предположиш как ще завърши тази нощ този разказ. В тях имаше също и принцеси, и балерини, и всяка една от тях, Кумико го знаеше, беше по някакъв начин майка ѝ.

Принцесите-балерини бяха красиви, но бедни, танцуваха за любов в сърцето на далечния град, където бяха обградени от артисти и студенти поети, също красиви и безпарични. За да издържа възрастен родител, или да купи орган за болен брат, някоя принцеса-балерина можеше да трябва да пътува наистина много далече, понякога чак до Токио, за да танцува за пари. От разказите се подразбираше, че да танцуваш за пари не е щастлива работа.

Сали я отведе в бар робата в Търлс Коурт и я накара да изпие чаша саке. В горещото вино плуваше пушен плавник от фугу, и му придаваше цвят на уиски. Ядоха робата от опушения грил, и Кумико усети как студът отстъпва, но не и изтръпването. Декорите на бара вдъхваха силно чувство за културна дислокация: успяваха някак да отразяват традиционния японски дизайн, и да го правят да изглежда като нарисуван от Чарлз Рени Макинтош.

Много странна беше тази Сали Шиърс, по-странна от всички в гайджинския Лондон. Сега тя разказваше на Кумико истории, истории за хора, които живееха в една Япония, която Кумико никога не беше познавала, разкази, които определяха ролята на баща ѝ в този свят. Оябунът, така наричаше тя бащата на Кумико. Светът, който описваха разказите на Сали, изглеждаше не по-реален от света на майчините ѝ феи, но Кумико започна да разбира базата и обхвата на влиянието на баща си. Куромаку, каза Сали. Думата означаваше черна завеса.

— Идва от Кабуки, но означава фиксер, някой, който продава услуги. Значи зад-кулисите, разбираш ли? Това е баща ти. И Суейн също е това. Но Суейн е кобун на стареца ти, или поне един от тях. Оябун-кобун, родител-дете. До голяма степен Роджър получава своето оттам. Затова и ти си тук сега, защото Роджър го дължи на оябуна. Гири, разбираш ли?

— Той има висок ранг.

Сали поклати глава.

— Твоят старец, Куми, той го има. И ако му се е наложило да те изведе от града, за да те опази, значи са се задали някакви сериозни

промени.

— До пивницата ли? — запита Петал, когато те влязоха в стаята, и ръбовете на очилата му проблясваха на лампите „Тифани“ върху дърво от бронз и опушено стъкло, което растеше на бюфета. Кумико искаше да погледне към мраморната глава, където беше скрила апарата на Маас-Неотек, но вместо това се застави да погледне навън към градината. Снегът там беше придобил цвета на лондонското небе.

— Къде е Суайн? — попита Сали.

— Шефа го няма — отвърна й Петал.

Сали отиде до бюфета и си наля чаша скоч от тежка гарафа. Кумико забеляза как Петал се намръщи, когато гарафата удари силно върху полираното дърво.

— Някакви съобщения?

— Не.

— Ще го бъде ли тук тая нощ?

— Нямам представа. Щете ли вечеря?

— Не.

— Аз бих искала сандвич — каза Кумико.

След петнайсет минути тя седеше в средата на огромното легло с недокоснатия сандвич на черната мраморна табла на нощното шкафче и блокчето на Маас-Неотек почиваше между голите й стъпала. Беше оставила Сали да пие уискито на Суейн и да гледа навън към сивата градина.

Сега тя взе апарата, и Колин се фокусира до крака на леглото.

— Никой не може да чуе моята част, — каза той бързо с пръст на устните, — и това е екстра. В стаята има буболечка.

Кумико отвори уста да отговори, след това кимна.

— Добре — каза той. — Хитро момиче. Имам два разговора за теб. Един между домакина ти и диван-чапраза му, другия между домакина ти и Сали. Първият беше петнайсетина минути след като ме остави долу. Слушай... — Кумико затвори очи и чу позвъняването на лед в чаша уиски.

— Къде ни е япончето? — запита Суейн.

— Повито за през нощта — каза Петал. — Тая си говори сама. Еднопосочен разговор. Шантава работа.

— За какво?

— Адски малко всъщност. Някои хора го правят, знаеш...

— Какво?

— Приказват си сами. Щеш ли да я чуеш?

— Господи, не. Къде е съблазнителната мис Шиърс?

— Да се пораздвижи.

— Викни Берни да я пронюха следващия път, да види какво я гони по тези малки разходки.

— Берни ли, — Петал се разсмя, — ще пристигне обратно в кутия!

Суейн също се разсмя.

— Може да бъде лошо и така, и иначе. Бернард извън енорията ни и жаждата на прословутото момиче с бръсначите утолена... Налей по още едно.

— За мен не. Мятам се в леглото, ако не ти трябва...

— Не.

— И така, — каза Колин, когато Кумико отвори очи и го видя все още седнал на леглото, — в стаята ти има буболечка, която се активира от глас: диван-чапразът е преслушал записа и те е чул да ми говориш. Втората част обаче е по-интересна. Седи домакинът ни с втората си чаша уиски, и влиза нашата Сали...

— Драсти — чу се гласът на Суейн, — на въздух ли си била?

— Да ти го начукам.

— Знаеш ли, — каза Суейн, — идеята не е моя. Пробвай да си го спомняш понякога. Знаеш, че и мен са ме хванали за топките.

— Знаеш ли, Роджър, понякога се изкушавам да ти повярвам.

— Пробвай. Ще направи нещата по-прости.

— А понякога се изкушавам да ти клъцна шибаното гърло.

— Проблемът ти, драга, е че не си могла да се научиш да делегираш; все още искаш да правиш всичко лично.

— Виж к'во, задник, знам откъде си и знам как си стигнал дотук, и не ми пука колко дълбоко си си заврял езика в гъза на Янака или на който и да било друг. Саракин! — Кумико никога не беше чувала думата преди.

— Пак се обадиха — каза Суейн, тонът му беше равен и разговорен. — Тя все още е на брега, но изглежда, като че ли скоро ще предприеме ход. Най-вероятно на изток. Обратно към старите ти

владения. Мисля, че всъщност това е най-добрият вариант за нас. Къщата е недостижима. Покрай мястото има достатъчно частна охрана, за да спре прилична армия...

— Още ли ще ми разправяш, че това е просто отвлечане, Роджър? Опитваш се да ме увериш, че ще я държат за откуп?

— Не. Не се казва нищо за обратно продаване.

— И що просто тогава не наемат такава армия? Нямаат никакви причини да е само прилична по размер. Да потърсят наемниците, е? Тия с корпоративните отвлечания. Тя не е толкова трудна цел, не и повече от някакъв скапан учен. Да се хванат с шибаните спецове...

— За може би стотен път, не това е което искат. Искат теб.

— Роджър, какво имат те за теб, а? Имам предвид, имаш ли наистина представа какво имат за мен?

— Не, нямам. Но ако съдя по това какво имат за мен, бих рискувал да предположа.

— Да?

— Всичко.

Без отговор.

— Има и друга подробност, която излезе наяве днес — каза той. — Те искат да изглежда като че ли тя е била очистена.

— Какво?

— Искат да изглежда като че ли сме я убили.

— И как се предполага да го постигнем това?

— Ще доставят тяло.

— Предполагам, — каза Колин, — че е излязла от стаята без коментар. Разговорът привършва тук.

10. ОБРАЗЪТ

Той изкара около час, проверявайки предавките на триона, след това пак ги смаза. Вече беше твърде студено, за да се работи; щеше да трябва да отиде и да затопли стаята, където държеше другите, Следователите и Труподъвкача и Вещицата. Това само по себе си вече можеше да наруши баланса на договореността му с Джентри, но то бледнееше пред проблема да му обясни договореността с Африканчето и наличието на двама странници във Фабриката. Нямаше как да спори с Джентри: баницата беше негова, защото той я измъкваше от Комитета по термоядрена енергия; без неговите ежемесечни магии по клавиатурата, ритуалните движения, които убеждаваха Комитета, че Фабриката е някъде другаде, на някое място, което си плаща сметките, тук нямаше да има никакъв ток.

И Джентри беше всъщност доста странен, помисли си той и усети как коленете му пукат, когато се изправи и извади дистанционното на Съдията от джоба на якето си. Джентри беше убеден, че киберпространството има Форма, общ всеобхватен образ. Това не беше най-шантавата идея, която Плъзгавия беше чувал някога, но Джентри имаше натрапчивото убеждение, че Формата на киберпространството има значение за всичко. Постигането на Формата беше за Джентри чашата Граал.

Плъзгавия някога беше стимвал една серия от Канала на познанието за това каква форма има вселената. Предполагаше, че вселената е всичко, което съществува, така че как би могла да има форма? Ако имаше форма, значи около нея трябваше да има нещо друго, вътре в което да има форма, нали? И ако това нещо беше нещо, не беше ли тогава то също част от вселената? Точно на тая тема не биваше да се задълбава с Джентри, защото Джентри можеше да ти върже акъла на възел. Плъзгавия обаче не мислеше, че киберпространството изобщо прилича на вселената; то беше само един начин да се представят данните. Комитетът по термоядрена енергия винаги беше изглеждал като голяма червена ацтекска пирамида, но не

беше длъжен да изглежда така. Ако от Комитета пожелаеха, можеха да го направят да изглежда като каквото им скимне. Големите компании бяха копирайтвали това как изглеждат. Така че как би могъл някой да си представи, че цялото киберпространство има определена форма? И какво значение изобщо имаше, ако то има някаква?

Той докосна копчето за включване на дистанционното. На два метра от него Съдията забръмча и завибрира.

Плъзгавия Хенри мразеше Съдията. Това нещо хората на изкуството никога не можеха да го разберат. То не значеше, че не му доставя удоволствие да го сглоби и да го показва, навън, където можеше да го вижда и да го командва, и в края на краищата да бъде един вид свободен от идеята за него, но това определено не беше като да го харесва.

Висок почти четири метра, и широк към половината на толкова в раменете, без глава, Съдията вибрираше в сглобения си от кръпки корпус с цвета на ръжда, изтъркана по определен начин, като дръжките на стара ръчна количка, полирани от търкането на хиляди ръце. Беше намерил начин да получи тази повърхност с химикали и абразиви, и го беше използвал върху повечето от Съдията; предимно върху старите части, събрани от боклуците, не и върху студените зъби на кръглите остриета или върху огледалните повърхности на ставите, но останалото от Съдията беше оцветено в този цвят, и с тази повърхност, като много стар инструмент, който все още се използва интензивно всеки ден.

Той натисна джойстика и Съдията направи една крачка напред, след това друга. Предавките работеха безупречно; дори без една ръка нещото се движеше с ужасяваща приповдигнатост, поставяйки важно огромните си крака.

Не можеше да си спомни кога не беше бил способен да помни, но понякога почти успяваше.

Затова и беше построил Съдията, защото беше направил нещо — не беше било кой знае какво, но го бяха хванали докато го беше правил, на два пъти — и беше осъден заради това, и беше издадена присъда, и след това беше приведена в действие, и той не можеше повече да помни, не всичко, но в продължение на не повече от пет минути. Крадене на коли. Крадене на колите на богати хора. Там се грижеха да можеш да си спомниш какво си правил.

Той накара с джойстика Съдията да се обърне около себе си и го вкара в съседната стая, в страничен проход между редове покрити с влажни петна бетонни основи, които бяха поддържали някога валяци и формовъчни преси. Високо над главите, в тишината, сред прашните лъчи, висяха угаснали флуоресцентни елементи, върху които понякога гнездяха птици.

Наричаха го Корсаков синдром, това, дето го правеха на нервната ти система, така че кратковременната памет да не се запазва. Така, че времето, което е минало, е загубено за теб. Беше чувал, че вече не го правят повече, или поне не за кражби на скъпи коли. На хора, които не бяха минали през това, им звучеше лесно, нещо като затвор, но всичко изтрито после, но не беше така. Когато беше излязъл, и когато беше свършило — три години, провлекли се в една дълга размишлявана верига от проблясъци на объркване и страх, отмерени на петминутни интервали, и преходите между тях... Когато това свърши, той изпитваше нужда да построи Вещицата, Труподъвкача, след това Следователите и накрая сега Съдията.

Докато водеше Съдията нагоре по бетонната рампа към стаята, където чакаха останалите, той чу Джентри да трещи с мотора си навън по Кучешката пустош.

Хората карат Джентри да се чувства неудобно, мислеше Плъзгавия, докато се насочваше към стълбите, но това си имаше и недостатъците. Непознатите често усещаха Формата да гори зад очите на Джентри; фиксирането му си проличаваше във всичко, което правеше той. Плъзгавия нямаше идея какво прави той при излизанията си до Агломерата; може би просто се занимаваше с хора, също така съсредоточени, като него, самотници по назъбените граници на пазарите за дрога и софтуер. Той като че ли изобщо не обръщаше внимание на секса, до степен Плъзгавия да няма представа какво би желал той, ако поискаше секс.

Сексът беше основното, което липсваше на Пустошта, доколкото Плъзгавия го беше грижа, особено през зимата. През лятото понякога той можеше да намери момиче в някое от онези малки ръждясали градчета; това именно го беше отвело до Атлантик Сити онзи път, когато беше закъсал с дълг към Африканчето. Напоследък си казваше, че най-доброто решение е да се съсредоточи върху работата си, но докато се катереше по клатещите се стоманени стълби към мостчето,

което водеше към мястото на Джентри, той забеляза, че си мисли как ли изглежда Чери Честърфийлд под всичките тези якета. Помисли за нейните ръце, колко бързи и чисти бяха те, но това му напомни отново безсъзнателното лице на човека на носилката, тръбата, която пълнеше стомаха му през лявата му ноздра, Чери бърше хлътналите му бузи с парче плат. Намръщи се.

— Ей, Джентри, — обади се той в желязната пустота на Фабриката, — аз съм...

Три неща у Джентри не бяха тесни, тънки и остри: очите, устните и косата. Очите му бяха големи и светли, сиви или сини в зависимост от светлината; устните му бяха пълни и подвижни; косата му беше сресана назад в парцалив рус петльов гребен, който се клатеше, когато той ходеше. Тънкостта му не беше изсушеността на Птичката, породена от диетата на предградията и лоши нерви; Джентри просто беше тънък, с плътно пакетирани мускули и без никаква тлъстина. Обличаше се също рязко и стегнато, черна кожа, поръбена с черни капси, стил, който напомняше на Плъзгавия дните му с Тъжните Дякони. Капсите, а и всичко останало, караха Плъзгавия да предполага, че Джентри е на около трийсет. И той също беше на към трийсет.

Джентри го изгледа, когато Плъзгавия пристъпи в светлината на десет 100-ватови крушки, сякаш за да е сигурен, че Плъзгавия разбира, че се превръща в едно от препятствията между Джентри и Формата. Оставяше едни мотоциклетни дисаги на дългата си стоманена маса; изглеждаха тежки.

Плъзгавия беше изрязал части от панелите, беше инсталирал подпори където беше необходимо, беше покрил дупките с листов твърда пластмаса, и беше уплътнил със силикон получените капандури. След това Джентри беше дошъл с маска и пръскачка и към двайсет галона бяла латексова боя; не беше почистил или измил каквото и да било, просто беше поставил дебел слой върху мръсотията и изсъхналите птичи курешки, един вид ги беше прилепил на мястото им, и беше боядисвал това отгоре, докато стане повече или по-малко бяло. Беше боядисал всичко освен капандурите. След това Плъзгавия беше вдигнал със скрипец разни неща от пода на Фабриката, един малък камион компютри, киберпространствени декове, стара голяма

холопрожекционна маса, която едва не счупи скрипеца, генератори на ефекти, дузини прогнили пластмасови кашони, пълни с холофишове, които Джентри беше събирал през своето търсене на Образа, стотици метри оптични кабели на ярки нови пластмасови държачи, които говореха на Плъзгавия за индустриална кражба. И книги, стари книги, с корици, направени от плат, залепен върху картон. Плъзгавия изобщо не беше знаел колко тежки са книгите. Старите книги имаха тъжна миризма.

— Дърпаш малко повече амperi отпреди да тръгна — каза Джентри, отваряйки едната страна на дисагите. — В стаята ти. Нов калорифер ли си си взел? — Той започна бързо да рови из съдържанието им, като че ли търсеше нещо, от което имаше нужда, но го беше забутал някъде. Само че не беше, Плъзгавия го знаеше; беше му трудно да понася някой, дори някой познат, неочаквано в своето пространство.

— Аха. Наложил се да погрее малко и склада. Иначе е много студено за бачкане.

— Не. — Джентри внезапно вдигна поглед. — Това в стаята ти не е калорифер. Амперажът е друг.

— Да. — Плъзгавия се ухили, съгласно теорията, че ухилването кара Джентри да се смята за глупав и лесен за омотаване.

— Какво „да“, Плъзгав Хенри?

— Не е калорифер.

Джентри захлопна кутията на дисагите.

— Можеш да ми кажеш какво е, или мога да ти клъцна тока.

— Виж кво, Джентри, ако ме нямаше наоколо, щеше да имаш доста по-малко време за... разни неща. — Плъзгавия вдигна вежди многозначително в посока към голямата проекционна маса. — Работата е там, че при мен има двама души... — Той видя как Джентри се вдървява, бледите очи се разширяват. — Но няма да ги видиш, нито да ги чуеш. Нищо.

— Да, — каза Джентри с напрегнат глас, заобикаляйки ръба на масата, — защото ей сега ще ги махнеш отгук, нали?

— Само две седмици, Джентри.

— Вън. Веднага. — Лицето на Джентри беше на няколко инча, и Плъзгавия усещаше киселата миризма на дъха му. — Или и ти с тях.

Плъзгавия тежеше десет кила повече от Джентри, повечето от тях мускули, но това никога не беше плашело Джентри. Той като че ли не знаеше или не му пукаше, че може да пострада. И това плашеше по свой собствен начин. Веднъж беше ударил на Плъзгавия силен шамар, и Плъзгавия само беше погледнал към огромния хром-молибденов ключ в ръката си и беше усетил прикрито безпокойство.

Джентри стоеше вдървено, и започваше да трепери. Плъзгавия много добре знаеше, че Джентри не спи, когато отива до Бостън или Ню Йорк. Всъщност, той и във Фабриката не спеше особено много. Връщаше се нервиран, и първият ден винаги беше най-лошият.

— Виж — каза Плъзгавия по начина, който някой би го казал на дете на ръба на разплакването, и измъкна от джоба си торбичка, подкупа от Африканчето. Вдигна прозрачната найлонова торбичка така, че Джентри да я види: сини дермове, розови таблетки, блокче опиум с неприятен вид, омотано в червен целофан, кристали маг като дебели жълти таблетки против кашлица, пластмасови инхалатори, на които името на японския производител беше изстъргано с нож... Той разклати пакета:

— От Африка.

— Африка? — Джентри погледна към торбичката, към Плъзгавия, след това пак към торбичката. — От Африка ли?

— Африканчето. Не го познаваш. Остави това за теб.

— Защо?

— Защото има нужда да остави тук тези приятели за малко. Дължа му услуга, Джентри. Казах му, че не харесваш да има някой наоколо. Че ти пречат. И затова, — излъга Плъзгавия, — той каза, че иска да ти остави нещичко, за да се извини за проблемите.

Джентри взе торбичката, пъкна пръст под шева и я разтвори. Извади опиума и го подаде обратно на Плъзгавия.

— Това не ми трябва.

Измъкна един от сините дермове, отлепи покритието му и го разглади внимателно върху вътрешната страна на китката си. Плъзгавия стоеше, премятайки разсеяно опиума между палеца и показалеца си, целофанът пукаше. Джентри отиде обратно зад дългата маса, отвори дисагите и измъкна чифт нови черни кожени ръкавици.

— Мисля, че е по-добре... да видя тези твои гости, Плъзгав.

— А? — Плъзгавия премига изумен. — Аха... Ама не се налага наистина. Имам предвид, няма ли да е по-добре...

— Не — Джентри вдигна яката си. — Настоявам.

Докато слизаше по стълбите, Плъзгавия си спомни за опиума и го метна през перилата в тъмното.

Мразеше дрогите.

— Чери? — Чувстваше се глупаво, Джентри да го гледа как чука по собствената си врата. Без отговор. Той отвори. Слаба светлина. Видя как тя е направила сянка за една от собствените му крушки, конус жълт факс, вързан с парче жица. Беше отвинтила другите две. Нямаше я.

Носилката беше там, и човекът на нея беше омотан в синия спален чувал. Това го яде, помисли Плъзгавия, като погледна структурата от поддържащи апарати, тръбите, торбичките течности. Не, каза си, това го поддържа жив, като в болница. Но впечатлението си оставаше: ами ако това наистина го пие, изсмуква го досуха? Той си припомни думите на Птичката за вампири.

— Е, — каза Джентри, прекрачи покрай него и застана до края на носилката, — странна компания си имаш, Плъзгав Хенри... — Той обиколи носилката, спазвайки внимателно поне метър между глезените си и неподвижната фигура.

— Джентри, сигурен ли си, че не щеш да се дигнеш обратно горе? Имам предвид, тоя дерм... Май си направил прекалено много.

— Сериозно? — Джентри наклони глава. Очите му блестяха в жълтата светлина. Той намигна. — И защо мислиш така?

— Ами, — Плъзгавия се поколеба, — не си какъвто си обикновено. Имам предвид, какъвто беше преди.

— Мислиш, че изпитвам промяна на настроението ли, Плъзгав?

— Аха.

— Радвам се на промяна в настроението.

— Не те виждам да се усмихваш — каза Чери от вратата.

— Това е Джентри, Чери. Фабриката е един вид негово място. Чери е от Кливлънд...

Но Джентри държеше тънко черно фенерче в ръката си в ръкавица, и изучаваше мрежата от троди на челото на спящия. Изправи

се, лъчът опря в ненабиващия се на очи блок без надписи, след това се стрелна надолу и проследи черния кабел до мрежата троди.

— Кливлънд, — каза Джентри, като че ли това беше име, което е чул насън. — Интересно... — Вдигна отново фенерчето и се наклони напред, за да надникне към точката, където кабелът влизаше в блока. — И Чери... Чери, кой е той? — Лъчът блесна безжалостно върху съсипаното, дразнещо обикновено лице.

— Не знам — каза Чери. — Махни му това от очите. Може да му подшашне REM-а или там нещо.

— А това? — Той освети дебелия сив блок.

— Африканчето му викаше LF. Нарече го Брояча, и нарече това неговия LF. — Тя пъкна ръка под якетата си и се почеса.

— Добре тогава, — Джентри се обърна, фенерчето щракна и угасна, и светлината на манията му гореше ярко, ярко зад очите му, така усилена от синия дерм на Африканчето, че на Плъзгавия му се струваше, че Формата може да е точно там, да пламти през челото на Джентри, и да го виждат всички освен самия Джентри, — това може да е точно каквото е...

11. ВЛАЧЕНЕ ПО ТЕЧЕНИЕТО

Мона се събуди, докато кацаха.

Приор слушаше Еди, кимаше и проблясваше с правоъгълната си усмивка. Изглеждаше, като че ли усмивката винаги е там, зад брадата му. Беше сменил дрехите си — сигурно имаше и други на самолета. Сега носеше обикновен сив бизнес-костюм и вратовръзка на диагонални ивици. Един вид като пичовете, с които Еди я уреждаше в Кливлънд, само че костюмът му седеше различно.

Беше виждала веднъж как пич си поръчва костюм, един образ, който я беше завел в Холидей Ин. Магазинът за костюми беше настрани от хотелското фоайе, и той стоеше там само по бельо, прекръстосан с ивици синя светлина, и се гледаше на три големи екрана. На екраните сините ивици не се виждаха, защото на тях той беше с костюм, различен на всеки екран. И Мона трябваше да си прехапе езика, за да не се разсмее, защото системата имаше козметична програма, която го правеше да изглежда различно на екраните, разтягаше малко лицето му и правеше брадичката му по-волева, и той като че ли не го забелязваше. След това си избра костюм, нахлузи този, който носеше допреди, и това беше то.

Еди обясняваше нещо на Приор, някаква ключова точка в архитектурата на някой негов план. Тя се беше научила как да се изключва от съдържанието, но тонът все още стигаше до нея. Той сякаш знаеше, че хората няма да могат да схванат хитрината, с която той е толкова горд, така че я обясняваше бавно и подробно, като че ли обяснява на малко дете, и говореше тихо, за да звучи търпеливо. Така като че ли не беше досадил на Приор, но после на Мона ѝ се стори, че на Приор изобщо не му пука какво говори Еди.

Тя се прозя, протегна се, и самолетът изтопурка на бетонната писта, изрева и започна да забавя ход. Еди не спираше да говори.

— Чака ни кола — прекъсна го Приор.

— Къде ще ни закара тя? — запита Мона, игнорирайки намръщването на Еди.

Приор ѝ демонстрира усмивката си.

— В хотела ни. — Той откопча колана си. — Ще бъдем там няколко дни. Боя се, че ще изкараш повечето от тях в стаята си.

— Такава ни е приказката — каза Еди, като че ли това тя да стои в стаята си е негова идея.

— Обичаш ли стимове, Мона? — запита Приор, все още усмихнат.

— Че кой не обича?

— Имаш ли си любима звезда, Мона?

— Анджи — каза тя, усещайки раздражение. — Че кой друг?

Усмивката порасна малко.

— Добре. Ще ти вземем всичките ѝ последни ленти.

Светът на Мона се състоеше в голяма степен от неща и места, които тя познаваше, но никога не беше виждала или посещавала физически. На стимовите центърът на северната част на Агломерата не миришеше. Редактират го някак, предполагаше тя по това, че Анджи никога нямаше главоболие или лош период. Само че миришеше. Като Кливлънд, даже още по-гадно. Когато излязоха от самолета, беше предположила, че просто летището мирише така. Когато обаче бяха излезли от колата, за да влязат в хотела, миришеше още по-лошо. И освен това на улицата беше студено, и вятърът хапеше голите ѝ глезени.

Хотелът беше по-голям от онзи Холидей Ин, но и по-стар, помисли си тя. Фоайето беше по-претърпкано от фоайетата на стим, но имаше много чисти сини килими. Приор я накара да чака до една реклама за някаква орбиталка, докато те двамата с Еди отидоха до дълго черно гише и той говори с жена с име, изписано на медна табелка. Тя се чувстваше глупаво, докато чакаше там в белия пластмасов дъждобран, който Приор я беше накарал да носи, като че ли мислеше, че дрехите ѝ не са достатъчно добри. Към една трета от тълпата във фоайето бяха японци, сигурно туристи, предположи тя. Като че ли всичките носеха някакви записващи апарати — видео, холо, някои и със симстимови блокове на коланите — но иначе не изглеждаха като да имат кой знае какви пари. Мона мислеше, че всички те трябва да имат. Сигурно са хитри и не искат да го покажат, реши тя.

Видя как Приор плъзва кредитен чип през гишето към жената с табелката, която го пое и го пъкна в метален слот.

Приор остави чантата ѝ на леглото, широка плоча бежов дунапрен, и докосна копче, отваряйки стена от драперии.

— Не е като в Риц, но ще се постарам да се чувстваш комфортно.

Мона издаде неопределен звук. Риц беше бистро за закуски на крак в Кливлънд, и тя не можеше да разбере какво общо има то с всичко това.

— Виж, любимката ти. — Той стоеше до нощното шкафче до леглото. То имаше вграден стим-блок и малка подставка с набор троди в пластмасова опаковка и пет-шест касети. — Всичките най-нови стимове на Анджи.

Тя се учуди кой ли е оставил тези касети, и дали са го направили след като Приор я беше попитал какви стимове харесва. Демонстрира му усмивка и отиде до прозореца. Агломератът изглеждаше както на стимове: прозорецът беше като холографска картичка, известни сгради, на които тя не знаеше имената, но знаеше, че са известни.

Сивотата на куполите, и поръсените с бял сняг опори, и зад тях сивотата на небето.

— Гот ли е, бейби? — Еди се приближи отзад и постави ръце на раменете ѝ.

— Има ли тук душ?

Приор се разсмя. Тя се измъкна от хлабавата хватка на Еди и отнесе чантата си в банята. Затвори и заключи вратата. Чу Приор да се смее отново, и Еди пак да почва да плямпа. Седна на тоалетната чиния, отвори чантата и изрови оттам несесера, в който държеше мага. Бяха ѝ останали четири кристала. Бяха достатъчно; и три бяха достатъчно, но като останеше на два, обикновено почваше да си търси. Не тъпчеше много дрога, поне не всеки ден, освен напоследък, но това беше, защото Флорида я побъркваше.

Сега можеше да почне да го намалява, реши тя, докато изтърсваше кристала от стъкълцето. Изглеждаше като твърда жълта свещичка; трябва да го смачкаш, и след това да го разтъркаш между две парчета найлон. Когато го правиш, издава мирис на болница.

Когато тя свърши с душа, и двамата бяха излезли. Беше стояла в банята, докато не ѝ доскуча, а това беше доста време. Във Флорида беше използвала душеве предимно на обществените плажове или на автогарите, от тоя тип дето работеха с жетони. Предполагаше, че към този е вързано нещо, което мери литрите и ти ги пише на сметката; така работеше онзи в Холидей Ин. Над пластмасовата глава на душа имаше голям бял филтър, и на стената имаше лепенка с око и сълза от него: става за миене, но гледай да не ти влезе в очите, като вода от плувен басейн. В плочките бяха вградени ред хромирани кранчета, и като натиснеш копчето под всяко от тях, дават шампоан, гел за душ, течен сапун, масла за баня. И когато го направиш, малка червена точка светва до бутона, защото ти се пише на сметката. На сметката на Приор. Радваше се, че са излезли, защото ѝ харесваше да бъде сама, и литнала, и чиста. Не ѝ се случваше често да е сама, освен на улицата, и не беше същото. Остави мокри отпечатаъци на бежовия килим, докато отиваше към прозореца. Беше се увила в кърпа в тон с леглото и килима и имаше в мъхестата част гладки букви, сигурно името на хотела.

Един квартал по-нататък имаше старомодно изглеждаща сграда, и ъглите на стръмния ѝ покрив бяха оформени да наподобяват планина, със скали и трева, и водопад, който падаше и се разбиваше в скалите и след това падаше пак. Мисълта защо някой трябва да си е дал толкова труд я караше да се усмихва. Над местата, където водата се разбиваше, се издигаше пара. Сигурно обаче не пада долу на улицата, реши тя, иначе би струвало твърде много. Предполагаше, че я изпомпват обратно горе и я използват пак, като кръг.

Нещо сиво раздвижи там главата си и завъртя големите си извити рога, като че ли гледаше към нея. Тя отстъпи крачка назад на килима и премига. Нещо като овца, само дето сигурно беше автомат, холограма или нещо от сорта. То мотна глава и започна да яде трева. Мона се разсмя.

Вече усещаше мага отзад по глезените и по ключиците си, студено напрегнато прозвъняване, и болнична миризма в дъното на гърлото ѝ.

Беше уплашена преди, но сега вече не беше.

Приор имаше гадна усмивка, но той беше просто играч, костюмар отвсякъде. Ако имаше пари, те бяха на някой друг. И тя вече

не се боеше от Еди; повече като че ли се боеше за него, защото разбираше за какво го вземат другите хора.

Добре де, помисли си тя, това вече няма значение. Вече не отглеждаше риба в Кливлънд, и никой повече нямаше да може да я закара във Флорида.

Спомни си горящата спирт печка, студените зимни утрини, старецът, присвит в дългото си сиво палто. Зиме той поставяше втори слой пластмаса върху прозорците. Тогава печката успяваше да затопли мястото, защото стените бяха покрити с листове стиропор, и шперплат върху него. Тук-там стиропорът се виждаше, и там можеше да го натиснеш с пръст и да направиш дупка; ако той те хване да го правиш, ще вика. Да пазиш топлина на рибата в студено време беше повече работа; трябваше да помпаш вода на покрива, където са слънчевите огледала, в прозрачните пластмасови тръби. Помагаше и гниещата растителност по ръбовете на резервоарите; когато тръгнеш да вадиш с мрежа рибата, се вдигаше пара. Той продаваше рибата срещу други видове храна, които хората отглеждаха, срещу спирт за печката и за пиене, кафе на зърна, и боклуци, дето ги яде рибата.

Той не й беше баща и го беше казвал достатъчно често, когато изобщо говореше. Понякога тя се чудеше дали е възможно все пак да е бил. Когато за пръв път го беше попитала колко е голяма, той й беше казал, че е на шест, и тя броеше според това.

Чу как вратата се отваря зад нея и се обърна. Там стоеше Приор, с увиснал от ръката позлатен пластмасов номер на ключа и отвор в брадата, демонстриращ усмивка. Той влезе навътре.

— Мона, това е Джералд.

Висок, китаец, сив костюм, посивяваща коса. Джералд се усмихна приятелски, промъкна се покрай Приор и отиде право до шкафчето край краката на леглото. Остави на него черно куфарче, капакът му изщрака и се отвори.

— Джералд е приятел. Доктор. Трябва да ти метне едно око.

— Мона, — започна Джералд, докато вадеше нещо от куфара, — на колко години си?

— На шестнайсет — обади се Приор. — Нали, Мона?

— Шестнайсет — каза Джералд. Нещото в ръцете му изглеждаше като черни очила, слънчеви очила с разни издутини и

жици по тях. — Не поразяга ли малко нещата, а? — Той хвърли поглед към Приор.

Приор се усмихна.

— Не стигат колко, десет години?

— Е, не чак — каза Приор. — Не търсим перфектност.

Джералд я погледна.

— Не се очертава да се получи. — Той закачи очилата зад ушите си и натисна нещо. Изпод дясното стъкло светна лъч. — Но има степен на близост. — Лъчът се завъртя към нея.

— Говорим за козметика, Джералд.

— Къде е Еди? — попита тя, когато Джералд се приближи.

— В бара. Да го повикам ли? — Приор вдигна слушалката на телефона, но я остави обратно, без да се обади.

— Какво е това? — Тя се отдръпна от Джералд.

— Медицински преглед — каза Джералд. — Няма да боли. — Беше я избутал до прозореца, и лопатките ѝ бяха притиснати до студеното стъкло. — Някой смята да те наеме, и да ти плаща много добре, така че трябва да е сигурен, че си в добро здраве. — Светлината блесна в лявото ѝ око. — На някакъв стимулант е — каза той на Приор със съвсем друг тон.

— Опитай се да не мигаш, Мона. — Светлината се завъртя към дясното ѝ око. — Какво е, Мона? И колко взимаш?

— Маг. — Тя се намръщи и извърна от светлината.

Той хвана брадичката ѝ със студените си пръсти и отново изправи главата ѝ.

— Колко?

— Един кристал.

Светлината изчезна. Гладкото му лице беше много близо, очилата бяха отрупани с лещи, куплунги, малки чинийки от черна метална мрежа.

— Няма как да се прецени чистотата.

— Абсолютно чист — каза тя и се изкиска.

Той пусна брадичката ѝ и се усмихна.

— Няма да е особен проблем. Би ли си отворила устата?

— Устата ли?

— Искам да видя зъбите ти.

Тя погледна към Приор.

— Имате късмет тук — каза Джералд на Приор, след като беше погледнал със светлинката в устата ѝ. — Доста прилично състояние и близо до целевата конфигурация. Коронки, вставки.

— Знаехме, че можем да разчитаме на теб, Джералд.

Джералд свали очилата и погледна към Приор. Върна се до черния куфар и ги остави.

— Имате късмет и с очите. Много близо. Само малко отнекък. — Той измъкна пликче от фолио от куфара, скъса го и размота светла хирургична ръкавица върху дясната си ръка.

— Махни кърпата, Мона. Чувствай се удобно.

Тя погледна към Приор, след това към Джералд.

— Искате да видите документите ми, кръвните ми проби и там от сорта ли?

— Не, — каза Джералд, — това е окей.

Тя погледна през прозореца, надявайки се да види бигхорна, но той беше изчезнал, и небето изглеждаше много по-тъмно.

Размота кърпата, остави я да падне на пода и легна по гръб на бежовия перофор.

Не беше много по-различно от това, за което ѝ плащаха; дори не траеше толкова дълго.

Седнала в банята с несесера отворен на коленете, и разтърквайки друг кристал, тя реши, че е в правото си да ѝ е писнало отвсякъде.

Първо Еди се изнизва без нея, след това Приор се пръква с тоя шибан медик, след това ѝ казва, че Еди спи в друга стая. Във Флорида можеше да си прекара добре малко време без Еди, само че тук беше различно. Не искаше да е тук вътре сама, и беше твърде уплашена, за да поиска от Приор ключ. Той имаше поне един, гаранция, и можеше да се намъкне когато му скимне с шибаните си приятелчета. Що за сделка беше тая?

И работата с найлоновия дъждобран също ѝ пареше задника. Шибан еднократен найлонов дъждобран.

Тя избута стрития маг измежду парчетата найлон, внимателно го натъпка в блъскача, издиша силно, лагна мундщука и дръпна яко. Облакът жълт прах покри лигавиците на гърлото ѝ; част от него сигурно беше стигнала чак до дробовете. Беше чувала, че това не е хубаво.

Нямаше какъвто и да е план, когато беше влязла в банята да си дръпне дозата, но когато започна да усеща гъдел отзад по врата си, се хвана да мисли за улиците около хотела, колкото беше забелязала от тях, докато влизаха. През прозореца се виждаха клубове, барове, магазини за дрехи. Музика. Музиката щеше да ѝ дойде екстра сега. И тълпата. Начинът, по който можеш да изчезнеш в тълпата, да забравиш себе си, просто да бъдеш там. Вратата не беше заключена, знаеше го, беше пробвала. Щеше да се заключи зад нея, а тя нямаше ключ. Но живееше в стаята, така че Приор сигурно я беше регистрирал на рецепцията. Помисли дали да не слезе долу и да поиска ключ от жената зад гишетото, но идеята не ѝ хареса нещо. Познаваше костюмарите зад гишетата и това как те те гледат. Не, реши тя, най-добрата идея е да си остане вътре и да стимне тези новите на Анджи...

След десет минути тя се измъкваше през страничен вход на главното фоайе, и магът звънеше в главата ѝ.

Отвън прокапваше, може би кондензат от куполите. Беше облякла белия дъждобран за през фоайето, предполагайки, че Приор знае какво е нужно да се прави, но сега се радваше, че го носи. Дръпна парче факс от преливащо кошче за боклук и го вдигна над главата си, за да опази косата си суха. Не беше толкова студено както преди, и това също беше добре. Дрехите ѝ не бяха точно на каквито викат топли.

Погледна нагоре и надолу по авенюто, избра в коя посока ще върви, тръгна покрай половин дузина почти еднакви фасади на хотели, ред педикабове, проблясващ на дъжда ред малки магазини. И хора, пълно с тях, като в центъра на Кливлънд, но всеки облечен толкова ярко, и всички ходят като че ли са върхът отвсякъде, всеки бърза занякъде. Просто върви с тях, помисли си тя, и магът ѝ даде сладък втори тласък, който я хвърли в реката от приятни хора, без тя дори да се замисли. Тракаше с новите си обувки и държеше факса над главата си, докато не забележа — още късмет — че дъждът е спрял.

Не би се отказала да метне поглед през витрините на магазините, когато тълпата я носеше покрай тях, но потокът беше удоволствие, и никой друг не спираше. Тя се задоволи със странични мярвания на всяка витрина. Дрехите бяха все едно като на стим, някои от тях, стилове, каквито тя никога не беше виждала.

Трябваше да съм си била тук, помисли си тя. Трябваше да съм си била тук от самото начало. Не в рибарник, не в Кливлънд, не във Флорида. Това е то място, истинско място, и всеки може да дойде тук, не е нужно да го стимваш. Всъщност тя никога не беше виждала тази част от него на стим, частта на обикновените хора. За звезда като Анджи това не беше нейната част. Анджи щеше да седи в някой красив замък с останалите стим-звезди, не тук долу. Но си беше направо готино, нощта толкова ярка, и тълпата течеше около нея, и наоколо всичките хубави неща, които можеш да имаш, ако имаш късмет.

Еди не го харесваше това. Или поне винаги разправяше колко гадно е тук, колко е претъпкано, колко високи са наемите, колко много полиция, колко много конкуренция. Не че се беше замислил и за секунда, когато Приор му направи предложението, де, напомни си тя. Така или иначе тя си имаше собствена идея за това защо Еди толкова го мрази. Нещо беше оплескал тук, предполагаше тя, беше го раздал яко уилсън. Или не му се щеше да си го спомня, или тук имаше хора, които с гаранция щяха да му го напомнят, ако се върнеш обратно. Личеше си по скапания начин, по който той говореше за такива места, същия, по който говореше за някой, който му е казал, че строежите му няма да ги бъде. Новият образ, толкова дяволски печен първата нощ, на следващата изведнъж ставаше уилсън отвсякъде, тъп та вдлъбнат, без визия.

Мина покрай голям магазин с изглеждащо супер стим-оборудване, всичкото матовочерно и източено, и отгоре над него страхотно холо на Анджи, която гледа как всички вървят покрай нея с тъжната си полуусмивка. Кралицата на нощта, направо.

Тълпата-река се вливаше в нещо като кръг, на място, където се сливаха четири улици, и по средата имаше фонтан. И понеже Мона всъщност не отиваше никъде, спря там, защото хората около нея се отклоняваха всеки в своята посока, без да спира. Е, и в кръга също имаше хора, и някои от тях седяха по напукания бетон, който заобикаляше фонтана. В центъра имаше някаква статуя, мраморна, цялата износена и очукана. Нещо като бебе, което язди голяма риба, делфин. Като че ли устата на делфина трябваше да пръска вода във фонтана, ако той работеше, само че не работеше. Тя виждаше през главите на седналите хора във водата да плуват парчета смачкан и подгизнал факс и бели пластмасови еднократни чаши.

След това като че ли тълпата се сля зад нея, извита, плъзгаща се стена от тела, и тримата срещу нея на фонтана изведнъж се очертаха рязко. Пълно момиче с боядисана в черно коса, уста полуотворена, като че ли стоеше непрекъснато така, и цици, увиснали навън от червеното гумено боди; блондинка с продълговато лице и тънка синя ивица червило, от подобната на птичи нокът длан стърчи цигара; мъж с намазнени ръце, голи в студа, присажданите мускули се издуват като камъни под синтетичен загар и груби затворнически татуировки...

— Ей, курво, — кресна пълното момиче с някаква злоба, — да не ти се е въртнало в канчето, че ще светнеш някоя бройка тук!

Блондинката изгледа Мона с уморените си очи и се усмихна слабо, в стил не-съм-аз-виновна, след това погледна настрана.

Сводникът скочи от фонтана като понесен от вятъра, но Мона вече бягаше, подсетена от изражението на блондинката. Той я хвана за ръката, но шевът на пластмасовия дъждобран се откъсна, и тя си проби с лакти път обратно в тълпата. Магът я завладя, и следващото, което осъзна, беше че е на поне едно каре разстояние, опряна на желязна будка, кашля и диша усилено.

Магът обаче вече се беше обърнал, както ставаше понякога, и всичко беше грозно. Лицата в тълпата изглеждаха уморени и гладни, като че ли имаха някакви собствени потайни отчаяни задължения, и светлината от витрините на магазините беше студена и безразлична, и всички неща зад стъклата бяха там специално за да ѝ кажат, че тя не може да ги има. Отнякъде се чуваше глас, глас на сърдито дете, плюещо вулгаризми в безкрайна и безсмислена поредица, и когато разбра кой го крещи, тя спря да го прави.

Лявата ѝ ръка беше вкочанена. Тя погледна натам и видя, че ръкавът е изчезнал, и че шевът отстрани е скъсан до кръста. Тя свали дъждобрана и го наметна като пелерина; може би така щеше да е по-трудно да се забележи.

Тя опря гръб на будката, когато магът стовари върху нея вълна закъснял адреналин; коленете ѝ започнаха да треперят, и тя помисли, че сигурно ще падне, но тогава магът извъртя един от триковете си, и тя се оказа свита в светлината на летния залез в калния двор на стареца, сивата пръст беше издраскана с играта, която тя играеше, но сега просто се беше свила неподвижно там, и гледаше покрай резервоарите към мястото, където мухите танцуваха из гъсталака

къпини над някакво усукано старо шаси. Зад нея домът светеше, и тя усещаше миризмата на печено тесто и на кафето, което той вареше и преваряваше отново, докато лъжицата започне да стои права в него, както казваше той, и сега той беше там вътре, и четеше някоя от книгите си, сухи кафяви листа, всички страници с откъснати ъгълчета, той ги получаваше в стари найлонови торбички и понякога те просто се разпадаха на прах в ръцете му, но ако намереше нещо, което искаше да запази, той измъкваше малък джобен ксерокс от чекмеджето, поставяше в него батерии и го прокарваше по страницата. Тя обичаше да гледа как излизат копията, новички, с онази миризма, която бързо изчезва, но той никога не ѝ разрешаваше да работи с ксерокса. Понякога четеше на глас, и в гласа му имаше някакво колебание, като на човек, който се опитва да свири на инструмент, който не е подхващал от дълго време. Това, дето го четеше, не бяха истории, нито пък имаха край или разказваха нещо весело. Бяха като прозорци в нещо много странно: той никога не се опитваше да обясни нещо от тях, сигурно и сам не ги разбираше, може би никой не ги разбираше...

И внезапно се появи улицата, ярка и контрастна.

Тя разтърка очи и се закашля.

12. ТУК ЗАПОЧВА АНТАРКТИКА

— Готова съм — каза Пайпър Хил със затворени очи, седнала на килима в някакво подобие на поза лотос. — Пипни завивката с лявата си ръка. — Осем тънки проводника се проточваха от куплунгите зад ушите на Пайпър към инструмента, който лежеше върху загорелите ѝ бедра.

Анджи, увита в бяла хавлиена роба, гледаше русата техничка от ръба на леглото, и черният тестов блок покриваше челото ѝ като вдигната превръзка за очи. Тя направи каквото ѝ казваха — прокара леко върховете на пръстите си по суровата коприна и неизбеления лен на смачканата завивка.

— Добре — отбеляза Пайпър, повече за себе си, отколкото за Анджи, и докосна нещо на пулта. — Пак. — Анджи усети как тъканта под пръстите ѝ се уплътнява.

— Пак. — Още една настройка.

Сега вече тя можеше да различи отделните влакна, коприната от лена...

— Пак.

Нервите ѝ изкрещяха, когато оголените пръсти застъргаха по стоманена вълна и смяно стъкло...

— Оптимално — каза Пайпър и отвори сините си очи. Измъкна мъничко флаконче от слонова кост от ръкава на кимоното си, махна капачката и го подаде на Анджи.

Анджи помириса внимателно със затворени очи. Нищо.

— Пак.

Нещо растително. Виолетки?

— Пак.

В ноздрите я блъсна остра смрад на гниещ парник.

— Обонянието е повишено — каза Пайпър, докато задавящата миризма изветряваше.

— Не съм го забелязала. — Анджи отвори очи. Пайпър ѝ подаваше малко кръгче бяла хартия.

— Само да не е риба — каза Анджи и лизна върха на пръста си. Докосна хартиената точка и вдигна пръст към устата си. Един от тестовите на Пайпър я беше отказал от риба за един месец.

— Не е риба — каза Пайпър усмихнато. Подстригваше косата си късо, прецизен малък шлем, който хвърляше отблясъци върху графитовата повърхност на куплунгите зад двете уши. Свети Йоан по силикона, казваше Порфир, и истинската страст на Пайпър изглеждаше работата ѝ. Беше персоналният техник на Анджи, и се твърдеше, че е най-добрият тестер в Sense/Net.

Карамел.

— Кой още е тук, Пайпър? — Довършила Ъшера, Пайпър пъхаше пулта си в пластмасово куфарче.

Анджи беше чула преди около час да пристига хеликоптер; беше чула смях, стъпки по верандата, докато сънят си отиваше. Беше изоставила обичайните си опити за инвентарен сън — ако това можеше да бъде наречено сън, чужди спомени да се вливат в нея и да я изпълват, и след това да се отдръпват към нива, които тя не можеше да достигне, и да оставят тези послеобрази...

— Раебел — каза Пайпър, — Ломас, Хикман, Нъг, Порфир, Поуп.

— Робин?

— Не.

— Континуитет — каза тя, докато беше под душа.

— Добро утро, Анджи.

— Свободната станция. Кой я притежава?

— Била е преименувана на Мистика II от сегашните ѝ съвместни притежатели, Хулиана Груп и Карибана Орбитал.

— Чия е била когато Тали е записвала там?

— Тесие-Ашпул К.А.

— Искам да знам повече за Тесие-Ашпул.

— „Тук започва Антарктика“.

Тя зяпна през парата нагоре към бялото кръгче на говорителя.

— Какво каза?

— „Тук започва Антарктика“ е двучасов видеообзор върху семейството Тесие-Ашпул от Ханс Бекер, Анджи.

— Имаш ли го?

— Разбира се. Дейвид Поуп го искаше наскоро. Беше доста впечатлен.

— Така ли? Кога наскоро?

— Миналия понеделник.

— Ще го прегледам тази нощ.

— Уредено. Това ли е всичко?

— Да.

— Довиждане, Анджи.

Дейвид Поуп. Режисьорът ѝ. Порфир казваше, че Робин разправя на хората, че тя чувала гласове. Дали беше го казвал и на Поуп? Тя докосна керамична плочка, и душът стана по-горещ. Защо ли Поуп се интересуваше от Тесие-Ашпул? Тя отново докосна плочката и се сви под игличките неочаквано ледена вода.

Отвътре навън, отвън навътре, фигурите на този друг пейзаж се приближаваха бързо, прекалено бързо...

Порфир позираше до прозореца, когато тя влезе във всекидневната, воин-масай в черен копринен креп с подплънки на раменете и черен кожен саронг. Другите вдигнаха глъчка, когато я видяха, и Порфир се обърна и се ухили.

— Изненада ни — каза Рик Раебел, опънал се на светлата кушетка. Спец по ефектите и редактирането. — Хилтън смяташе, че ще искаш да прекъснеш за повече.

— Събраха ни отвсякъде, скъпа — добави Кели Хикман. — Аз бях в Бремен, а Поуп беше нагоре по кладенеца в режим на свободен артист, нали, Дейвид? — Той погледна към режисьора за потвърждение.

Поуп се усмихна уморено. Беше се наклонил назад на един от столовете в стил Луи XVI, с ръце, кръстосани зад деликатния му гръб и чорлава коса над тънкото му лице. Когато програмата на Анджи го позволяваше, Поуп правеше документални филми за Канала на Познанието. Малко след като беше подписала договор със Sense/Net, Анджи участва анонимно в едно от Поуповите минималистични творения, безкрайно крачене през дюни от покрит с мръсни петна розов сатен, под небе от стоманени инструменти. След три месеца кариерата ѝ летеше право нагоре, и нелицензирана версия на лентата беше станала нелегална класика.

Карен Ломас, която се занимаваше с вставките на Анджи, се усмихваше от стола вляво от Поуп. От дясната му страна Кели Хикман, гардероб, седеше на избелелия под до Брайън Нъг, помощник и ученик на Пайпър.

— Добре, — каза Анджи, — връщам се. Съжалявам, че ви издърпах всичките, но това трябваше да стане.

Настана тишина. Леки изскърцвания от позлатените столове. Брайън Нъг се изкашля.

— Просто се радваме, че се връщаш — каза Пайпър, задавайки се от кухнята с чаша кафе във всяка ръка.

Те отново се разгълчаха, този път полусъзнателно, след това се разсмяха.

— Къде е Робин? — попита Анджи.

— Миста Лание в Лондон — каза Порфир с ръце на обвитите си в кожа хълбоци.

— Очакваме го до час — каза сухо Поуп, докато ставаше и вземаше кафето си от Пайпър.

— Какво правеше на орбита, Давид? — запита Анджи, поемайки другата чаша.

— Търсех самотници.

— Самота ли?

— Самотници. Поклонници.

— Анджи, — започна Хикман и скочи прав, — трябва да видиш този номер сатенен коктейл, дето Дивайс го изпрати миналата седмица! И съм докопал всички плувни приспособления на Накамура...

— Да, Кели, но...

Но Поуп вече се беше обърнал, за да каже нещо на Раебел.

— Ей, — каза Хикман, горейки от ентузиазъм, — давай! Хайде да го пробваме!

Поуп изкара повечето от деня заедно с Пайпър, Карен Ломас и Раебел, обсъждайки резултатите от Ъшера и безбройните дребни детайли на това, което те наричаха стиковането на Анджи. След обяда Брайън Нъг я съпроводи до медицинския преглед, който беше проведен в частна клиника в облицована с огледала сграда на Бевърли Булевард.

По време на много краткото изчакване в бялата, пълна с растения приемна — сигурно въпрос на ритуал, като че ли медицински преглед без предварително изчакване щеше да изглежда непълен и недостовоерен — Анджи откри, че се чуди защо мистериозното наследство от баща ѝ, знаците, които той беше вложил в главата ѝ, никога не бяха открити от тази или която и да е друга клиника.

Баща ѝ, Кристофър Митчел, беше оглавявал проекта по хибридомите, който беше дал на Биолоборатории Маас практически монопол в ранното производство на биочиповете. Търнър, човекът, който я беше отвел в Ню Йорк, ѝ беше дал нещо като досие на баща ѝ, биософт, сглобен от ИИ-тата на службата за сигурност на Маас. Беше се включвала към досието четири пъти за всичките тези години; накрая, през една много пияна нощ в Гърция, го беше изхвърлила от борда на яхтата на ирландски индустриалец след скандал с Боби. Вече не можеше да си спомни причината за скарването, но помнеше смесеното чувство на загуба и облекчение, когато плоското малко зърно памет цопна във водата.

Може би баща ѝ беше проектирал делото си така, че да бъде невидимо за скенерите на невротехниците. Боби имаше своя собствена теория, и тя предполагаше, че той е по-близо до истината. Вероятно Легба, лоато, за което Бийвър твърдеше, че има почти неограничен достъп до каквото и да било в мрежата, можеше да промени потока от данни още при получаването му от скенерите така, че тези знаци да изглеждат невидими... В края на краищата, Легба беше режисирал дебюта ѝ в индустрията и последващото ѝ издигане, което беше затъмнило петнайсетгодишната кариера на Тали Ишъм като мегазвезда на Sense/Net.

Но беше минало толкова много време, откакто лоата я бяха яздили, и сега Бригита казваше, че знаците са преначертани...

— Хилтън е накарал Континуитет да пусне твое изявление днес — каза ѝ Нъг, докато тя чакаше.

— А?

— Заявление за решението ти да отпътуваш до Ямайка, похвали за методите на клиниката, нещо за опасността от дрогата, подновеният ти ентусиазъм за работа, благодарности към почитателите ти, описание на жилището в Малибу...

Континуитет можеше да генерира видеоизображения на Анджи и да ги анимира по схеми, компилирани от стимове й. При гледането им тя изпитваше леко, но не неприятно замайване, един от редките моменти, когато можеше истински да почувства факта на славата си.

Изад зеленината меко дрънна камбанка.

Връщайки се от града, тя завари готвачите да приготвят на верандата барбекю.

Лежеше на кушетката зад Валмиера и слушаше приборя. Откъм кухнята се чуваше как Пайпър обяснява резултатите от прегледа на Поуп. Всъщност нямаше нужда от това — тя беше получила потвърждение за най-доброто възможно физическо здраве — но и Поуп, и Пайпър изпитваха удоволствие от подробностите.

Пайпър и Раебел надянаха якетата и излязоха навън на верандата, където застанаха да си топят ръцете край въглените. Анджи се оказа сама във всекидневната с режисьора.

— Дейвид, беше започнал да ми разправяш какво търсиш горе в шахтата...

— Търсех сериозни самотници. — Той прекара ръка назад през сплетената си коса. — Тръгна се от нещо, което исках да направя последната година, с тематичните комуни в Африка. Проблемът беше, че когато стигнах горе, научих, че всеки, който стига толкова далеч, който наистина живее сам на орбита, обикновено възнамерява да го спазва.

— Самият ти ли си записвал? Интервюта?

— Не. Исках да намеря такива хора и да ги уговоря самите те да правят записи.

— И успя ли?

— Не. Впрочем, научих разни истории. Някои направо велики. Един пилот на влекач се кълнесе, че в някаква законсервирана японска фабрика за лекарства живеели подивели бебета. Там горе има цели нови апокрифи — кораби-призраци, изгубени градове... Като се замислиш, в това има някакъв патос. Имам предвид, че всичко това е заключено на орбита. Всичкото направено от хора, известно, картирано, нечия собственост. Все едно да гледаш как митове почват да растат по паркинг. Предполагам обаче, че това е нужно на хората, нали?

— Да — каза тя, спомняйки си за Легба, за Маман Бригита и хилядите свещи.

— Ще ми се обаче, — продължи той, — да бях успял да стигна до леди Джейн. Такава изумителна история. Направо готика.

— Леди Джейн?

— Тесие-Ашпул. Семейството ѝ е построило Свободната станция. Пионери на високите орбити. Континуитет има разкошно видео... Разправят, че била убила баща си. Тя е последната от рода. Парите ѝ привършили преди години. Продала всичко, и поръчала жилището ѝ да бъде отрязано от върха на вретеното и изтеглено на друга орбита...

Тя седна на кушетката с подвити крака и пръсти, преплетени върху тях. По ребрата ѝ течеше пот.

— Не си ли чувала историята?

— Не.

— Това само по себе си е интересно, защото показва колко си ги е бивало по потайността. Използвали са парите си, за да не попадат в новините. Майката е била Тесие, бащата Ашпул. Построили са Свободната станция когато още не е имало нищо подобно. Станали са покрай това фантастично богати. Вероятно са били непосредствено и много близо след Йозеф Вирек, когато Ашпул умрял. И, разбира се, са станали адски странни с течение на времето, почнали са да клонират децата си едно към едно...

— Звучи... ужасно. И ти си се опитал, опитал си се да я намериш?

— Ами поизрових това-онова. Континуитет ми даде видеото на Бекер, и разбира се, орбитата ѝ я има в справочниците, но няма капка полза да висиш там, ако не си поканен, нали? И след това Хилтън ми дрънна да се връщам обратно долу и обратно на работа... Добре ли си?

— Да, аз... аз ще е по-добре да се преоблека сега, да взема нещо по-топло.

След като ядох, когато беше поднесено кафето, тя се извини и им пожела лека нощ.

Порфир я последва до началото на стълбите. Беше стоял близо до нея по време на вечерята, като че ли беше усетил новото ѝ

безпокойство. Не, помисли си тя, старото, вечното, сега и винаги. Всички неща, които дрогата беше избутала настрани.

— Миси, внимавай — каза той, тихо, за да не го чуят другите.

— Окей съм — каза тя. — Прекалено много хора. Още не съм свикнала.

Той остана там, гледайки след нея, и гаснещите въглени припламваха зад елегантно очертания му, мъничко не съвсем човешки череп, докато тя не се обърна и не пое нагоре по стълбите.

След час тя чу как хеликоптерът пристига за тях.

— Дом, — каза тя, — искам да видя сега видеото от Континуитет.

Когато стенният екран се плъзна надолу на мястото си, тя отвори за момент вратата на спалнята и застана най-горе на стълбите, вслушвайки се в шумовете на празната къща. Прибоят, бръмченето на машината за миене на чинии, блъскането на вятъра по прозорците откъм верандата.

Тя се обърна обратно към екрана и потрепери при вида на лицето, което видя там на зърнеца фотография на глава, вежди като лястовичи крила извити над тъмни очи, високи деликатни скули, и широка, решителна уста. Лицето непрекъснато се разширяваше, остана само черното на окото, черен екран, бяла точка на него, която растеше, и се превърна в островърхото вретено на Свободната станция. Запроблясваха надписи на немски.

— Ханс Бекер, — започна къщата да чете уводните рецензии от Sense/Net, — е австрийски видеоартист, чиято запазена марка е натрапливото придържане към рамките на строго детерминирани полета визуална информация. Подходите му варират от класически монтаж до техники, взети от индустриалния шпионаж, проучването на далечния космос и киноархеологията. Тук започва Антарктика, неговото проучване на образите на фамилията Тесие-Ашпул, е смятан за върховата точка на кариерата му. Патологично боязливият от медии промишлен клан, действащ от пълната усамотеност на орбиталния си дом, е представлявал забележително предизвикателство.

Белотата на вретеното изпълни екрана с изчезването на последните надписи. Към центъра на екрана се плъзна изображение,

снимка на млада жена в свободни тъмни дрехи, фонът не можеше да се различи. МАРИ-ФРАНС ТЕСИЕ. МАРОКО.

Това не беше лицето на началната снимка, лицето на натрапливата памет, но като че ли го съдържаше в себе си, като че ли под повърхността му лежеше образ-ларва.

Музиката тъчеше атонални нишки през слоеве статичен шум и неразбираеми гласове, и изображението на Мари-Франс беше заменено от формална черно-бяла снимка на млад мъж в палто с широка яка. Лицето беше мъжествено, фино оразмерено, но някак си прекалено твърдо, и с израз на безкрайна скука в очите. ДЖОН ХАРНЕС АШПУЛ, ОКСФОРД.

Да, помисли си тя, срещала съм те много пъти. Знам твоята история, въпреки че не ми е позволено да я докосна.

Но наистина не мисля, че те харесвам особено, нали, г-н Ашпул?

13. ВЪЖЕНИЙТ МОСТ

Въженият мост скърцаше и се люлееше. Носилката беше прекалено широка, за да мине между двата парапета, така че трябваше да я носят на нивото на гърдите си, докато се промъкваха, Джентри отпред, хванал с ръце в ръкавици ръчките от двете страни на краката на спящия. Плъзгавия носеше тежкия край, главата, с батериите и цялото оборудване; чуваше как Чери се промъква след него. Искаше да ѝ каже да се върне назад, че и нейната тежест е излишна на мостчето, но някак си не можеше.

Това, че даде на Джентри торбичката с дроги от Африканчето, се оказа грешка. Нямаше представа какво имаше в дерма, който си беше лепнал Джентри; не знаеше и какво е имало и преди това в кръвта му, като начало. Каквото и да беше, Джентри беше дал накъсо, та пушеше, и сега те се промъкваха по шибаната въжена пътечка, на двайсет метра над бетонния под на Фабриката, и на Плъзгавия му се искаше да заплаче от яд, да закрепци. Искаше да смачка нещо, каквото и да е, но не можеше да пусне носилката.

И усмивката на Джентри, осветена от блясъка на биомонитора, залепен с лепенка за краката на носилката, докато Джентри правеше нова крачка по мостчето...

— Човече, — каза Чери, гласът ѝ беше като глас на малко момиче, — тая е направо шибана отвсякъде...

Джентри внезапно дръпна носилката нетърпеливо и Плъзгавия замалко не я изпусна.

— Джентри, — каза Плъзгавия, — мисля да е по-добре пак да си помислиш за туй.

Джентри беше махнал ръкавиците си. Държеше по чифт оптични джъмperi във всяка ръка, и Плъзгавия виждаше как сплитерите трептят.

— Имам предвид, че Африканчето е тежкар, Джентри. Не знаеш в кво се забъркваш, като си мешаш шапките с него. — Строго казано,

това не беше вярно, тъй като доколкото Плъзгавия знаеше, Африканчето беше твърде хитър, за да цени отмъщенията. Но кой ли, по дяволите, знаеше в какво се готви в момента да се набърка Джентри?

— Няма да сбъркам нищо — каза Джентри, доближавайки носилката с джъмперите в ръце.

— Слушай, образ, — започна Чери, — прекъснеш ли му входовете, можеш да го убиеш; вегетативната му нервна система може да вирне циците. Що не го спреш? — попита тя Плъзгавия. — Що не му светнеш един да си седне на задника?

Плъзгавия разтърка очи.

— Защото... Не знам... Защото той е... Виж. Джентри, тя казва, че пробваш ли да се включиш, можеш да убиеш бедното копеле. Чуваш ли?

— LF — каза Джентри. — Чух това. — Той захапа джъмперите и започна да развърта един от конекторите на безименния блок над главата на спящия. Ръцете му бяха спрели да треперят.

— По дяволите — каза Чери и захапа кокалчето на пръста си. Кабелът се откачи. Джентри пхна джъмпер на мястото му с другата ръка и го затегна обратно. След това се усмихна около другия джъмпер.

— Майната му — каза Чери. — Вдигам се оттук. — Но не помръдна.

Човекът на носилката тихичко изпъшка. Звукът накара космите по ръцете на Плъзгавия да се изправят.

Вторият конектор се откачи. Джентри постави и втория джъмпер и започна да го затяга обратно.

Чери мина бързо до краката на носилката и коленичи, за да разчете дисплея.

— Усетил го е, — каза тя, поглеждайки нагоре към Джентри, — но параметрите му са окей.

Джентри се обърна към пултовете си. Плъзгавия го гледаше как включва джъмперите към тях. Може би така ще стане, помисли си той; Джентри скоро ще се срине, и те ще трябва да оставят носилката там горе, докато той не хване Ситната Птичка и Чери да му помогнат да я пренесе обратно по въженото мостче. Джентри обаче беше толкова откачил, че той сигурно трябваше да се опита да вземе обратно

дрогите, или поне някои от тях, за да върне нещата обратно към нормални...

— Твърдо съм убеден, — каза Джентри, — че това е било предопределено. Предначертано от формите на предишната ми работа. Не бих претендирал, че разбирам как е станало това, но не сме ние, които можем да питаме защо, нали, Плъзгав Хенри? — Той натрака няколко команди по една от клавиатурите. — Обсъждал ли си някога връзката на клиничната параноя с феномена на религиозната конверсия?

— За какво говори той? — попита Чери.

Плъзгавия мрачно поклати глава. Ако кажеше каквото и да било, то щеше само да поощри лудостта на Джентри.

Междувременно Джентри беше отишъл до големия дисплей, холопроекционната маса.

— Има светове вътре в световите — каза той. — Макрокосмос, микрокосмос. Тази нощ ние пренесохме по моста цяла вселена, и това отгоре е подобно на това отдолу... Беше очевидно, разбира се, че трябва да съществуват такива неща, но не смеех да се надявам... — Той метна бърз поглед към тях над черните капси на рамото си. — А сега ще видим формата на малката вселена, в която нашият гост е тръгнал на пътешествие. И в тази форма, Плъзгав Хенри, аз ще видя...

Той докосна копчето за включване в ъгъла на проекционната маса. И изпищя.

14. ИГРАЧКИ

— Ето ти едно хубаво нещо — каза Петал и докосна куб от розова дървесина, голям колкото главата на Кумико. — Битката за Британия. — Светлината се пречупваше над куба, и когато Кумико се наведе напред, забеляза как мъничките самолети се въртят и пикират със забавени движения над сивото като в петри петно на Лондон. — Направили са го по военните филми, — каза той, — камерите на оръдията. — Тя се вгледа в почти микроскопичните проблясъци на противовъздушна стрелба от естуара на Темза. — Направиха го за Стогодишнината.

Бяха в стаята за бiliarд на Суейн, задната част на партера на номер 16. Усещаше се лек аромат на дрожди, ехо от миризмата на пивница. Общата подреденост на жилището на Суейн беше изместена тук от благовъзпитана износеност: имаше кресла, покрити с протъркана кожа, тежки тъмни мебели, мътнозеленият квадрат на бiliarдна маса... Черните стоманени стелажи, отрупани с неща за забавление, бяха накарали Петал да я доведе тук преди чая, шляпайки наоколо в кожените си чехли с големи шевове, за да демонстрира наличните играчки.

— Коя война е била тази?

— Предпоследната — каза той и мина към подобен, но по-голям блок, който даваше холограми на две момичета в мач по тай-бокс. Мазолестото стъпало на едната летеше към стройния кафяв корем на другата, напрегнат, за да поеме удара. Той докосна копчето и проекциите изчезнаха.

Кумико хвърли поглед обратно към Битката за Британия и горящите мушички.

— Всякакви сортове спортни холота — каза Петал и отвори куфарче от свинска кожа, пълно със стотици записи.

Той демонстрира половин дузина други уреди, след това се почеса по покритата с щръкнала къса коса глава, докато търсеше японския видеоканал за новини. Накрая го намери, но не можеше да

изключи програмата за автоматичен превод. Гледаше заедно с нея как бъдещи чиновници на Оно-Сендай се самоунижаваха на сълзлива церемония по завършване на курса.

— Що го правят това? — попита той.

— Демонстрират лоялност към тяхното дзайбацу.

— Правилно — каза той. След това бръсна видеото с метличката за прах. — Чаено време. — Излезе от стаята, и Кумико изключи звука. Сали Шиърс я нямаше на закуска; нямаше го и Суейн.

Мъховозелените завеси прикриваха още едни високи прозорци, отварящи се към същата градина. Тя погледна навън към слънчев часовник, покрит със сняг, след това спусна завесата обратно. (Замлъкналият стенен екран показваше случайни образи от Токио, облечени във фолио медици измъкват осакатени жертви от купчина смачкано желязо.) До отсрещната стена имаше викториански шкаф с масивна предница и резбовани крака, напомнящи ананаси. Ключалката, врязана в инкрустирано каре от пожълтяла слонова кост, беше празна, и когато тя опита вратите, те се отвориха и издишаха химическия аромат на древна политура. Загледа се в черно-бялата мандала на дъното на шкафа, докато разбра какво е, мишена за стрелички. Полираното дърво около нея беше надупчено и олющено, сигурно някои от играчите изобщо не са улучвали мишената, реши тя. Долната част на шкафа предлагаше изобилие от чекмеджета, всяко с малка медна дръжка и врязана в слонова кост ключалка. Тя коленичи пред тях, хвърли поглед назад към вратата (видеоекранът показваше устните на кабаретна певица от Шинджуку) и отвори горното дясно чекмедже колкото се може по-тихо. То беше пълно със стрелички, нахвърляни така, или в кожени калъфчета. Тя затвори чекмеджето и отвори това отляво на него. Умрял молец и ръждив кламер. Под първите две чекмеджета имаше единично широко чекмедже: то се запъна, когато тя го отвори, и издаде някакъв звук. Тя погледна отново назад (опорите на емблемата на Фуджи Електрик, която осветяваше Токийския залив), но все още нито следа от Петал.

Тя прекара няколко минути, прелиствайки порнографско списание на японски, което като че ли се занимаваше предимно с изкуството на възлите. Под него имаше прашно яке от черен импрегниран памук, и сива пластмасова кутия с релефни букви ВАЛТЕР на капака. Пистолетът беше студен и тежък; тя виждаше

отражението на лицето си в синия метал, когато го повдигна от пластмасовото му гнездо. Никога досега не беше държала оръжие. Сивите пластмасови дръжки изглеждаха огромни. Тя го постави обратно в кутията и прегледа японската част от инструкциите на най-различни езици. Беше въздушен пистолет: напмпваше се с лоста под дулото. Изстрелваше много малки оловни самчи. Още една играчка. Тя подреди обратно съдържанието на чекмеджето и го затвори.

Останалите чекмеджета бяха празни. Тя затвори вратата на шкафа и се върна към Битката за Британия.

— Не, — каза Петал, — съжалявам, но няма да стане.

Той мажеше крем Девон върху филийка, и тежкият викториански нож за масло изглеждаше като детска играчка в дебелиите му пръсти.

— Пробвай крема — посъветва я той, наведе масивната си глава и я изгледа ласкаво над върховете на чашите.

Кумико избърса петно от мармалад от горната си устна с ленена кърпичка.

— Мислите, че ще се опитам да избягам ли?

— Да бягаш ли? Че смяташ ли да бягаш? — Той сдъвка филията си солидно и хвърли поглед към градината, където валеше нов сняг.

— Не, — каза тя, — нямам намерение да бягам.

— Добре — отвърна той и отхапа нова хапка.

— В опасност ли ще съм на улицата?

— Господи, не, — каза той с някаква умишлена веселост, сигурна си като дома.

— Искам да изляза.

— Не.

— Излизах със Сали.

— Да, — каза той, — ама твоята Сали е гадно изделие.

— Този идиом не ми е познат.

— Не може сама навън. В договора ни с баща ти е, разбираш ли? Окей е да излезеш със Сали, но нея я няма. Никой няма що да те безпокои за квото и да било, ама що да се пробваш? И аз бих се радвал, честно, да те разведа навън, удоволствие ще ми е, ама дежуря тук за в случай че някой потърси Суейн. Така че не мога. Срамотно е, ама е така. — Той изглеждаше толкова наистина нещастен, че тя помисли да се откаже.

— Да ти опека ли още филийка? — посочи той чинията ѝ.

— Не, благодаря. — Тя остави кърпичката си и добави: — Бяха чудесни.

— Следващия път трябва да пробваш крема — каза той. — Нямахте го след войната. Валяха дъждове откъм Германия и кравите нещо не бяха наред.

— Суейн сега тук ли е, Петал?

— Не.

— Никога не го виждам.

— Навън и наоколо. Бизнес. В тая работа има цикли. Доста скоро всички те ще звънят тук, и той отново ще пази къщата.

— Кой, Петал?

— Бизнесиповете, бих рекъл.

— Куромаку — каза тя.

— Извинявай?

— Нищо.

Тя прекара следобеда сама в стаята за бiliarд, свита в кожено кресло, гледайки как снегът пада в градината и слънчевият часовник се превръща в еднообразна бяла изправена плоча. Представи си там майка си, облечена в черно кожено палто, сама в градината докато снегът падаше, една принцеса-балерина, която се беше хвърлила в нощните води на Сумида.

Тя се изправи смръзната и отиде от другата страна на масата за бiliarд, до камината, където газовият пламък съскаше меко под въглени, които никога не изгаряха.

15. СРЕБРИСТИТЕ ПЪТЕЧКИ

Тя имаше в Кливлънд една приятелка, Ланет, която я беше научила на един куп работи. Как да се измъкнеш бързо от кола, когато някой пич се опитва да ти заключи вратите, как да действаш, когато отиваш да купуваш нещо. Ланет беше малко по-голяма, и използваше маг главно, както казваше, „да размърда шемета наоколо“, бидейки често докарвана до шемет от като се почне от ендорфинови аналози и се свърши с обикновен класически опиум от Тенеси. Иначе, казваше тя, просто ще трябва да се седи по дванайсет часа пред вида и да се зяпат всичките гадости подред. Когато магът добави подвижност към топлатата непроницаемост на добър шемет, казваше тя, това наистина си го бива. Но Мона беше забелязала, че хора, които са сериозно вътре в шемети изкарват маса време в драйфане, и не разбираше защо трябва да гледаш вид, когато можеш да стимваш също толкова лесно. (Ланет казваше, че симстимът е още повече това, от което тя иска да се разкара.)

Беше си спомнила за Ланет, защото Ланет понякога ѝ даваше съвети, примерно как да обърне настроението в кофти нощ. Тази нощ, мислеше си тя, Ланет би ѝ казала да се огледа за някой бар и за някаква компания. Все още имаше малко пари, останали ѝ от работата през последната нощ във Флорида, така че работата опираше само до това да намериш място, което взема в налични.

Уцели го право от първия път. Добър знак. Надолу по тясна стълбичка с бетонни стъпала и право в димното бръмчене на разговори и познатото приглушено бумкане на „Белите диаманти“ на Шабу. Не беше място за костюмари, нито пък такава, което сводниците в Кливлънд наричаха пункт. Нямаше никакво намерение да пие тази нощ в какъвто и да е пункт.

Някой се надигна от бара, за да излезе, точно когато тя влизаше, така че тя се промъкна бързо и улови столчето му с още топла пластмасова седалка: втори знак за нея.

Барманът присви устни и кимна, когато тя му показа една от банкнотите си, и тя му каза да ѝ налее чашка бурбон и една бира отделно, което беше каквото винаги поръчваше Еди, ако трябваше той да си го плаща. Ако плащаше някой друг, той щеше да поръча някакво смесено пиене, което барманът не умееше да направи, и след това дълго време обясняваше как точно се прави то. След това щеше да го изпие и да ругае как то не е така добро, както тези, дето ги правят в Лос Анджелис, или Сингапур, или някое друго място, за което тя знаеше, че никога не е бил там.

Бурбонът тук беше особен, нещо като тръпчив, но наистина приятен, след като го прокараш. Тя го каза на бармана, и той я попита къде тя обикновено пие бурбон. Тя му каза Кливлънд, и той кимна. Било е етил и някакви боклуци, които да се предполага да ти напомнят бурбон, каза той. Когато сметна колко е останало от парите ѝ, тя реши, че бурбонът в Агломерата сигурно е скъпо нещо. Само че си вършеше работата, премахваше кофти чувството, така че тя изпи останалото и се зае с бирата.

Ланет харесваше баровете, но никога не пиеше, само кока-кола или нещо подобно. Мона винаги си спомняше един ден, когато беше дръпнала два кристала наведнъж, на което Ланет му викаше блъсване с два камъка, и беше чула в главата си да говори глас, абсолютно ясен, като че ли в стаята имаше още някой: Движи се толкова бързо, че стои на едно място. И Ланет, която беше разтворила зрънце мемфиско черно в чаша китайски чай преди към час, също дръпна половин кристал, и двете излязоха заедно да се разхождат, просто да се мотаят из дъждовните улици в нещо, което Мона чувстваше като някаква перфектна хармония, където няма нужда да говориш. И този глас беше излязъл прав, в бързането нямаше нестройност, нервничене със стиснати зъби, само чувството как нещо, може би самата Мона, се разширява настрани от един неподвижен център. И бяха стигнали до някакъв парк, равни полянки със сребристи локви по тях, и бяха обиколили всички пътечки, и Мона имаше име за този спомен: Сребристите пътечки.

И скоро след това Ланет просто изчезна и никой не я видя повече, някои хора разправяха, че е заминала за Калифорния, други — за Япония, а някои казваха, че е прехвърлила дозата и са я метнали през някой прозорец, на което Еди викаше гмуркане на сухо, но на

Мона хич не ѝ се щеше да мисли за такива неща, така че тя седна изправена и се огледа, и да, това беше екстра място, малко, така че хората бяха малко понатъпкани, но понякога това беше окей. Беше това, на което Еди викаше артистична тълпа, хора, които имаха някакви пари, но се обличаха така, като че ли нямат, освен дето дрехите им стояха добре и можеш да познаеш, че са ги купили на ново.

Зад бара имаше вид, над шишетата, и тогава тя видя там Анджи, да гледа право в камерата и да говори, но звукът беше настроен прекалено тихо, за да може да се чуе през шума на тълпата. След това се появи снимка, правена от въздуха, поглед надолу към ред къщи, които стояха до самия бряг, и след това пак Анджи, която се смееше и разтърсваше косата си, и отправяше към камерата полутъжната си усмивка.

— Хей, — каза тя на бармана, — това е Анджи.

— Кой?

— Анджи — каза Мона и посочи екрана.

— Ахъ, — каза той, — на някакви дизайнерски боклук е и е решила да ги ритне, та ще ходи в Южна Америка или там някъде и ще плати няколко милиона да я почистят като новичка.

— Че тя не може да е на боклук.

Барманът я изглежда.

— На квот' си ще.

— Но как тя изобщо може да почне каквото и да било? Имам предвид, тя е Анджи, нали?

— Върви си с територията.

— Но погледни я, — запротестира Мона, — тя изглежда толкова добре... — Но Анджи беше изчезнала, заменена от черен играч на тенис.

— Мислиш, че това е тя ли? Това е говореща глава.

— Глава?

— Като кукла — каза зад нея някакъв глас, и тя се обърна достатъчно назад, за да види чорлава пясъчножълта коса и широка бяла усмивка. — Кукла, — и вдигна нагоре ръка, мърдайки пръстите си, — разбираш?

Тя усети как барманът ѝ подхвърля рестото и минава нататък по бара. Бялата усмивка се разшири.

— За да не ѝ се налага да прави тя всички тия работи, нали?

Тя също се усмихна. Сладур, хитри очи и таен ореол, което ѝ подава точно този сигнал, който тя очаква. Не е костюмиран пич. Малко кльоцав, това можеше да ѝ хареса тази нощ, и свободната веселост около устата му се съчетаваше странно с хитрите светли очи.

— Майкъл.

— А?

— Името ми. Майкъл.

— Ох. Мона. Аз съм Мона.

— Откъде си, Мона?

— Флорида.

И нямаше ли Ланет да я посъветва да го закачи?

Еди мразеше народа от артистичните тълпи: те не купуваха това, което той предлагаше. Щеше да мрази Майкъл още повече, защото Майкъл имаше работа и някакво ателие в кооперация. Или поне той казваше, че това е ателие, но когато стигнаха там, то се оказа по-малко, отколкото Мона мислеше, че едно ателие трябва да бъде. Сградата беше стара, фабрика или нещо от сорта; някои от стените бяха остъргани с пясъчна струя до тухли, и таваните бяха от дъски и греди. Но цялото беше разделено на жилища като това на Майкъл, стая не много по-голяма от онази там в хотела, с мястото за спане на едната страна и кухнята и банята на другата. Само дето беше на най-горния етаж, и таванът му беше главно прозорец; може би това го правеше ателие. Под прозореца имаше хоризонтален сенник от червена хартия, закачен на връвчици и ластици като голямо хвърчило. Жилището беше абсолютно неподредено, но всичко пръснато наоколо беше съвсем ново: някакви бели столове от метални пръчки, с опънати по тях пластмасови нишки, на които да се сяда, купчина модули за забавления, работна станция и кушетка, обвита в сребриста кожа.

Започнаха на кушетката, но не ѝ харесваше, че гърбът ѝ залепва за нея, така че се преместиха на леглото, навътре под косия таван.

Тогавя тя видя записващата апаратура, за стимове, на бели полици на стената. Но магът отново я беше подхванал, и като решиш да го правиш, що не и така. Той ѝ сложи датчиците, яка от черна гума с пръсти с троди на върховете, опиращи в основата на черепа. Безжично: тя знаеше, че са скъпи.

Докато той си слагаше своя датчик и проверяваше апаратурата по стените, говореше за работата си, как работи за фирма в Мемфис, която измисля нови имена за фирми. Точно в момента той се опитваше да измисли нещо ново за компания на име „Катоден Катай“. Имат спешна нужда, каза той и се разсмя, но след това каза, че не е лесно. Защото вече е имало толкова много фирми, че всички хубави имена вече са използвани. Той имаше компютър, който знаеше всички имена на всички компании, и друг, който правеше думи, които можеш да използваш като имена, и друг, който проверяваше дали така направените думи не означават „тъпанар“ или нещо от сорта на шведски или китайски. Но фирмата, за която той работеше, продаваше не само имена, а това, което наричаше имидж, така че той трябваше да работи с един куп други хора, за да е сигурно, че името, което е измислил, пасва на останалата част от цялото.

След това влязоха в леглото, и вече не беше толкова екстра, готиното беше изчезнало и тя су чевстваше като с някой пич, и просто лежеше и си мислеше, че сега той го записва всичкото, и че може да си го върти когато поиска, и колко ли други още са минали оттука така?

След това тя лежеше до него, слушаше го как диша, докато магът не започна да стяга малки кръгчета в основата на черепа ѝ, премятайки през нея все една и съща несвързана верига от образи: пластмасовия плик, в който тя си държеше нещата във Флорида, с отвор стегнат с жица, да не влизат буболечките — старецът седи до шперплатовата маса и набучва картоф на касапски нож, износен до тънко острие с дължината на палеца ѝ — ресторантче за крил в Кливлънд, оформено като скарида или нещо подобно, плочите на извития му гръб бяха огънати от листов метал и обикновена пластмаса, боядисано в розово и оранжево — проповедникът, който беше видяла, когато отиваше за нови дрехи, него и бледия му размит Исус. Всеки път, когато проповедникът се покажеше, той тъкмо се готвеше да каже нещо, но никога не го казваше. Тя знаеше, че това няма да спре, докато тя не стане и не впрегне ума си в нещо друго. Измъкна се от леглото и застана до него, гледайки Майкъл в сивия отблясък от небето. Възнесение. Иде възнесение.

Тя отиде в стаята и нахлузи роклята си, защото ѝ стана студено. Седна на сребрилата кушетка. Навън ставаше по-светло, и червен

оттенък превръщаше сивото небе в розово. Чудеше се колко ли струва жилище като това.

Сега, като не можеше да го види, ѝ беше трудно да си припомни как изглежда той. Добре де, помисли си тя, той няма да си дава особен зор да ме помни, но тази мисъл я накара да се почувства като ударена, или ранена, или раздрусана. Май като да ѝ се щеше да си е стояла в хотела и да е стимвала Анджи.

Сиво-розовата светлина пълнеше стаята, трупаше се, започваше да обтича ъгълчетата. Нещо в нея ѝ напомни Ланет и историите за това, че е прехвърлила дозата. Понякога се случваше някой да прехвърли дозата в чуждо жилище, така че най-лесното беше просто да го метнеш от прозореца, та ченгетата да не могат да кажат откъде е паднал.

Но не ѝ се щеше да мисли за това, така че отиде до кухнята и метна един поглед в хладилника и чекмеджетата. В хладилника имаше пликче кафе на зърна, но ако си на маг, почваш гърчове от кафето. Имаше много малки пакетчета от фолио с надписи на тях на японски, сублимирани работи. Тя намери кутийка пакетчета чай и разпечата една от бутилките с вода в хладилника. Сложи малко вода в тенджерата и се побори с готварския блок, докато го накара да топли. Елементите му бяха бели кръгове, отпечатани върху черната горна плоча. Слагаш тенджерата в центъра на някой и пипваш червената точка, отпечатана до него. Когато водата кипна, тя пусна вътре една торбичка чай и махна тенджерата от елемента.

Наведе се над тенджерата и завдишва парата с миризма на треви.

Тя никога не забравяше как изглежда Еди, когато го нямаше. Може да не беше кой знае какво, но каквото и да беше, все беше нещо. Имаш нужда да има около теб едно лице, което не се променя. Но да си мисли точно сега за Еди може би не беше много добра идея. Много скоро щеше да дойде гадното, и преди това тя трябваше да намери начин да се върне в хотела, и внезапно всичко започна да изглежда прекалено сложно, прекалено много неща за вършене, завои за обмисляне, и това вече беше гадното, когато трябва да почнеш да мислиш как да си подредиш деня отново.

Тя не мислеше обаче, че Приор ще позволи на Еди да я бие, защото каквото и да искаше той, имаше нещо общо с това как изглежда тя. Обърна се, за да вземе чаша.

Приор стоеше на вратата, облечен в черно палто. Тя чу как гърлото ѝ само издава странен кратък звук.

Беше виждала преди разни неща по време на гадното след маг; ако се вгледаш в тях достатъчно напрегнато, те изчезват. Тя го пробва с Приор, но не стана.

Той просто стоеше там с някакво пластмасово пушкало в ръка, без да го насочва към нея, просто го държеше. Носеше ръкавици като онези, които Джералд беше носил по време на прегледа. Не изглеждаше бесен, но за пръв път не се усмихваше. И дълго време не каза абсолютно нищо, и Мона също.

— Кой е тук? — Все едно да те питат нещо в компания.

— Майкъл.

— Къде?

Тя посочи към мястото за сън.

— Обуй си обувките.

Тя се промъкна покрай него, излезе от кухнята, наведе се пътем да вдигне бельото си от килима. Обувките ѝ бяха до кушетката.

Той я последва, и я гледаше как си слага обувките. Все още държеше оръжието в ръка. С другата ръка вдигна коженото яке на Майкъл от облегалката на кушетката и ѝ го подхвърли.

— Облечи го.

Тя го направи, и пъкна бельото си в един от джобовете.

Той взе разкъсания бял дъждобран, смачка го на топка и го пъкна в джоба на палтото си.

Майкъл хъркаше. Може би скоро щеше да се събуди и да си просвири всичко отново. С апаратите, които имаше, той реално нямаше нужда от друг човек.

В коридора тя видя как Приор заключва обратно вратата със сива кутийка. Оръжието беше изчезнало, без тя да забележи кога е прибрано. От кутийката излизаше червен гъвкав проводник с обикновен магнитен ключ накрая.

Навън на улицата беше студено. Той я отведе до края на карето и отвори вратата на малка бяла триколка. Тя влезе. Той седна откъм страната на шофьора и махна ръкавиците. Запали колата; Мона гледаше как облак газове се отразява в медно-огледалната стена на бизнес-небостъргач.

— Той ще си помисли, че съм го откраднала — каза тя, гледайки
якето.

След това магът измъкна последния си коз, парцалива каскада
неврони през синапсите ѝ: Кливланд в дъжда и приятното чувство,
което беше имала тогава, разхождайки се.

Сребро.

16. НИШКА В СЛОЕВЕ

— Аз съм идеалната ти аудитория, Ханс — докато записът започна за втори път. — Как би могъл да имаш по-внимателен зрител? И ти наистина си я хванал, Ханс; зная го, защото сънувам нейните спомени. Виждам колко близко си стигнал.

Да, хванал си ги. Пътуването навън, построяването на стените, дългата спирала навътре. Биваше ги по стените, нали? Лабиринтът на кръвта, на семейството. Плетеница, окачена в пустошта, казваща Ние сме туй извътре, що без него не е веч същото, тук навеки ще живеем. И мракът е бил там още от началото... Откриваш го постоянно в очите на Мари-Франс, запечатваш го в бавно приближаване към засенчените орбити на черепа. Рано си е отишла тя, за да позволи образът ѝ да бъде записан. Работил си с каквото си имал. Разтягал си изображението ѝ, въртял си го през слоеве от светлина, слоеве от сянка, генерирани модели, картирал си черепа ѝ в неоновите мрежи. Използвал си специални програми, за да състариш изображенията ѝ според среднестатистическите модели, и анимационни системи, за да вдъхнеш на узрялата твоя Мари-Франс живот. Редуцирал си изображението ѝ до огромен, но краен брой точки, и си ги разбъркал, оставил си да се зародят нови форми, подбрал си тези, които са ти говорели нещо... И след това си продължил с другите, с Ашпул и дъщерята, чието лице обрамчва творбата ти, и е нейно първо и последно изображение.

Вторият преглед доочерта историята им пред нея, позволи ѝ да сглоби парчетата на Бекер по линията на времето, която започваше с женитбата на Тесие и Ашпул, един съюз, коментиран навремето предимно в медиите, специализирани в корпоративни финанси. И двамата бяха наследници на не съвсем скромни империи: Тесие на семейно богатство, основано на девет базови патента в приложната биохимия, и Ашпул на голямата инженерна фирма, базирана в

Мелбърн, която носеше името на баща му. Това беше брак по сметка, за повечето журналисти, въпреки че получената корпорация беше изглеждала за повечето зле съчетана, една химера с две абсолютно различни глави.

Но тогава вече в снимките на Ашпул се виждаше как скуката изчезва, заменена от пълна убеденост в предназначение. Ефектът беше впечатляващ, всъщност плашещ: твърдото, красиво лице ставаше още по-твърдо, безмилостно в намеренията си.

За една година след женитбата си с Мари-Франс Тесие, Ашпул беше девестираше 90% от собствеността си във фирмата, беше инвестирал в орбитална собственост и совалкови услуги, и плодът на живия им брак, две деца, брат и сестра, бяха износени от наемни майки във вилата на майка им в Биариц.

Тесие-Ашпул се бяха издигнали към архипелазите на висока орбита, и бяха открили еклиптика, рядко поръсена с военни станции и първите автоматизирани заводи на картелите. И бяха започнали да строят там. Комбинираното им богатство отначало надали би могло да се сравнява със стойността на еднопроцесен модул за орбитално производство на полупроводници, но Мари-Франс беше демонстрирала неочакван предприемачески блясък, основавайки високопечелившо убежище за данни, обслужващо нуждите на сектора с ниска репутация на международната банкова общност. Това на свой ред беше генерирало връзки със самите банки, и с клиентите им. Ашпул беше вземал големи заеми, и стената от лунен бетон, която щеше да стане Свободната станция, растеше и се извиваше, обвивайки създателите си.

Когато започна войната, Тесие-Ашпул бяха зад тази стена. Те гледаха как пламва и умира Бон, и Белград. Конструирането на вретеното продължаваше с минимални прекъсвания през тези три седмици; по-късно, през подтиснатото и хаотично десетилетие, което щеше да последва, то щеше да бъде понякога по-трудно.

Децата, Жан и Джейн, бяха сега с тях, вилата в Биариц беше жертвана финансово за конструирането на криогенно отделение към техния дом, вила „Блуждаещ лъч“. Първите в отделението бяха по десет клонирани ембриона, Жан Втори и Джейн Втора, Жан Трети и Джейн Трета... Имаше многобройни закони, забраняващи или уреждащи по различни начини изкуственото възпроизводство на

генетичния материал на хора, но имаше и многобройни съображения по юрисдикцията...

Тя спря записа и накара къщата да го върне отново. Снимки на друг криогенен блок, построен от швейцарските производители на блока на Тесие-Ашпул. Тя знаеше, че предположението на Бекер за подобие е правилно: тези кръгли врати от черно стъкло, поръбени с хром, бяха централни образи в чуждата памет, мощни и тотемични.

Образите течаха отново, в безтегловното конструиране на структурите по вътрешната част на вретеното, инсталирането на Ладо-Ачезонова система за слънчева енергия, установяването на атмосфера и ротационна гравитация... Бекер се беше оказал затруднен от материалите, часове лъскава документация. Отговорът му беше жесток, препъващ се монтаж, който беше остъргал повърхностната лирика на оригиналния материал, беше изолирал напрегнатите, изтощени лица на отделни работници и подобната на кошер машинария. Свободната станция зеленееше и цъфтеше в превъртан бързо напред блясък на записани изгреви и синтетични залежи; богата, запечатана земя, обсипана с тюркоазни басейни. Тесие и Ашпул се появяваха за церемониите по откриванията, излизаха от „Блуждаещ лъч“, тяхната прикрита постройка на върха на вретеното, изразено дезинтересирани към страната, която бяха построили. Тук Бекер забавяше ход и започваше отново натрапливия си анализ. Това беше последният път, когато Мари-Франс беше заставала пред камера; Бекер изучаваше плановете на лицето ѝ в измъчена, разтегната фуга, и движението на образите му беше в разточителен контрапункт на заплетената линия на обратна връзка, която се извиваше и мятеше през местещите се шумови слоеве на звука.

Анджи отново нареди пауза, надигна се от леглото и отиде до прозореца. Усещаше сладост, едно неочаквано чувство за сила и вътрешна цялост. Беше се усещала по този начин преди седем години, в Ню Джърси, когато научи, че и други знаят за тези, които идваха при нея в сънищата ѝ, наричат ги лоа, Конници на Господа, дават им имена, призовават ги и се пазарят с тях за услуги.

Дори и тогава имаше неясни неща. Боби твърдеше, че този Линглесу, който яздеше Бийвър в омфора, и онзи Линглесу, който беше

в мрежата, са две отделни неща, ако първият изобщо беше нещо. „Те са правили това от десет хиляди години,“ казваше той, „да танцуват и да откачат, но тези неща в киберпространството ги има от само седем-осем години“. Боби вярваше на старите жокеи, онези, на които беше купувал пиене в „Джентълменът Мухльо“, когато кариерата на Анджи го беше отвела към Агломерата, че лоата са се появили скоро. Старите жокеи разправяха за време, когато умът и талантът са били единствените определящи фактори за кариерата на пултов артист, въпреки че Бийвър би се противопоставил с мотива, че за да работиш с лоата те също ти трябва в не по-малка степен.

— Но те идват при мен, — спореше тя. — На мен не ми трябва дек.

— Той е това, което е в главата ти. Дето го е направил баща ти...

Боби ѝ беше казал, че сред старите жокеи има общ консенсус, че е имало ден, когато нещата са се променили, въпреки че имаше различия по въпроса как и кога точно.

Когато Стана Промяната, му викаха те, и Боби беше довел Анджи дегизирана в „Джентълменът Мухльо“ да ги слуша, последвана от разтревожени хора от сигурността на Sense/Net, които не бяха допуснати отгатък вратата. По това време недопускането на хората от сигурността я беше впечатлило повече, отколкото разговорите. „Джентълменът Мухльо“ беше бар на жокеи от времето на войната, която беше довела до раждането на новата технология, и в Агломерата нямаше по-изключителна криминална среда — въпреки че по времето на посещението на Анджи тази изключителност вече от много време включваше известен елемент на пенсионираност от страна на редовните посетители. Хитрите хлапета вече не душеха там, само някои от време на време идваха да послушат.

И сега, в спалнята на къщата в Малибу, Анджи си спомни за разговорите им, за разказите им за Когато Стана Промяната, и разбра, че някаква част от нея се опитва да свърже тези спомени, тези разкази, с нейната собствена история и тази на Тесие-Ашпул.

Джейн Трета беше нишката, Тесие-Ашпул — слоевете. Рожденият ѝ ден беше официално вписан като същия като на другите деветнайсет клонинга. „Разследването“ на Бекер ставаше все по-нажежено, когато Джейн Трета беше износена до раждане от друга

наемна утроба, и родена чрез цезарово сечение в хирургията на „Блуждаещ лъч“. Критиците бяха единодушни, че именно Джейн Трета е привлякла вниманието на Бекер. С раждането ѝ фокусът на повествованието се изместваше леко, показвайки ново интензифициране, засилване на втречеността — чувство за грях, както беше казал не един критик.

Джейн Трета беше станала фокусът, един шев перверзно злато по гранита на семейството. Не, помисли си Анджи, сребро, бледо под лунните лъчи. Изучавайки снимка, направена от китайски турист, на Джейн Трета и две нейни сестри до басейна на хотел в Свободната станция, Бекер непрекъснато се връща към очите ѝ, извивката на гръдната кост, деликатността на китките. Физически сестрите са еднакви, но все пак нещо информира Джейн Трета, и търсенето на Бекер на същността на тази информация се превръщаше в главна идея на изследването му.

Свободната станция просперира, докато архипелагът расте. Банков възел, публичен дом, убежище за данни, неутрална територия за воюващите корпорации, вретеното играе все по-сложна роля в историята на високите орбити, докато в същото време Тесие-Ашпул К. А. се прикрива зад още една стена, изградена от подчинени корпорации. Името на Мари-Франс се появява за кратко във връзка с патентно дело в Женева, свързано с определени открития в сферата на изкуствения интелект, и тогава за пръв път се забелязват големите инвестиции, вложени от Тесие-Ашпул в тази област. Още веднъж семейството демонстрира особеното си умение да изчезва от сцената, и навлиза в нов период на прикритост, който ще свърши със смъртта на Мари-Франс.

Ще има упорити слухове за убийство, но всеки опит за разследване ще се задавя в богатството и изолацията на семейството, и особената взаимосвързаност и сложност на техните политически и финансови връзки.

Преглеждайки Бекер за втори път, Анджи откри самоличността на убиеца на Мари-Франс.

На разсъмване тя си направи кафе в кухнята, без да пали осветлението, и седна да гледа бледата ивица на приборя.

— Континуитет.

- Здравей, Анджи.
- Знаеш ли как да се установи връзка с Ханс Бекер?
- Имам номера на неговия агент в Париж.
- Правил ли е нещо след Антарктика?
- Нищо, което да ми е известно.
- Колко време е минало оттогава?
- Пет години.
- Благодаря.
- Няма защо, Анджи.
- Чао.
- Чао, Анджи.

Беше ли предполагал Бекер, че Джейн Трета е виновна в крайна сметка за смъртта на Ашпул? Той като че ли го внушаваше по страничен начин.

— Континуитет.

— Здравей, Анджи.

— Фолклорът на пултовите жокеи, Континуитет. Какво знаеш за него? — И какво ли ще измъкне от всичко това Суифт, помисли си тя.

— Какво би искала да знаеш, Анджи?

— Когато Стана Промяната...

— Тази митоформа обикновено бива срещана в две разновидности. Едната предполага, че мрежата на киберпространството е населена, или може би посещавана от същества, чиито характеристики съответстват на първичната митоформа за „скритите хора“. Другата включва предположения за всесъщност, всемогъщество и непонятност на части от самата мрежа.

— Че мрежата е Бог ли?

— В известен смисъл да, въпреки че съгласно термините на същата митоформа би било по-точно да се каже, че мрежата има Бог, тъй като всевъзможността и всемогъществото на това същество се предполага, че са ограничени в рамките на мрежата.

— Ако има рамки, значи то не е всемогъщо.

— Точно така. Отбележи, че тази митоформа не предполага безсмъртие за това същество, както е обикновеният случай в системи на вярвания, включващи върховно същество, поне в границите на твоята култура. Киберпространството съществува, доколкото може да се каже, че то съществува, чрез уменията на хората.

— Както и ти.

— Да.

Тя тръгна към всекидневната, където столовете в стил Луи XVI се очертаваха като скелети в сивата светлина, и извитите им крака бяха като полирани кости.

— Ако имаше подобно същество, ти щеше да бъдеш част от него, нали?

— Да.

— Щеше ли да го знаеш?

— Не е задължително.

— Знаеш ли такова нещо?

— Не.

— Изключваш ли такава възможност?

— Не.

— Мислиш ли, че това е странен разговор, Континуитет? — Бузите ѝ бяха мокри от сълзи, въпреки че не беше усетила кога са потекли.

— Не.

— Как историите за... — тя се запъна, едва не казвайки лоата, — за нещата в мрежата съответстват на идеята за върховно същество?

— Никак. И двете са варианти на Когато Стана Промяната. И двете са от много скорошен произход.

— Колко скорошен?

— Около петнайсет години.

17. СКОК ПРЕЗ ГРАДА

Тя се събуди с уста, притисната от студената длан на Сали. Другата ѝ длан правеше знак за мълчание.

Бяха включени малките лампи, вградени в панелите от посипано със злато огледало. Една от чантите ѝ беше отворена на огромното легло, и до нея имаше подредена малка купчинка дрехи.

Сали тупна с пръст по присвитите си устни, след това посочи към куфара и дрехите.

Кумико се измъкна изпод юргана и нахлузи пуловер, за да прогони студа. Погледна отново към Сали и се отказа да говори; каквото и да беше това, помисли си тя, само една дума може да доведе Петал. Сали беше облечена както Кумико я видя за последен път, в якето от овча кожа, и тартановият шал беше вързан под брадичката ѝ. Тя повтори жеста си: събирай багажа.

Кумико бързо се облече и започна да подрежда дрехите в куфара. Сали се движеше непрекъснато и тихо из стаята, отваряше чекмеджетата и ги затваряше. Намери паспорта на Кумико, черна пластмасова плочка, инкрустирана със златна хризантема, и го окачи на врата на Кумико на черната му найлонова нишка. Изчезна в отделната стаичка и се появи отново с чанта от изкуствена кожа, в която бяха тоалетните принадлежности на Кумико.

Докато Кумико запечатваше куфара, телефонът от злато и слонова кост зазвъня.

Сали не му обърна внимание, взе куфара от леглото, отвори вратата, хвана Кумико за ръката и я издърпа навън в тъмния коридор. Пусна ръката ѝ и затвори вратата зад тях, приглушавайки звъна на телефона, и обгръщайки ги в абсолютна тъмнина. Кумико се остави да бъде заведена до асансьора — позна го по миризмата му на смазка и политура за дърво, и дрънченето на металната врата.

След това потеглиха надолу.

Петал ги чакаше в ярко осветеното бяло фоайе, увит в огромна избеляла фланелена роба. Носеше протритите си чехли; под полата на

робата краката му бяха много бели. Държеше в ръце оръжие, мътночерно, компактно и дебело.

— Сичките дяволи, — каза той меко, когато ги видя, — кви са тия работи?

— Тя идва с мен — отговори Сали.

— Това е абсолютно невъзможно — каза бавно Петал.

— Куми, — игнорира го Сали, постави ръка на гърба на Кумико и я избута от асансьора, — там ни чака кола.

— Не можеш да действаш така — каза Петал, но Кумико усети объркването и несигурността му.

— Че застреляй ме тогава де, Петал.

Петал отпусна оръжието.

— Суейн сто процента ще ме застреля мен, ако я измъкнеш.

— Ако той беше тук, щеше да е в твоето положение, нали?

— Моля те, недей.

— Всичко с нея ще е наред. Не се тревожи. Отвори вратата.

— Сали, — обади се Кумико, — къде отиваме?

— Агломерата.

И се събуди отново, завита под овчето яке на Сали, сред леката вибрация на свръхзвуковия полет. Спомни си огромната, ниска кола, която ги чакаше на кръстовището; мощните лампи, светнали по фасадите на къщите на Суейн, когато те със Сали стъпиха на паважа; потното лице на Въшката се мярва през един от прозорците на колата; Сали рязко отваря вратата и я бутва вътре; Въшката ругае тихичко и непрекъснато, докато колата набира скорост; гумите протестират, когато той завива твърде рязко по Кенингтън Парк Роуд; Сали му казва да забави ход, да остави колата да кара.

И там, в колата, тя си спомня, че е оставила апаратчето на Маас-Неотек отново в скривалището му зад мраморния бюст — изоставеният Колин с цялото му лисиче позиране, и с износените като чехлите на Петал ръкави на жакета му — само като това, което той и беше, като призрак.

— Четирийсет минути — обади се Сали от седалката до нейната. — Добре, че поспа малко. Скоро ще ни донесат закуска. Спомняш ли си името в паспорта си? Добре. Сега не ме питай за нищо, докато не глътна малко кафе, става ли?

Кумико познаваше Агломерата от хиляди стимове; удивлението от огромния мегалополис беше една от чертите на популярната японска култура.

Тя имаше някакви предварителни представи за Англия, когато пристигна там: смътни образи на някои известни постройки, нефокусирани впечатления за общество, което нейното смяташе за причудливо и стагнантно. (В разказите на майка ѝ, принцесата-балерина откриваше, че англичаните, въпреки че я обичаха, не можеха да си позволят да ѝ платят да танцува.) Лондон до момента се беше оказал в противоречие с очакванията ѝ със своята енергия, очевидното изобилие и подобните на Гинза големи пазарни улици.

Тя имаше много предварителни представи за Агломерата, и повечето от тях бяха разбити през първите няколко часа от пристигането ѝ.

Но докато чакаше заедно със Сали на редицата други пътници в огромната, пуста зала на митницата, чийто тавански арки изчезваха нагоре в мрака, мрак, разкъсан на разни интервали от бледо светещи глобуси, които бяха обкръжени, въпреки че беше зима, от облаци насекоми, като че ли сградата притежаваше свой собствен потаен климат — това беше Агломератът от стимове, чувственият наелектризиран фон на превъртаните с бърза скорост животи на Анджеа Митчел и Робин Лание.

През митническите процедури — които се състояха, въпреки дългото чакане на опашка, само от пъхване на паспорта ѝ в мръсна на вид метална цепнатина — и навън, на забързаната бетонна площадка, където колички за багаж без шофьори се провираха бавно през тълпата, която се въртеше и бореше в търсене на наземен транспорт.

Някой взе чантата ѝ. Протегна се и я взе от нея спокойно, с убеденост, която внушаваше, че работата му е да я вземе, че той е служител, изпълняващ привична задача, като младите жени, които се покланяха в поздрав на вратите на големите магазини в Токио. И Сали го ритна. Ритна го отзад в коляното с плавен шпагат, подобно на играещите тай-бокс момичета в бiliarдната стая на Суейн, и дръпна чантата преди тилът му да срещне изцапвания бетон с изпукване.

След това Сали я дърпаше, тълпата се беше затворила над повалената фигура, и внезапното насилие можеше да е било сън, освен

че Сали се усмихваше за пръв път, откакто бяха напуснали Лондон.

Чувствайки се вече напълно объркана, Кумико гледаше как Сали огледа наличните превозни средства, бързо подкупи униформения разпределител, заплаши трима други кандидати за превоз и набута Кумико в олющен, плоскостенен екранолет, боядисан в диагонални ивици от жълто и черно. Отделението за пътници беше голо и изглеждаше абсолютно некомфортно. Шофьорът, ако изобщо го имаше, беше невидим зад поставената преграда от пластмасова броня. Там, където преградата срещаше покрива, стърчеше обективът на камера, и някой беше изрисувал там грубо мъжка фигурка, с камерата за фалос. Когато Сали се покатери и затръшна вратата зад себе си, говорителчето простърга нещо на някакъв език, за който Кумико предположи, че е диалект на английския.

— Манхатън — каза Сали. Тя измъкна от джоба на якето си пачка хартиени пари и ги размаха под камерата.

Говорителчето издаде въпросителни звуци.

— Мидтаун. Кат' стигнем ще кажа къде точно.

Апроновата пола на таксито се изду, светлината в пътническото отделение изгасна, и те потеглиха.

18. ЗАТВОРНИЧЕСКИ РЕЖИМ

Беше в таванското помещение на Джентри. Гледаше как Чери оказва на Джентри първа помощ. Чери хвърли поглед надолу към него от мястото, където беше седнала на леглото на Джентри.

— Как си, Плъзгав?

— Добре... добре съм.

— Помниш ли дали те питах преди малко?

Гледаше надолу към лицето на човека, когото Африканчето беше нарекъл Брояча. Чери човъркаше нещо из надстройките на носилката, торбичка с течност с цвят на овесена каша.

— Как се чувстваш, Плъзгав?

— Добре съм.

— Не си добре. Непрекъснато за...

Седеше на пода на таванското помещение на Джентри. Лицето му беше мокро. Чери беше коленичила до него, близо, с ръце на раменете му.

— Лежал си?

Той кимна.

— Хемо-наказателно отделение?

— Аха.

— Предизвикали са ти Корсаков?

Той...

— Епизоди? — попита го Чери. Той седеше на пода в таванското помещение на Джентри. Къде беше Джентри?

— Получаваш епизоди като сега? Кратковременната памет се губи?

Откъде знаеше тя? Къде беше Джентри?

— Кое ги отключва?

— Какво отключва синдрома, Плъзгав? Какво те праща в затворнически режим? — Той лежеше на пода на таванското помещение на Джентри, и Чери беше на практика върху него.

— Стрес — каза той, чудейки се как тя е разбрала за това. — Къде е Джентри?

— Сложих го в леглото.

— Защо?

— Колабира. Когато видя онова нещо...

— Какво нещо?

Чери залепваше розов дерм на китката му.

— Як транк — рече тя. — Може би ще те изкара от това...

— От какво?

Тя въздъхна.

— Няма значение.

Събуди се в леглото до Чери Честърфийлд. Беше с всичките си дрехи, освен якето и ботушите. Върхът на ерегирания му пенис беше заклещен зад токата на колана, притисната до топлия деним върху задника на Чери.

— Не си въобразявай разни неща.

Зимна светлина през полузакрития прозорец, и дъхът му беше бял, докато говореше.

— Какво се е случило?

Защо ли в стаята беше толкова студено? Спомни си как Джентри изпищя, когато нещото скочи върху него...

Бързо седна в леглото.

— Спокойно — каза тя, обръщайки се на другата страна. — Лягай обратно. Не знам какво точно ти дръпва шалтера...

— К'во имаш предвид?

— Лягай. Вмъкни се под завивките. Мръзне ли ти се?

Той я послуша.

— Бил си в затвора, нали? В хемо-наказателно отделение.

— Ахъ... Откъде знаеш?

— Ти ми каза. Миналата нощ. Каза ми, че стресът може да предизвика рецидив. И точно това стана. Онова нещо скочи по твоего приятелче, ти се метна към ключа, и изключи масата. Той падна и си

нарани главата. Грижех се за него, когато забелязах, че нещо не си наред. Забелязах, че паметта ти трае само по пет минути без прекъсване. Понякога се случва при шок, или при контузия...

— Къде е той? Джентри.

— В леглото в неговото си място, налепен с успокоителни. Реших, че в състоянието, в което е, ще му дойде добре един ден сън. Или поне това ще го разкара от главите ни за малко.

Плъзгавия затвори очи и отново видя сивото нещо, което беше се хвърлило върху Джентри. Човекоподобно, нещо от сорта, или някаква маймуна. Не приличаше на омотаните форми, които съоръженията на Джентри генерираха в търсенето му на Формата.

— Мисля, че токът е спрял — каза Чери. — Светлината изгасна преди към шест часа.

Той отвори очи. Студът. Джентри не беше направил движенията си по пулта. Той изпъшка.

Той остави Чери да прави кафе на бутановата печка и отиде да търси Ситната Птичка. Намери го по миризмата на пушек. Ситната Птичка беше запалил огън в стоманена кофа и беше легнал да спи, свит около нея като куче.

— Хей, ставай — каза Плъзгавия и побутна Ситната Птичка с ботуша си. — Имаме проблеми.

— Шибаната благиня я няма — промърмори оня, сядайки в калния платнен спален чувал, придобил точния оттенък на пода на Фабриката.

— Забелязах. Това е проблем номер едно. Номер две е, че имаме нужда от кола, екранка или нещо от сорта. Трябва да изкараме този тип оттук. Не се сработват с Джентри.

— Ама само Джентри може да оправи благинята. — Ситната Птичка се изправи на крака, треперейки.

— Джентри спи. Кой има возило?

— Марви и неговите. — Ситната Птичка се закашля грубо.

— Вземи мотора на Джентри. Ще го докараш в колата. Действай. Ситната Птичка се оправяше от пристъпа на кашлица.

— Без майтап?

— Знаеш как да го караш, нали?

— Да, ама Джентри ще...

— Остави мен да се грижа за това. Знаеш ли къде той държи резервния ключ?

— Ъ, ахъ — каза Ситната Птичка срамежливо. След това промърмори: — Ами к'во ако Марви и неговите не щат да ми дават возилото?

— Дай им т'ва — Плъзгавия издърпа торбичката с дроги от джоба на якето си. Чери я беше взела, докато превръзваше главата на Джентри. — И им ги дай всичките, ясно ли е? Ще ги питам после.

Пискалото на Чери сработи, докато те пиеха кафе в стаята на Плъзгавия, присвити един до друг на ръба на леглото. Той ѝ разказваше каквото знаеше за Корсаковия синдром, защото тя го беше попитала. Никога досега не беше разказвал на никого за това, и беше смешно колко малко всъщност знае. Беше ѝ разказал за предишните рецидиви, след това за това как работи системата в затвора. Трикът беше, че си запазваш дълговременната памет до момента, в който те почнат с химикала. По този начин могат да те обучат да вършиш нещо, преди да започнеш да си излежаваш срока, и не забравяш как се прави то. Правиш предимно неща, които могат да правят и работи. Бяха го научили да сглобява миниатюрни влакчета-играчки; когато се беше научил да го прави за пет минути, това беше всичко.

— И нищо друго ли не правят? — попита тя.

— Само тези играчки.

— Не, имам предвид нещо като мозъчни блокажи.

Той я погледна. Язвата в ъгъла на устата ѝ беше заздравяла почти напълно.

— И да го правят, не ти казват.

И тогава пискалото записка на едно от якетата ѝ.

— Нещо не е наред — каза тя и бързо стана.

Намериха Джентри коленичил до носилката с нещо черно в ръка. Чери дръпна нещото преди Джентри да успее да помръдне. Остана където си беше, примигвайки към нея.

— Не е лесно да те държи човек спокоен, мистър. — Тя подаде черното нещо на Плъзгавия. Ретинална камера.

— Трябва да намерим кой е той — каза Джентри. Гласът му беше надебелял от успокоителните, които тя беше приложила, но Плъзгавия

усети, че лошата нотка на лудост беше отстъпила.

— По дяволите, — отговори тя, — откъде да знаеш дали е със същите очи като преди година?

Джентри докосна превръзката на главата си.

— И ти го видя също, нали?

— Аха, — каза Чери, — той го изключи.

— Беше просто шокът — каза Джентри. — Не бях очаквал...
Нямаше истинска опасност, просто не бях готов...

— Беше направо изфирясал отвсякъде — каза Чери.

Джентри се закрепил нестабилно на краката си.

— Махаме го — каза Плъзгавия. — Пратих Птичката да вземе назаем кола. Не ми харесват тия лайна.

Чери го зяпна.

— Къде го махаме? Трябва да вървя с него. Това ми е работата.

— Знам едно място — излъга Плъзгавия. — Нямаме ток,
Джентри.

— Не можеш да го закараш никъде — каза Джентри.

— Да, сигурно.

— Не. — Джентри се олюля леко. — Ще остане. Разклонителите са си на мястото. Няма да го смущавам пак. Чери може да остане тук.

— Ще трябва да обясниш един куп щуротии по тая, Джентри — каза Плъзгавия.

— Като начало, — отговори Джентри и посочи нещото, монтирано над главата на Брояча, — това не е „LF“. Това е алеф.

19. ПОД НОЖА

И пак хотелът, потънал в мъртвото блато на гадостта след маг. Приор я въвежда във фоайето, японските туристи вече са станали и се тълпят около гидове със скучаещ вид. И една стъпка, още една, още една след другата, главата ѝ тежи жестоко, като че ли някой ѝ е пробил дупка на върха и е налял вътре четвърт кило мътно олово, и зъбите ѝ все едно са на някой друг, усеща ги прекалено големи; тя се опря на стената на асансьора, когато ускорението я притисна надолу.

— Къде е Еди?

— Еди отпътува, Мона.

Очите ѝ се разтвориха широко и тя го изгледа, и видя, че усмивката се е върнала, копелето му с копеле.

— Какво?

— Еди го купихме. Компенсирахме го. Пътува към Макао с кредитна линия. Пазари се яко, мошеникът дребен.

— Компенсирали сте го?

— За инвестицията му. В теб. За времето му.

— Времето му? — Вратата се отвори към покрития със син килим коридор.

И нещо студено се спускаше вътре в нея: Еди мразеше да се пазари.

— Сега работиш за нас, Мона. Не искаме да те пускаме да излизаш пак сама навън.

Но го направихте, помисли тя, пуснахте ме да изляза. И след това знаехте къде да ме намерите.

Еди го няма...

Не си спомняше как е заспала. Все още беше с роклята, и якето на Михаел беше наметнато около раменете ѝ като одеало. Можеше да види ъгъла на оформената като планина сграда без да помръдне главата си, но рогатото животно го нямаше.

Стимовете на Анджи още бяха запечатани в пластмасова обвивка. Тя взе първия попаднал ѝ, цепна обвивката с нокът, включи го и постави тродите. Не мислеше; ръцете ѝ като че ли сами знаеха какво да правят, домашни животни, които не биха ѝ навредили. Едната натисна PLAY, и тя се плъзна в света на Анджи, чист като дрога, бавен саксофон и лимузина, която се плъзга през някакъв европейски град, и улиците се точат покрай нея, покрай колата без шофьор, широки авенюта, чисти като зора и почти празни, допир на кожа върху раменете ѝ, и продължава напред по прав път през равното поле, и покрай него перфектни, еднакви дървета.

И завива, гумите тракат по натрошен чакъл, нагоре по извит път през лесопарк, където росата е сребриста, тук желязна мечка, там мокър бял мраморен торс... Къщата беше огромна, стара, различна от всичко, което тя беше виждала преди, но колата продължи покрай нея, мина край няколко по-малки сгради и спря до началото на гладка широка поляна.

Там имаше привързани планери, прозрачни мембрани опънати върху деликатно изглеждащи поликарбонени рамки, които се полюляват леко в сутрешния бриз. Край тях чака Робин Лание, мъжественият, спокоен Робин в груб черен пуловер, който партнираше на Анджи в почти всичките ѝ стимове.

И тя вече излизаше от колата, и тръгна към поляната, и се разсмя, когато токетата ѝ затынаха в тревата. И мина останалия път до Робин с обувките в ръка, усмихната, в ръцете му, аромата му и очите му.

Въртележка, танц от редакции, съгъстващи процедурата по поставянето на планера на сребристата индукционна релса, и те се понесоха плавно надолу по дължината на поляната, издигнаха се, наклониха се да уловят вятъра, и след това нагоре, нагоре, докато голямата къща не се превърна в ръбесто камъче в зелено езеро, поръбено в единия край от приглушения блясък на извита река...

... и ръката на Приор на STOP, и миризмата на храна откъм количката до леглото връзва стомаха ѝ на възел, и мътната дразнеща болка от гадостта от мага изпълва всички стави.

— Яж — каза той. — Скоро тръгваме. — Вдигна металния похлупак от един от подносите. — Постен сандвич, кафе, сладки. По нареждане на доктора. Стигнеш ли в клиниката, няма да ядеш известно време...

— Клиника?

— Мястото на Джералд. Балтимор.

— Защо?

— Джералд е козметичен хирург. Ще свърши малко работа по теб. Всичко ще е възвратимо, ако поискаш, но смятаме, че ще си доволна от резултата. Много доволна. — Усмивката. — Мона, казвал ли ти е някой някога колко приличаш на Анджи?

Тя го изгледа изотдолу, без да каже нищо. Успя да се надигне и да изпие половин чаша воднисто черно кафе. Не можеше да се накара да погледне сандвича, но изяде една от сладките. Имаше вкус на картон.

Балтимор. Тя не беше много сигурна къде точно е това.

А някъде един планер висеше завинаги над спокойна зелена страна, рамото ѝ усещаше кожата на палтото, и Анджи сигурно още беше там, и още се смееше...

Час по-късно, във фоайето, докато Приор подписваше сметката, тя видя черните куфари на Еди от клонирана крокодилова кожа да минават натоварени на автоматична количка за багаж, и тогава разбра със сигурност, че той е мъртъв.

Клиниката на Джералд имаше табела с големи старомодни букви. Беше на четвъртия етаж на кооперативна сграда-скеле в място, което Приор наричаше Балтимор. Онзи тип сгради, които са само скелет, и комерсиалните наематели си докарват свои включващи се модули. Клиниката приличаше на голям транспортен контейнер, обвит отвън от навити кабели и водни и канализационни тръби.

— Какво пише? — попита тя Приор.

— Джералд Чин. Зъболекар.

— Казваше, че е пластичен хирург.

— Той е.

— Защо не вземем просто да отидем в бутик като всички?

Той не отговори.

В момента не я гонеха силни чувства, и част от нея знаеше, че това обаче е окей, защото ако се изплаши достатъчно, тя няма да може да прави нищо, и тя определено искаше да се измъкне от цялата тая работа, каквато и да беше тя. По пътя насам беше напипала някакъв предмет в джоба на якето на Майкъл. Беше ѝ отнело десет минути да

разбере, че това е електрошок, дето ги носят нервозните костюмари. Беше на пипане като дръжка на отвертка, и имаше чифт тъпи метални рогчета там, откъдето трябваше да излиза стъблото. Сигурно се зареждаше от контакта; тя се надяваше, че Майкъл го е заредил. Предположи, че Приор не знае за него. Почти навсякъде те бяха разрешени, защото се предполагаше, че не причиняват никакви постоянни вреди, но Ланет познаваше някакво момиче, което било обработено адски зле с такъв, и с времето не се оправило много.

Ако Приор не знаеше какво има в джоба ѝ, това значеше, че той не знае всичко, и че му изнася да я кара да мисли, че го знае. Но той не знаеше също и че Еди мрази да се пазари.

Тя не усещаше нещо особено по адрес и на Еди, освен че все още мислеше, че той е мъртъв. Колкото и да му бяха платили, той нямаше да си тръгне без тези куфари. Дори ако смяташе изцяло да си подмени гардероба, щеше да трябва да се облече, за да излезе да пазарува. Еди се грижеше за дрехите си повече, отколкото за почти каквото и да било друго. И тези крокодилови куфари бяха специални; той ги беше купил от някакъв хотелски крадец в Орландо, и те бяха най-близкото до дом нещо, което той имаше. И така или иначе, като си помислеше за това сега, не си го представяше да се съгласи на това да купят нещата от него, защото това, което той искаше най-много на света, беше да бъде част от някакво голямо мероприятие. Смяташе, че след като стане такъв, хората ще започнат да го приемат сериозно.

Така че някой накрая го беше приел сериозно, помисли си тя, докато Приор внасяше чантата ѝ в клиниката на Джералд. Само че не по начина, по който Еди искаше.

Тя се огледа наоколо. Двайсетгодишни пластмасови мебели, купчини от списания за стим-звездите с надписи по тях на японски. Изглеждаше като място за подстригване в Кливлънд. Нямаше никой друг, секретарското бюро беше празно.

След това Джералд излезе през някаква бяла врата. Носеше фолирано облекло, каквото носят парамедиците при пътни катастрофи.

— Заклучи вратата — каза той на Приор през синята хартиена маска, която покриваше носа, устата и брадичката му. — Здравей, Мона. Би ли заповядала... — Той посочи с жест към бялата врата.

Ръката ѝ стискаше електрошока, но тя не знаеше как да го включи.

Последва Джералд. Зад нея вървеше Приор.

— Заповядай, седни — каза Джералд. Тя седна на бял емайлиран стол. Той се приближи и я погледна в очите. — Трябва да си починеш, Мона. Уморена си.

На дръжката на шока имаше набраздена пластина. Да я натисне? Напред? Назад?

Джералд отиде до бяло шкафче с чекмеджета и измъкна нещо.

— Ето, — каза той и протегна към нея малка тръбичка с надписи отстрани, — това ще ти помогне... — Тя едва усети финия, дозиран спрей; на тръбичката с аерозол имаше черна точка, точно където очите ѝ се опитваха да се фокусират, и растеше...

Тя си спомни как старецът ѝ я учеше да убива рибата. Рибата има дупка в черепа си, покрита с кожа: взимаш нещо твърдо и тънко, жица, или дори клечка от метла вършеше работа, и просто я пъхваш...

Тя си спомни Кливлънд, обикновен ден преди да трябва да почне работа, тя седи у Ланет и разглежда списание. Беше намерила една снимка на Анджи, седнала в ресторант с някакви други хора, всичко беше красиво, но освен това те като че ли имаха един особен блясък, не от самата фотография, но той си беше там, нещо, което го усещаш. Виж, беше казала тя на Ланет, и ѝ беше показала снимката, имат един блясък.

Вика му се пари, беше казала Ланет.

Вика му се пари. Просто ги пъхваш...

20. ХИЛТЪН СУИФТ

Той пристигна без предупреждение, както винаги, и сам. Хеликоптерът на Sense/Net се спусна като самотна оса, раздухвайки нишките водорасли по мокрия пясък.

Тя гледаше до разядения от ръждата парапет как той скача на пясъка. В натрапващата се негова енергия имаше нещо момчешко, почти безпорядъчно. Носеше дълго палто от кафяв туид. През разкопчания му отвор се виждаше безупречната предница на риза на бонбонено разноцветни ивици. Вятърът от пропелера разбъркваше кафяво-русата му коса и подмяташе вратовръзката с емблема на Sense/Net. Робин е прав, реши тя: изглежда като че ли го е обличала майка му.

Сигурно е нарочно, реши тя, докато той крачеше нагоре по брега, престорен наивко. Спомни си как Порфир веднъж говореше, че големите корпорации са напълно независими от човешките същества, които съставляват корпоративните съвети. Това беше се видяло очевидно до баналност на Анджи, но фризьорът беше настоял, че тя не е схванала основната му идея. Суифт беше най-важният от хората, които вземаха решения в Sense/Net.

Мисълта за Порфир я накара да се усмихне. Суифт, счел това за приветствие, се усмихна в отговор.

Той ѝ предложи да обядват в Сан Франциско; хеликоптерът беше изключително бърз. Тя го контрира с настояване да му приготви чиния дехидратирана швейцарска супа и да микровълнува замразена порция подквасен ориз.

Докато го гледаше как яде, тя се чудеше относно сексуалността му. Към края на трийсетте, той някак си създаваше впечатлението на тинейджър-вундеркинд, при когото началото на пубертета е било потайно забавено. По различно време слуховете му бяха приписвали всички възможни сексуални предпочитания, плюс още няколко, за които тя предполагаше, че не съществуват в реалността. Нито една от

тях обаче не изглеждаше на Анджи особено вероятна. Познаваше го, откакто беше дошла в Sense/Net; той имаше добри позиции в горните ешелони на продукцията, когато тя пристигна, един от ръководните кадри в групата на Тали Ишъм, и веднага беше проявил професионален интерес към нея. Обмисляйки нещата, тя предполагаше, че Легба го е поставил на пътя ѝ; той беше толкова очевидно на пътя ѝ нагоре, макар че тогава тя можеше и да не го забележи, замаяна от блясъка и непрекъснатото движение на сцената.

Боби мигновено беше изпитал неприязън към него, наежен от вроденото лошо отношение на баритаунец към високопоставените, но като цяло беше успял да я прикрие заради нейната кариера. Неприязънта беше взаимна. Суифт беше реагирал с очевидно облекчение на раздялата им и изчезването на Боби.

— Хилтън, — каза тя, докато му наливаше чаша билков чай, който той предпочиташе пред кафето, — какво ли задържа Робин в Лондон?

Той вдигна поглед от вдигащата пара чаша.

— Нещо лично, предполагам. Вероятно е намерил нов приятел. — За Хилтън приятелят на Анджи винаги беше бил Боби. Приятелите на Робин бяха предимно млади атлетични мъже; приглушените еротични моменти в нейните стимове бяха сглобени от масови продукции, събрани от Континуитет, и силно модифицирани от Раебел и групата му по ефектите. Тя си спомни единствената нощ, която бяха прекарвали заедно, в обветрена къща в южен Мадагаскар, неговата пасивност и търпението му. Никога не опитаха отново, и тя предполагаше, че той се бои, че интимността ще подкопае илюзията, която техните стимове създаваха така безупречно.

— Какво мисли той за отиването ми в клиниката, Хилтън? Казвал ли ти е?

— Мисля, че ти се беше възхитил за решението.

— Някой наскоро ми каза, че той разправял на хората, че съм луда.

Хилтън нави ивичестите ръкави на ризата и разхлаби вратовръзката си.

— Не мога да си представя Робин да мисли подобно нещо, камо ли да го разправя. Знам какво мисли той за теб. Знаеш какви слухове се носят в Sense/Net...

— Хилтън, къде е Боби?

Кафявите му очи бяха абсолютно неподвижни.

— Не приключихте ли, Анджи?

— Хилтън, ти знаеш. Трябва да знаеш. Ти знаеш къде е той.

Кажи ми.

— Изгубихме го.

— Изгубихте го ли?

— Охраната го изгуби. Права си, разбира се; наблюдавахме го колкото се може по-тясно, след като той те напусна. Върна се към стария си начин на съществуване. — В гласа му имаше нотка на удовлетворение.

— И какъв е бил този начин на съществуване?

— Никога не съм те питал какво ви е събрало заедно — каза той.

— Охраната ви проучи и двамата, разбира се. Той е бил дребен престъпник.

Тя прихна.

— Не беше дори и това...

— Ти беше необикновено добре представена за неизвестно лице, Анджи. Знаеш, че агентите ти включиха като ключово условие в договора ти да вземем и Боби Нюмарк.

— Имало е договори и с по-странни условия, Хилтън.

— И той получаваше заплата като твой... компаньон.

— Мой „приятел“.

Наистина ли Суифт се изчерви? Той сведе очи надолу към дланите си.

— Когато те остави, той отиде в Мексико, Мексико Сити. Охраната го следеше, разбира се; не обичаме да изгубваме следите на някой, който знае толкова много за личния живот на една от нашите звезди. Мексико Сити е доста... сложно място... Знаем, че като че ли той се опитваше да продължи предишната си... кариера.

— Преджобваше киберпространството ли?

Той отново срещна очите й.

— Виждал се е с хора в бизнеса, регистрирани престъпници.

— И? Продължавай.

— Той... се изпари. Изчезна. Имаш ли някаква представа какво е Мексико Сити, ако слезеш под линията на мизерията?

— И беден ли беше той?

— Развил е пристрастяване. Според данни от най-сигурните ни източници.

— Пристрастяване ли? Към какво?

— Не зная.

— Континуитет!

Той едва не разсипа чая си.

— Здравей, Анджи.

— Боби, Континуитет. Боби Ньюмарк, моят приятел. — Поглед към Суифт. — Отишъл е в Мексико Сити. Хилтън казва, че се е пристрастил към нещо. Дрога ли, Континуитет?

— Съжалявам, Анджи. Това са засекретени данни.

— Хилтън...

— Континуитет... — започна той, и се прокашля.

— Здравей, Хилтън.

— Приоритетно нареждане, Континуитет. Разполагаме ли с тази информация?

— Източниците на охраната описват пристрастяването на Ньюмарк като невроелектронно.

— Не разбирам.

— Някакъв сорт, хм, „жицомания“ — подсети я Суифт.

Тя усети желание да му каже как е открила дрогата, и дозатора.

Мълчи, дете. Главата ѝ беше пълна със звука на кошер, нарастващ натиск.

— Анджи? Какво има? — Той беше станал от стола си и се протягаше към нея.

— Нищо. Бях... ядосана. Съжалявам. Нерви. Вината не е твоя. Смятах да ти кажа, че съм намерила киберпространствения дек на Боби. Но ти сигурно вече знаеш за това, нали?

— Да ти донеса ли нещо? Вода?

— Не, благодаря, но ще полегна за малко, ако нямаш нищо против. Но остани, моля те. Имам някои идеи за орбитални серии, за които бих искала твоя съвет...

— Разбира се. Дремни малко, аз ще се поразходя по брега, и след това ще говорим.

Тя го гледаше през прозореца на спалнята, наблюдаваше как кафявата му фигура се отдалечава по посока към Колонията,

последвана от търпеливото малко Дорние.

Изглеждаше като дете на самотен бряг, изглеждаше като изгубен, имаше чувство тя.

21. АЛЕФЪТ

С издигането на слънцето таванчето на Джентри се изпълни със светлина. Все още нямаше ток за 100-ватовите крушки. Зимните лъчи смекчиха очертанията на пултовете и холо-масата, подчертаха подредбата на древните книги, които изпълваха огънатите шперплатови рафтове покрай западната стена. Докато Джентри крачеше и говореше, и русият му петльов гребен се клатеше всеки път, когато той се завърташе на токовете на черните си ботуши, възбудата му като че ли блокираше успокояващия ефект на сънотворните дермове на Чери. Чери седеше на ръба на леглото и гледаше Джентри, хвърляйки от време на време поглед към дисплея на батерията, монтирана към носилката. Плъзгавия седеше на счупен стол, намерен някъде по Пустошта и претапициран с прозрачна пластмаса върху избелелите парцали разкъсан плат.

За облекчение на Плъзгавия, Джентри беше пропуснал всичките обяснения относно Формата и се беше заел направо с теорията си за това, дето му викаше алеф. Както винаги, когато Джентри започнеше нещо, използваше думи и конструкции, които Плъзгавия не разбираше много добре, но Плъзгавия знаеше от опит, че е по-добре да не го прекъсва; номерът беше да уловиш някакво там значение от общия куп неща, и да пропускаш нещата, дето не ги разбираш.

Джентри обясняваше, че Брояча е включен в нещо като чудовищно грамаден микрософт; предполагаше, че блокът представлява монолитно парче биочип. Ако това беше истина, то информационният капацитет на нещото беше на практика безкраен; сигурно е било фантастично скъпо да се произведе. Доста странно е, казваше Джентри, че някой изобщо го е направил, въпреки че се носят слухове, че такива неща съществуват, и че има за какво да се използват, най-вече за съхраняването на огромни количества конфиденциални данни. Лишени от връзка с глобалната мрежа, данните са защитени срещу всякаква възможна атака откъм киберпространството. Номерът

е, разбира се, че не можеш да се вържеш към тях през киберпространството; те са изолиран обем.

— Той може да има там вътре всичко — каза Джентри, спирайки за момент, за да погледне към неподвижното лице. Завъртя се на ток и закрачи отново. — Цял свят. Светове. Какъв да е брой личностни конструкти...

— Все едно кара стим ли? — попита Чери. — Затова ли е винаги в REM?

— Не, — каза Джентри, — не е симстим. Напълно интерактивно е. И е въпрос на мащаби. Ако това е биософт от клас алеф, той може да има буквално каквото и да било вътре. В известен смисъл би могъл да има приближение на абсолютно всичко.

— Стори ми се покрай Африканчето, — каза Чери, — че този образ му плаща, за да стои така. Нещо от сорта на жокейска там жицарщина, само че различно. А пък и ония с жиците не са в REM като него...

— Но когато се опита да го хванеш през твоите работи, излезе онова... нещо — обади се Плъзгавия. И видя как раменете на Джентри се напрягат под обсипаната с черни капси кожа.

— Да — каза Джентри, — и сега трябва да възстановя сметката ни при Комитета по термоядрена. — Той посочи към акумулаторите, подредени под стоманената маса. — Извади ми тези.

— Аха, — обади се Чери, — като да е навреме. Задникът ми се смръзна.

Те оставиха Джентри наведен над киберпространствения дек и се върнаха в стаята на Плъзгавия. Чери беше настояла да свържат електрическото одеало на Джентри към една от батериите и да го метнат над носилката. Върху бутановата горелка имаше останало студено кафе; Плъзгавия го изпи, без да го стопли, докато Чери гледаше през прозореца към посипаната със сняг равнина на Пустошта.

— Как е станало така? — попита тя.

— Джентри разправя, че е било запълване на кариера преди стотина години. След това посипали отгоре сума ти почва, но каквото посадили не щяло да расте. Много от пълнежа бил токсичен. Дъждовете отмили почвата. Сигурно накрая са се отказали и са

почнали да изсипват още гадости. Водата там не става за пиене; пълна с поликарбонати и всичко друго такова.

— А тези зайци, дето оня, Птичката, ни ги лови?

— Те са на запад от тук. Няма да ги видиш на Пустошта. Даже и плъхове няма. Така или иначе, трябва да пробваш внимателно всяко месо от тука наоколо.

— Гледам, че има птици.

— Само гнездят тук, ходят някъде другаде да ядат.

— Какви сте вие с Джентри? — Тя все още гледаше през прозореца.

— Какво имаш предвид?

— Първата ми идея беше, че сте гейове. Имам предвид, заедно.

— Не.

— Но ми изглежда като да имате нужда един от друг по някакъв начин...

— Фабриката е негово място. Разрешава ми да живея тук. Аз... имам нужда да живея тук. Да си върша работата.

— Да строиш тези неща долу?

Крушката в жълтия конус факсова хартия светна; вентилаторът в калорифера се завъртя.

— Е, добре, — каза Чери, клекна пред калорифера и започна да разкопчава едно яке след друго, — той може да е луд, но току-що направи нещо полезно.

* * *

Джентри седеше прегърбен в стария стол от офис, когато Плъзгавия влезе в таванчето, и гледаше към мъничкия портативен монитор на кибердека си.

— Робърт Нюмарк — каза той.

— Ъ?

— Ретинална идентификация. Това е или Робърт Нюмарк, или някой, който е купил очите му.

— Как си го разбрал това? — Плъзгавия се наведе, за да погледне към базовите личностни статистики на екрана. Джентри игнорира въпроса.

— Това е то. Дръпнеш ли го обаче, загазваш в нещо съвършено различно.

— И какво?

— Някой иска да знае дали някой не задава някакви въпроси относно г-н Нюмарк.

— Кой?

— Не знам. — Джентри потропа с пръсти по обвитите си в черна кожа бедра. — Погледни тук: нищо. Роден в Баритаун. Майка: Марша Нюмарк. Имаме неговия ВИН, но определено му е била закачена опашка. — Той бутна стола назад и се завъртя така, че да вижда неподвижното лице на Брояча. — Какво ще кажеш, Нюмарк? Това ли ти е името? — Той се изправи и отиде до холо-масата.

— Недей — каза Плъзгавия.

Джентри докосна копчето за включване на масата.

И сивото нещо за миг се появи отново, но този път се метна към средата на полусферния дисплей, премига и изчезна. Не. Беше там, миниатюрна сива сфера точно в центъра на фосфоресциращото проекционно поле.

Лудата усмивка на Джентри се беше върнала.

— Добре.

— Какво е добре?

— Виждам какво е това. Вид лед. Програма за сигурност.

— Тази маймуна?

— Някой е имал чувство за хумор. Ако маймуната не те изплаши, се превръща в грахче... — Той заобиколи масата и започна да върти един от нониусите. — Съмнявам се дали ще могат да го направят при директна сензорна връзка. — Държеше нещо в ръката си. Мрежа троди.

— Джентри, не го прави! Погледни го!

— Няма да го правя — каза Джентри. — Ще го правиш ти.

22. ПРИЗРАЦИ И ПУСТОТИ

Гледайки през мръсните прозореци на каба, тя усети тъга по Колин и заплетените му коментари, след това си спомни, че това е напълно извън сферата на познанията му. Дали Маас-Неотек произвеждаха подобни блокове и за Агломерата, зачуди се тя, и ако да, какъв ли вид щяха да имат техните призраци?

— Сали, — обади се тя, след може би половин час возене из Ню Йорк, — защо Петал ме пусна да тръгна с вас?

— Защото му сече пипето.

— А баща ми?

— Баща ти ще пикае газ.

— Извинявайте?

— Ще се ядоса. Ако го разбере. Може и да не стане. Не сме тук задълго.

— Защо сме тук?

— Трябва да говоря с някого.

— Но защо аз съм тук?

— Не ти ли харесва тук?

Кумико се поколеба.

— Харесва ми.

— Добре. — Сали се размърда на счупената седалка. — Петал трябваше да ни пусне да се измъкнем. Защото не можеше да ни спре, без да нарани някого от нас. Е, може би не точно да нарани. По-скоро да обиди. Суейн можеше да те парализира, след това да ти каже по-късно, че съжалява, да каже на баща ти, че е било за твое добро, ако се стигне дотам, но ако смръзне мен, това вече е нещо като фасон, разбираш ли? Когато видях долу Петал с пистолета, разбрах, че той ще ни пусне. Стаята ти се следи. Цялата къща. Задействала съм сензорите за движение, докато ти събирах багажа. Предполагах, че ще го направя. Петал знаеше, че това съм аз. Затова и дрънна по телефона, за да ме предупреди, че знае.

— Не разбирам.

— Един вид услуга, да знам, че той ще ни чака. Да ми даде възможност да помисля. Само че нямаше избор, и го знаеше. Суейн, виждаш ли, е насилен да върши нещо, и Петал го знае. Или поне Суейн казва така, че е насилен. Аз определено съм насилена. Така че почнах да се чудя колко много съм му нужна на Суейн. Адски много. Защото ме оставиха да изляза с дъщерята на оябун, пратена чак до Нотинг Хил за надеждно съхранение. Нещо тук го плаши повече от татенцето ти. Освен ако не е нещо, което ще го направи по-богат, отколкото е татенцето. Както и да е, като те взема, това един вид поизравнява нещата. Един вид бутвам и аз обратно. Загриваш?

— Заплашена ли сте била?

— Някой знае един куп неща, които съм правила.

— И Въшката е идентифицирал това лице?

— Аха. Макар че като да го знам и без него. Шибано адски ми се щеше да съм сбъркала.

Хотелът, който Сали избра, беше облицован със стоманени панели, напръскани с ръжда и завинтени с блестящи хромирани болтове. Стилът беше познат на Кумико от Токио, и тя го смяташе за малко старомоден.

Стаята им беше голяма и сива, една дузина отсенки на сивото, и Сали отиде право до леглото, след като беше заключила вратата, свали си якето и легна.

— Нямате багаж — каза Кумико.

Сали седна и започна да си сваля ботушите.

— Мога да си купя к'вото ми трябва. Уморена ли си?

— Не.

— Аз съм. — Тя издърпа презглава черния си пуловер. Гърдите й бяха малки, с кафеникаворозови зърна; точно под лявото зърно тръгваше белег и изчезваше под дънките й.

— Била сте ранена — каза Кумико, поглеждайки към белега.

Сали хвърли поглед надолу.

— Аха.

— Защо не сте го махнали?

— Понякога е добре да си спомняш.

— Че са те ранили ли?

— Че си била глупава.

Сиво върху сиво. Неспособна да заспи, Кумико крачеше по сивия килим. В стаята има нещо вампирско, реши тя, нещо общо с милиони подобни стаи, като че ли подлудяващо безупречната анонимност изсмукваше личността ѝ, фрагменти от която изплуваха като гласовете на баща ѝ, повишени в спор, като лицата на секретарите на баща ѝ с черни костюми...

Сали спеше, лицето ѝ беше подобно на безизразна маска. Изгледът през прозореца не говореше нищо на Кумико, само че тя гледа към град, който не е нито Токио, нито Лондон, огромно общо струпване, което беше парадигмата на нейното столетие за градска реалност.

Вероятно тя също беше спала по някое време, въпреки че след това не беше сигурна. Гледаше как Сали поръчва тоалетни принадлежности и бельо, набирайки поръчките си на видеото до леглото. Покупките бяха доставени, докато Кумико беше под душа.

— Окей, — обади се Сали иззад вратата, — изтривай се, обличай се, и отиваме да видим човека.

— Кой човек? — попита Кумико, но Сали не я чу.

* * *

Гоми.

Трийсет и пет процента от площта на Токио беше построена върху гоми, върху площадки, отвоювани от Токийския залив чрез системно насипване през столетията. Там гоми беше ресурс, който трябваше да се обработва, събира, сортира, и внимателно насипва.

Връзката на Лондон с гоми беше по-неусетна, по-индиректна. В очите на Кумико повечето от града се състоеше от гоми, от структури, които японската икономика отдавна щеше да е погълнала в ненаситния си глад за място, върху което да се строи. И все пак тези структури разкриваха, дори за Кумико, тъканта на времето, всяка стена кърпена от поколения ръце в един непрекъснат процес на реставриране. Англичаните ценяха тяхното гоми по свой собствен начин, който Кумико едва беше започнала да разбира: те живееха в него.

Гоми в Агломерата беше нещо различно: един богат хумус, едно разложение, което подхранваше издънки от стомана и полимери. Дори само очевидната липса на планиране беше достатъчна, за да я обърка, толкова напълно противоречаща на стойността, която нейната собствена култура отдаваше на ефикасното използване на земята.

Пристигането им с такси от летището вече й беше показало разложението, цели квартали в руини, прозорци без стъкла, зяпнали над тротоари, покрити с боклуци. И загледани лица, докато бронираният екраноплан минаваше по улиците.

Сега Сали я въвлече внезапно в пълната странност на това място, с неговото разлагане и неподреденост, от което се издигаха кули, повисоки от която и да било в Токио, корпоративни обелиски, пробиващи опушената пчелна пита на припокриващите се куполи.

На разстояние две сменени таксите от хотела им те излязоха на самата улица, в тълпата на ранната вечер и надигащите се сенки. Въздухът беше студен, но не със студа на Лондон, и Кумико си спомни за цветовете в парка Уено.

Първата им спирка беше голям, поовехтял бар, наречен „Джентълменът Мухльо“, където Сали се задоволи с тих, много бърз разговор с един от барманите.

Излязоха, без да си поръчат нищо за пиене.

* * *

— Призраци — каза Сали, завивайки остро около ъгъл, с Кумико до нея. Улиците ставаха все по-празни, след като бяха прекосили няколко квартала, сградите бяха все по-тъмни и очукани.

— Моля да ме извините?

— Маса призраци за мен наоколо, или поне трябва да ги има.

— Познавате ли това място?

— Разбира се. Изглежда си все същото, но различно, разбираш ли?

— Не...

— Някой ден ще разбереш. Намерим ли когото търся, държиш си се като добро момиче. Говориш ако те питат, иначе не.

— Кого търсим?

— Човека. Или поне каквото е останало от него...

Половин квартал по-нататък мрачната улица беше празна — Кумико никога преди не беше виждала празна улица, като се изключи пресечката на Суейн, поръсена от среднощния сняг — Сали спря пред древен и абсолютно необнадеждаващ магазин. Двете му витрини бяха посребрени от дебел слой прах отвътре. Когато се вгледа, Кумико различи букви от стъклени тръби, невключен неонов надпис: МЕТРО, след това по-дълга дума. Вратата между витрините беше подсилена с лист корозирала стомана, от нея тук-таме стърчаха ръждясали дупчести болтове, и в тях беше нанизана отпусната галванизирани бодлива тел.

Сали изгледа вратата, изпъчи рамене и направи бърза серия малки, сръчни жестове.

Кумико зяпна, когато жестовете се повториха.

— Сали...

— Джайв — прекъсна я Сали. — Казах ти да мълчиш, окей?

— Аха? — Гласът, не много повече от шепот, като че ли идваше отникъде.

— Вече ти казах — отговори Сали.

— Не джайвам.

— Искам да говоря с него. — Гласът ѝ беше твърд и внимателен.

— Той е мъртъв.

— Знам.

Последва тишина, и Кумико чу звук, който можеше да е и вятърът, студен, носещ пясък вятър, стържещ по кривата на опората далече над тях.

— Той не е тук — каза гласът, и като че ли започна да се отдалечава. — Зад ъгъла, половин квартал, и наляво в прохода.

Кумико щеше да помни прохода винаги: тъмни тухли, хлъзгави от влагата, закачулени вентилатори, от които стърчаха комини слепен прах, жълта крушка в решетка корозирала сплав, по една ниска купчина празни бутилки, натрупана до всяка от стените, гнезда с човешки размери от смачкан факс и бели опаковъчни сегменти стиропор, и звукът на токовете на Сали.

Оттатък слабата светлина на крушката имаше мрак, въпреки че блясък, отразен от влажни тухли, подсказваше задънваща стена, и

Кумико се поколеба, изплашена от внезапно ехо, звук, постоянно капене на вода...

Сали вдигна ръка. Тесен лъч много ярка светлина освети рязко очертано кръгче покрита с драсканици тухлена стена, след това плавно се спусна.

Докато не спря върху нещото в основата на стената, матов метал, изправена закръглена структура, която отначало Кумико взе по погрешка за поредния вентилатор. До основата ѝ имаше угарки от бели свещи, плоско пластмасово шише, пълно с прозрачна течност, изложба от пакети цигари, пръснати отделни цигари, и сложна, многоръка фигура, нарисувана с нещо като бял тебешир.

Сали пристъпи напред, задържайки лъча, и Кумико видя, че бронираното нещо е закрепено за стената с масивни нитове.

— Финландецо?

Бързо проблясване на розова светлина от една хоризонтална цепнатина.

— Ей, Финландецо... — В гласа ѝ имаше необичайно колебание...

— Мол. — Стържещ звук, като от повреден говорител. — За кво ти е фенера? Нямаш ли си инфрата? Или одъртяваш, и вече не виждаш на тъмно добре?

— За приятелката ми.

Нещо се премести зад цепнатината, цветът му беше нездравото розово на гореща цигарена пепел на слънчева светлина, и лицето на Кумико беше обляно от пресекаваща светлина.

— Ахъ, — простърга гласът, — и коя е тя?

— Дъщеря на Янака.

— Без майтап.

Сали отпусна фенерчето, и то освети свещите, шишето, влажните сиви цигари, бялата фигурка с пернатите ѝ ръце.

— Пробвай даровете — каза гласът. — Това там е половинка Московская. До фигурката на худуто. Късметлийска работа; любителите на фърченето я рисуват на кокаин.

— Господи, — каза Сали, и в гласа ѝ имаше странна дистанция. Тя приклезна. — Не мога да го повярвам. — Кумико я гледаше как взима шишето и помирисва съдържанието.

— Пий го, добро е. Требе си. Никой не се прави на хитър пред оракул, ако си знае интересите.

— Финландецо, — започна Сали, след това наклони шишето и преглътна, и избърса уста с опакото на ръката си, — трябва да си превъртял...

— Трябва да съм късметлия. Устройство като това. Изцеждам го до дупка за всяка капка въображение, та камо ли лудост.

Кумико се приближи, след това приклепна до Сали.

— Конструкт, личностова възстановка? — Сали остави шишето с водка и зачегърта влажния под с върха на белия си нокът.

— Аха. Виждала си ги преди. Памет в реално време, ако ща, вързана към киберпространството, ако ща. Направих си майтапа с оракула, за да държа пръст в нещата, сещаш ли се? — Нещото издаде странен звук: смях. — Имаш любовни проблеми? Имаш кофти жена, дето не те разбира? — Смехът се надигна отново, като бисерчета статичен шум. — Всъщност съм по-скоро по бизнес-съветите. Подаръците ги оставят местните хлапета. Помага за мистиката, един вид. И почна ли да ставам скептичен, някой задник току-виж решил да си помогне с това-онова. — Пурпурно косъмче блесна през цепнатината и някъде отдясно на Кумико експлодира бутилка. Статичен смях. — И какво те води насам, Мол? Ти и — розовата светлина отново проблясна върху лицето на Кумико — дъщерята на Янака?

— Набегът на „Блуждаещ лъч“ — каза Сали.

— Маса време, Мол...

— Тя е подир мен, Финландецо. Четирнайсет години и тая луда кучка ми виси на задника...

— Може да си няма кво по-добро да прави. Знаеш как е с богатите хора...

— Знаеш ли къде е Кейс, Финландецо? Може тя да е и подир него...

— Кейс се откачи от това. Заби няколко успешни удара, след като се разделихте, след това ритна работата и се изниза сух. Ако и ти го беше направила, сега може би нямаше да ти мръзне котенцето в тоя проход, нали? Последното, дето го чух, е че имал четири хлапета...

Докато гледаше хипнотичното местене на сканиращия розов въглен, Кумико започна да разбира с какво точно разговаря Сали. В кабинета на баща ѝ имаше подобни неща, четири броя, черни лакирани кубове, подредени върху ниска чамова полица. Над всеки куб висеше официален портрет. Портретите бяха черно-бели снимки на мъже в тъмни костюми и връзки, четирима много сериозни джентълмени, чиито ревери бяха декорирани с малки метални емблеми, подобни на тази, която носеше нейният баща. Въпреки че майка ѝ ѝ беше казала, че кубовете съдържат призраци, призраците на злите предшественици на баща ѝ, Кумико ги смяташе за по-скоро интересни, отколкото плашещи. Ако те съдържат призраци, предполагаше тя, то тези призраци трябваше да са доста малки, тъй като самите кубове бяха с размерите едва на детска глава.

Баща ѝ понякога медитираше пред кубовете, коленичил на голата татами в поза, която изразяваше дълбоко почитание. Тя го беше виждала в тази поза много пъти, но едва на десет години го беше чула да говори на кубовете. И един беше отговорил. Въпросът не ѝ говореше нищо, отговорът още по-малко, но спокойният тон на отговарящия призрак я беше смръзнал там, където се беше свила, зад хартиената врата, и баща ѝ се беше разсмял, когато я беше намерил там. Вместо да ѝ се скара, той ѝ беше обяснил, че кубовете съдържат записаните личности на бивши ръководители, корпоративни директори. Душите им ли? беше запитала тя. Не, беше казал той, и се беше усмихнал, и беше добавил, че разликата е фина. „Те нямат съзнание. Отговарят, когато ги питат, по начин, който наподобява отговора на реалната личност. Ако те са призраци, тогава и холограмите са призраци.“

След лекцията на Сали върху историята и йерархията на Якудза, в бара робата на Търлс Коурт, Кумико беше решила, че всеки от мъжете на снимките, на които бяха записани личностите, беше бил оябун.

Нещото в бронирания корпус, реши тя, имаше подобна природа, въпреки че може би по-сложна, както Колин беше по-сложна версия на guida на Мишелин, който секретарите на баща ѝ носеха по време на експедициите ѝ за пазаруване по Шинджуку. Сали го наричаше Финландеца, и беше очевидно, че този Финландец ѝ е бил приятел или колега.

Но пробуждаше ли се то, чудеше се Кумико, когато коридорът беше празен? Сканираше ли лазерното му зрение тихия валеж на среднощния сняг?

— Европа, — започна Сали, — когато се вдигнах от Кейс, я пообиколих изрядно. Имах доста пари, които бяхме получили за набега, или поне тогава изглеждаха доста. ИИ-то на Тесие-Ашпул ни ги плати през една швейцарска банка. Изтри всяка следа, че изобщо сме се качвали нагоре по кладенеца, имам предвид наистина всичко, ако се разровиш за имената, под които бяхме пътували на совалката на JAL, там просто ги нямаше. Кейс прерови всичко, докато бяхме в Токио, проби си път до всички данни; беше все едно изобщо не се е случвало. Не разбирам как можеше да направи това, ИИ или не, но никой не може да разбере истински какво стана там горе, когато Кейс заби оня китайски ледотрошач в корпоративния им лед.

— Пробвал ли е да ви види по-късно?

— Не съм чула. Кейс мислеше, че той се е разтопил, един вид; не че е изчезнал, ами че се е просмукал във всичко, цялата мрежа. Все едно не е вече вътре в киберпространството, а просто е. И ако не иска ти да го видиш, да знаеш, че той е там, то тогава изобщо няма никакъв начин изобщо да можеш, и няма никакъв начин изобщо да можеш да го докажеш на който и да било, дори ако знаеш... Аз пък не исках да знам. Имам предвид, каквото и да беше то, беше изчезнало, привършило. Армитаж беше мъртъв, Ривиера беше мъртъв, Ашпул беше мъртъв, растафарианецът-пилот на влекач, който ни откара оттам, си беше обратно в групата Цион, и сигурно беше отписал всичко това като поредната халюцинация на ганджа... Оставих Кейс в токийския Хайят, и никога повече не го видях...

— Защо?

— Кой знае? Нищо особено. Бях млада, и всичко изглеждаше свършило.

— Но беше оставила горе в кладенеца нея. В „Блуждаещ лъч“.

— Точно. И веднъж се бях позамислила за това. Докато си тръгвахме. Финландецо, тя имаше вид като да не ѝ пука за това изобщо. Все едно заради нея бях убила откачилият ѝ баща, и Кейс им беше пробил корпоративното ядро и беше пуснал ИИ-тата им на свобода из мрежата... Така че си я вписах в списъка, разбираш? Зададе

ли ти се достатъчно голям проблем някой ден, заръфа ли те някой, проверяваш си този списък.

— И веднага си решила, че е тя?

— Не. Списъкът ми е бая дълъжък.

Кейс, който изглеждаше за Кумико като нещо повече от обикновен партньор на Сали, никога не беше споменат повече.

Докато Кумико слушаше как Сали прехвърля сбито четиринайсет години лична история пред Финландеца, тя усети, че си представя тази по-млада Сали като герой бишонен от традиционните романтични видеота: съдбовен, елегантен и смъртоносен. От една страна, тя намираще фактологичното описание на живота на Сали трудно за проследяване, със споменаванията на места и неща, които тя не познаваше, и ѝ беше лесно да си я представи как печели внезапните, с едно движение на китката победи, които се очакват от бишонен. Но не, помисли си тя, докато Сали спомена „една лоша година в Хамбург“ с внезапен гняв в гласа си — стар гняв, от година преди десетилетие — беше грешка да си представя тази жена според японските понятия. Тя не беше ронин, пътуващ самурай; Сали и Финландеца говореха за бизнес.

Сали беше пристигнала в началото на лошата година в Хамбург, доколкото разбра Кумико, след като беше спечелила и изгубила някакво богатство. Беше спечелила своя дял от него „там горе“, на място, което Финландецът беше нарекъл „Блуждаещ лъч“, в партньорство с мъжа Кейс. Правейки го, си беше спечелила враг.

— Хамбург — прекъсна я Финландеца. — Чувах разни истории за Хамбург...

— Парите бяха свършили. Така е то с големите печалби, когато си млад... Парите не щяха да се връщат обратно към нормалното, и бях завъртяна с едни хора от Франкфурт, дължах им нещо, и те искаха да си го получат по сделка.

— Какъв сорт сделка?

— Очистване на хора.

— И?

— И аз се измъкнах. Когато можах. Отидох в Лондон...

Кумико реши, че Сали все пак някога беше била нещо подобно на ронин, някакъв вид самурай. В Лондон обаче беше станала нещо друго, беше се захванала с бизнес. Беше се издържала по някакъв

неуказан начин, след това постепенно беше станала „заемодател“, давайки средства за различни видове бизнес-операции. (Какво ли беше „кредитно кранче“? Какво ли беше „пране на данни“?)

— Аха, — каза Финландеца, — оправила си се екстра. Хванала си пакет в някакво немско казино.

— Аикс-ла-Шапел. Бях в съвета на директорите. Още съм, като намеря подходящ паспорт.

— Улегнала си. — Отново смях.

— Да де.

— Не чувам много нещо тук.

— Движех казино, това е всичко. Вървеше екстра.

— Била си се за награди. „Мъгливото Острие“, аугментирано перо. Осем боя. Направих книга по пет от тях. Кървави работи, сладурче. Нелегални.

— Хоби.

— Ега ти хобито. Гледах вида. Бирманеца те разпори отгоре додолу, само вътрешности...

Кумико си спомни за дългия белег.

— И се магнах. Беше преди пет години, и вече бях пет години по-стара от нужното.

— Биваше си те, но „Мъгливото Острие“... Господи.

— Чакай малко де. Не съм го организирила аз.

— Така де. И какво за нашата приятелка там горе, как те е докопала?

— Суейн. Роджър Суейн. Прати едно от момчетата си в казиното, бъдещ бос на име Приор. Преди към месец.

— Суейн услугаджията? Лондон?

— Същият. И Приор ми домъкна подарък, към един метър разпечатка. Списък. Имена, дати, места.

— Лошо?

— Всичко. Неца, които почти бях забравила.

— Набегът в „Блуждаещ лъч“?

— Всичко. Така че си събрах куфара и обратно в Лондон, при Суейн. Той съжалявал, не било по негово желание, но щял да ме понатисне. Защото някой го натискал него. Имал си свой метър разпечатка на главата. — Кумико чу как токовете на Сали се местят по паважа.

— Какво иска той?

— Двойник, топло тяло. Келеб.

— И що ти?

— Е де, Финландецо, тук съм да те питам точно това.

— Суейн ли ти каза, че е Джейн Трета?

— Не. Пултовият ми жокей в Лондон.

Кумико усещаше болка в колената.

— Хлапето. Защо си дошла с нея?

— Появи се при Суейн. Янака я иска извън Токио. Суейн му дължи гири.

— Тя така или иначе е чиста, няма импланти. Доколкото чувам от Токио напоследък, Янака си има бая нещо на главата...

Кумико потрепери в тъмното.

— А мулажът, келебът?

Тя усети как Сали се колебае.

— Анджела Митчел.

Розовият метроном се люлееше тихо, отляво надясно, отдясно наляво.

— Тук е студено, Финландецо.

— Аха. Ще ми се да можех да го усетя. Поразходих се да ти потърся нещичко. Улица „Памет“. Знаеш ли достатъчно за това откъде идва Анджи?

— Не.

— Аз се правя на оракул, сладурче, не съм научна лаборатория... Баща ѝ е бил Кристофър Митчел. Бил е важната клечка в създаването на биочиповете в Биолоборатории Маас. Израснала е в тяхна запечатана собственост в Аризона, дете на компанията. Преди към седем години там е станало нещо. Улицата разправя, че Хосака са наели група профи да помогнат на Митчел да направи голямо прехвърляне. Факсът пише, че е имало мегатонен взрив в собствеността на Маас, но никой не е намерил никаква радиация. Нито пък наемниците на Хосака. Маас са съобщили, че Митчел е мъртъв, самоубийство.

— Това е от библиотеката. А какво знае оракулът?

— Слухове. Нищо, което да се връзва на обща верига. Улицата разправя, че тя е изникнала ден-два след взрива в Аризона, и се е забъркала с някакви яко шантави чернилки, бачкащи в Ню Джърси.

— Бачкаци какво?

— Търговия. Най-вече софтуер. Купуват, продават. Понякога купуваха от мен...

— Какво им е било шантаването?

— Худута. Мислят, че мрежата е пълна с мамбота и там подобни.

Да ти кажа ли нещо, Мол?

— Кажи.

— Прави са.

23. ОГЛЕДАЛО В ОГЛЕДАЛО

Тя изскочи от нищото, като че ли някой беше щракнал ключ.

Не отвори очи. Чуваше ги как говорят в съседна стая. Болеше я къде ли не, но не по-лошо, отколкото след мага. Гадостта от него беше изчезнала, или поне беше приглушена от каквото там ѝ бяха дали, оня спрей.

Усещаше груба хартия върху гърдните си зърна; усещаше ги големи и леко болезнени, и в гърдите си имаше чувство за пълнота. Тънки линийки болка пресичаха лицето ѝ, двойно тъпо наболяване в очниците, усещане на груба сухота в устата и вкус на кръв.

— Не се опитвам да те уча на твоята работа — говореше Джералд, заглушавайки течаща чешма и дрънчене на метал, като че ли миеше тенджерки или нещо подобно. — Само че се самозалъгваш, ако си мислиш, че тя ще метне някой, който не иска да го метнат. Всъщност това е много повърхностна работа. — Приор каза нещо, което тя не можа да разбере. — Казах повърхностна, не надве-натри. Работата е качествена, цялата докрай. Двайсет и четири часа на дермален стимулатор, и няма да можеш да познаеш, че е била тук. Дръж я на антибиотици и без стимуланти; имунната ѝ система не е в най-цветущо положение. — След това отново Приор, но тя не можа да схване нищо.

Отвори очи, но виждаше само тавана, бели квадратчета шумоизолиращи плочки. Завъртя глава наляво. Бяла пластмасова стена с един от онези фалшиви прозорци, високоразделителна анимация на бряг с палмови дървета и вълни; гледай водата достатъчно дълго, и ще видиш как вълните започват да се повтарят, зациклени вечно. Освен че нещо беше повреден или износен, във вълните имаше някакво колебание, и червеното на залеза пулсираше като повредена флуоресцентна тръба.

Пробвай надясно. Отново се обръща, усеща потната хартиена кальфка върху твърдата дунапренена възглавница под шията ѝ...

И лицето с насинени очи, което я гледа от другото легло, носът покрит с прозрачна пластмаса и микропорова лента, някакво кафяво желе все още размазано по скулите и назад...

Анджи. Това беше лицето на Анджи, оградено от отразения премигващ залез на дефектния прозорец.

— Нямаше костна работа — каза Джералд, внимателно освобождавайки лентата, която придържаше на място мъничката пластмасова шина върху горната част на носа ѝ. — Това му е красивото. Имплантирахме малко хрущял в носа, направихме го през ноздрите, след това се захвем със зъбите. Усмихни се. Красиво е. Направихме увеличаване на гърдите, подсилихме зърната с еректилна тъкан от биована, след това оцветихме очите... — Той махна шината. — Не трябва да пипаш тук поне двацет и четири часа.

— Така ли станаха синините?

— Не. Това е вторична травма от работата с хрущяла. — Пръстите на Джералд бяха студени и прецизни върху лицето ѝ. — Трябва да изчезне до утре.

Джералд беше окей. Беше ѝ дал три дерма, два сини и един розов, гладки и успокояващи. Приор определено не беше окей, но се беше махнал нанякъде извън полезрението. И беше направо приятно да слуша как Джералд обяснява нещата със спокойния си глас. И виж ти какво можел той.

— Бръчките — каза тя, забелязала, че са изчезнали.

— Абразия и още тъкан от биована. Ще се появят отново, побързо, ако се печеш на слънце прекалено.

— Тя е толкова красива... — Тя завъртя глава.

— Ти, Мона. Това си ти.

Тя погледна към лицето в огледалото и опита прочутата усмивка.

Може би Джералд не беше окей.

Отново на тясното бяло легло, където той я беше оставил да почива, тя вдигна ръка и погледна трите дерма. Транквил. Плуване.

Тя пъкна нокът под розовия дерм и го отлепи, лепна го на бялата стена и го натисна силно с палец. Самотна капка сламеножълта течност потече надолу. Тя внимателно го отлепи и го постави отново

на ръката си. Течността в сините беше млечнобяла. Постави обратно и тях. Може би той щеше да забележи, но тя искаше да знае какво става.

Погледна в огледалото. Джералд казваше, че може да върне нещата обратно както са си били, някой ден, ако тя го поиска, но тя се чудеше как ли той ще си спомни как е изглеждала тя. Може да беше направил снимка или нещо подобно. Като си помислеше за това, всъщност може би нямаше никой, който да си спомня как е изглеждала тя преди. Предполагаше, че стим-декът на Майкъл е най-близо до това, но не знаеше адреса му, или дори фамилията му. Това я караше да се усеща странно, като че ли това, което беше била тя, се беше отдалечило за минута надолу по улицата и никога не се беше появило обратно. Но след това затвори очи и усети, че си е Мона, че винаги е била, и че не се е променило нищо особено, поне зад клепачите ѝ.

Ланет казваше, че няма значение как ще се промениш. Беше ѝ казала веднъж, че не са ѝ останали и 10 процента от собственото ѝ лице, това, с което е била родена. Не че можеше да го разбереш по нещо, освен по черното около клепачите ѝ, така че никога не ѝ се налагаше да се цапоти с гримове. Мона си беше мислила, че Ланет не са я направили особено добре, и това веднъж сигурно си беше проличало по очите ѝ, защото тогава Ланет каза: Да ме беше видяла преди, сладурче...

Но сега Мона беше тук, опъната на това тясно легло в Балтимор, и всичко, което знаеше за Балтимор, беше звукът на сирена отдолу от улицата и моторът, задвижващ ер-кондишъна на Джералд.

И някак си това се превърна в сън, не знаеше за колко време, и след това Приор беше тук, с ръка върху нейната, и я питаше дали е гладна.

Тя гледаше как Приор си бръсне брадата. Правеше го на хирургичната мивка от неръждаема стомана, подрязвайки я с хромирани ножици. След това мина на бял пластмасов еднократен бръснач от кутия с бръсначи, която беше на Джералд. Беше странно да гледаш как се появява лицето му. Не беше лицето, което тя беше очаквала, беше по-младо. Но устата беше същата.

— Много ли още ще сме тука, Приор?

Той си беше свалил фланелката за докато се бръснеше; имаше татуировки по раменете и горната част на ръцете, дракони с лъвски

глави.

— Не се тревожи за това.

— Скучно е.

— Ще ти намерим стимове. — Той се бръснеше под брадичката.

— Как изглежда Балтимор?

— Шибано гадно. Като останалата част.

— А как изглежда Англия?

— Шибано гадно. — Той избърса лицето си с дебела стиска синя абсорбентна хартия.

— Може ли да излезем навън и да си вземем някакви крабове? Джералд казва, че имало крабове.

— Има — каза той. — Ще ти донеса.

— Защо не ме изведеш навън?

Той хвърли охапката хартия в стоманен контейнер за боклуци.

— Защото може да се опиташ да избягаш.

Тя плъзна ръка между леглото и стената и намери разкъсания дунапрен, където беше скрила електрошока. Беше намерила дрехите си в бяла пластмасова торбичка. Джералд идваше на всеки няколко часа с нови дермове; тя ги изцеждаше моментално след като той излезеше. Предполагаше, че ако успее да накара Приор да я изведе да ядат, тя може да се опита да действа в ресторанта. Само че той не се навиваше.

В ресторанта може би щеше да може да намери дори ченге, защото сега смяташе, че разбира каква е работата.

Умираща. Ланет ѝ беше разправяла за това. Как има хора, които плащат, за да бъдат направени момичета като други хора, и след това ги убиват. Трябва да са богати, наистина богати. Не Приор, но някой, за когото той работи. Ланет казваше, че тези образи понякога поръчват момичетата да изглеждат като жените им. Мона тогава не го беше повярвала наистина; понякога Ланет ѝ разправяше страшни работи защото беше весело да си изплашен когато знаеш, че си абсолютно на сигурно, и така или иначе Ланет беше пълна с истории за разни шантави типове. Казваше, че костюмарите са най-шантавите от всички тях, едрите костюмари нагоре по големите компании, защото не могат да си позволят да не се контролират докато работят. Но когато не работят, казваше Ланет, могат да си позволят да не се контролират както си им скимне. Що ли някой едър костюмар някъде да не иска Анджи по този начин? Добре де, напоследък един куп момичета се

преправяха да изглеждат като нея, но резултатите бяха повечето жалки. Мераклийки — тя досега не беше виждала нито една, която наистина да изглежда като Анджи, или поне не достатъчно, за да обърка някой, който внимава. Но може би някъде имаше някой дете плаща всичкото това за да има момиче което наистина изглежда като Анджи. И все едно, ако не беше умирачка, какво беше тогава?

Приор в момента закопчаваше синята си риза. Дойде до леглото и дръпна чаршафа надолу, за да погледне гърдите ѝ. Все едно зяпаше кола или нещо от сорта.

Тя дръпна чаршафа обратно.

— Ще донеса крабове. — Той нахлузи якето си и излезе. Тя го чу да казва нещо на Джералд.

Джералд показва глава през вратата.

— Как си, Мона?

— Гладна.

— Чувстваш ли се отпусната?

— Аха...

Когато отново беше сама, се претъркули и заразглежда лицето си, лицето на Анджи, в огледалната стена. Синините бяха почти изчезнали. Джералд беше залепил някакви неща като миниатюрни троди на лицето ѝ и ги беше свързал към една машина. Казваше, че така ще оздравее адски бързо.

Сега вече не подскачаше при вида на лицето на Анджи в огледалото. Зъбите бяха хубави; зъби, които така или иначе ти се ще да си запазиш. Тя не беше сигурна за останалото, поне засега.

Може би трябваше сега просто да стане, да си вземе дрехите и да излезе през вратата. Ако Джералд се опиташе да я спре, тя можеше да използва шока. След това тя си спомни как Приор се беше появил при Майкъл, като че ли беше имал някой, който да я наблюдава цяла нощ, да я следва. Може би и сега някой наблюдаваше отвън. Мястото на Джералд като че ли нямаше никакви прозорци, поне истински, така че щеше да трябва да излезе през вратата.

И вече ѝ се искаше маг наистина здраво, но ако дръпнеше дори малко, Джералд щеше да забележи. Тя знаеше, че несесерът ѝ е там, в чантата с дрехите ѝ под леглото. Може би ако дръпнеше малко, помисли си тя, просто щеше да направи нещо. Но можеше то да не е каквото трябва; трябваше да признае, че нещата, които правеше на маг,

не винаги вършеха работа, въпреки че се чувстваше, че не може да направи грешка, ако пробва...

Както и да е, беше гладна, и кофти че Джералд нямаше някаква музика или там нещо, така че може би просто щеше да изчака онези крабове...

24. НА САМОТНО МЯСТО

И Джентри стоеше там с Формата, горяща зад очите му, хванал в ръка мрежата троди, и обясняваше на Плъзгавия защо трябва да стане така, защо Плъзгавия трябва да постави тродите и да се включи в каквото сивият блок вкарваше в неподвижната фигура на носилката.

Той поклати глава, спомняйки си как беше пристигнал до Кучешката Пустош. И Джентри започна да говори по-бързо, приемайки жеста за отказ.

Джентри казваше, че Плъзгавия трябва да се включи, казваше може би само за няколко секунди, докато той хване данните и изработи някаква макроформа. Плъзгавия не знае как да направи това, казваше Джентри, иначе той би се включил сам; това, което му трябваше, не бяха данните, а общата форма, защото мислеше, че тя ще го доведе до Формата, онази, която беше преследвал толкова дълго.

Плъзгавия си спомни как пресичаше Пустошта пеша. Беше изплашен, че Корсаковият ще се появи отново, че той ще забрави къде е и ще пие раковата вода от заслужените червени локвички върху ръждивата равнина. В тях плуваха червена слуз и мъртви птици, плаващи с разперени криле. Тираджията от Тенеси му беше казал да тръгне на запад от магистралата, и че ще стигне до двупосочен черен път за към час и ще хване стоп надолу до Кливлънд, но като че ли вече беше минал повече от час, и той не беше особено сигурен в коя посока беше запад, и това място го омотаваше, като че ли гигантска боклукчийница, която някакъв гигант е стъпкал до равно. По едно време забеляза някого далече, на нисък хълм, и му махна. Фигурата изчезна, но той продължи в тази посока, вече без да се опитва да заобикаля локвите, шляпайки през тях, докато стигна до хълма и видя, че това е безкрилата черупка на самолет, заровен наполовина в ръждясали консервни кутии. Той се покатери нагоре по склона по пътечка, където крака бяха утъпкали кутиите, до квадратен отвор, който беше бил аварияен изход. Пъхна главата си вътре и видя стотици мънички глави, увиснали от вдлъбнатия таван. Замръзна на място,

премигвайки във внезапната сянка, докато не започна да разбира какво вижда. Розовите пластмасови глави на кукли, найлоновата им коса вързана на възли и възлите залепнали в дебел черен катран, и висят като плодове. Нищо друго, само няколко парцаливи дюшека от мръсен зелен дунапрен, и нещо никак не му се щеше да се върти наоколо, за да разбере чие място е това.

След това тръгна на юг, без да го разбере, и намери Фабриката.

— Никога няма да имам друг шанс — каза Джентри. Плъзгавия изгледа напрегнатото лице, разширените от отчаяние очи. — Никога няма да го видя...

И си припомни как Джентри го беше ударил, как той беше погледнал към гедорето и беше усетил... Добре де, Чери не беше права за тях, но тук имаше нещо друго, той не знаеше как да го нарече. Дръпна мрежата с тродите с лявата си ръка и блъсна Джентри силно в гърдите с дясната.

— Млъквай! Млъквай, по дяволите!

Джентри полетя назад върху ръба на стоманената маса. Плъзгавия го наруга тихо, докато нахлузваше деликатната мрежа от контактни дерматроди върху челото и слепоочията си.

* * *

И се включи.

Под ботушите му скърцаше чакъл.

Отвори очи и погледна надолу: чакълена пътечка, гладка в светлината на зората, по-чиста от всичко на Кучешката пустош. Погледна нагоре и видя къде тя завиваше, и зад зелени разлати дървета покривът от наредени керемиди на къща наполовината на Фабриката. Сред дългата влажна трева близо до него имаше статуи. Мечка, направена от желязо, и изпочупена фигура, човешко тяло, изрязано от бял камък, без глава, ръце и крака. Пееха птици, и това беше единственият звук.

Той тръгна напред по пътечката, към сивата къща, защото като че ли нямаше какво друго да направи. Когато стигна до края на пътечката,

можеше да види покрай къщата по-малки сгради, и широко равно поле с трева, на което под вятъра се поклащаха планери.

Приказка, помисли си той, разглеждайки широката каменна фасада на къщата, оловните ромбовидни украшения, като в някакъв вид, който е гледал, когато е бил малък. Имаше ли наистина хора, които да живеят на места като това? Но това не е място, напомни си той, само се усеща като такова.

— Джентри, — каза той, — изкарай ме оттука, окей?

Разгледа гърбовете на дланите си. Белези, втрита мръсотия, черни полулуния от смазка под изпочупените му нокти. Смазката пропиваше в тях и ги омекчаваше, така че се чупеха лесно.

Започна да се чувства глупаво, просто стоейки така. Може би някой го гледаше от къщата.

— По дяволите — каза той и тръгна по широката каменна алея, несъзнателно възприемайки нафуканата походка, която беше научил при Тъжните Дякони.

На централната дъска на вратата имаше закачено нещо, малка и грациозна ръка, стиснала сфера с размера на топка за голф, всичко това направено от желязо. Закачена за китката, така че да можеш да я вдигнеш и да я спуснеш. Той го направи. Рязко. Два пъти, после още два. Нищо. Дръжката на вратата беше медна, с изрязани листа, почти изтрита от годините употреба. Завъртя се лесно. Той отвори вратата.

Премига от богатството на цветове и форми: повърхности от тъмно полирано дърво, черен и бял мрамор, килими с хиляди меки цветове, които блестяха като църковни прозорци, полирано сребро, огледала... Той се ухили при мекия шок от всичко това, очите му прескачаха от едно зрелище на друго, толкова много неща, за които той нямаше имена...

— Образ, да търсиш някого специално?

Човекът стоеше пред огромна камина, носеше стегнати черни дънки и бяла фланелка. Краката му бяха боси. Държеше голяма стъклена чаша с течност в дясната си ръка. Плъзгавия премига при вида му.

— По дяволите, ти си той...

Човекът дръпна кафявата обвивка настрани от ръбовете на чашата и отпи глътка.

— Очаквах Африканчето накрая да забърка нещо такова. Само че, приятел, нещо не ми приличаш на неговия стил на помощ.

— Ти си Брояча.

— Да — каза онзи. — Аз съм Брояча. А кой, по дяволите, си ти?

— Плъзгавия. Хенри Плъзгавия.

Онзи се разсмя.

— Искаш ли коняк, Хенри Плъзгавия? — Той посочи с чашата към някаква мебел от полирана дървена фурнитура, където имаше подредени орнаментирани бутилки, всяка с малко сребърно етикетче, закачено на верижка.

Плъзгавия поклати глава. Човекът сви рамене.

— Така или иначе не можеш да се напиеш с него... Извинявай, че го казвам, Плъзгав, ама изглеждаш като не знам какво. Прав ли съм да предполагам, че ти не си част от действията на Африканчето? И ако да, какво точно правиш тук?

— Прати ме Джентри?

— Какъв Джентри?

— Ти си оня на носилката, нали?

— Оня на носилката е мен. Къде точно, и точно в този момент е тази носилка, Плъзгав?

— При Джентри.

— Къде е това?

— Фабриката.

— А къде е пък това?

— Кучешката Пустош.

— И как така съм се оказал там, където и да е това?

— Африканчето те докара. Докара те с едно момиче на име Чери, нали? Виж, дължах му услуга, и той ми поиска да те покрия за известно време, теб и Чери, и тя се грижи за теб.

— Нарече ме Брояча, Плъзгав...

— Чери каза, че Африканчето те е нарекъл така веднъж.

— Каж ми, Плъзгав, имаше ли Африканчето загрижен вид, когато ме докара?

— Чери мислеше, че са го уплашили нещо там в Кливлънд.

— Вярвам, че са. Кой е тоя Джентри? Твой приятел?

— Фабриката е негово място. И аз също живея там...

— Тоя Джентри, Плъзгав, той жокей ли е? Пултов каубой? Имам предвид, че за да си тук, той трябва да е техничар, нали?

Сега беше ред на Плъзгавия да свие рамене.

— Джентри е един вид човек на изкуството, нещо от сорта. Има си едни теории. Трудно е да се обясни. Включи набор разклонители към онова нещо на носилката, дето ти си включен към него. Отначало се опита да изкара образ на холомонитор, ама там беше само оная там маймуна, нещо като сянка, и той ме уговори да се включа...

— Господи... Добре де, зарежи. Тази фабрика, дето говориш за нея, тя някъде по буницата ли е? Сравнително изолирана?

Плъзгавия кимна.

— И тази Чери е някакъв вид наета сестра?

— Аха. Била имала свидетелство за медтехник, казва.

— И засега никой не е дошъл да ме търси?

— Никой.

— Това е добре, Плъзгав. Защото ако дойде някой, някой различен от моя приятел, лъжливия копелдак Африканчето, всичките вие можете да се окажете сериозно позагазили.

— А?

— Да. Слушай ме, става ли? Искам от теб да запомниш едно нещо. Ако в тая ваша фабрика се пръкне някаква компания, единствената ви надежда на света е да ме включите в мрежата. Разбра ли ме?

— Как така ти викат Брояча? Имам предвид, какво означава това?

— Боби. Името ми е Боби. Едно време прякорът ми беше Брояча, това е то. Мислиш ли, че ще запомниш каквото ти казах?

Плъзгавия отново кимна.

— Добре. — Онзи остави чашата си отново на нещото с всичките бутилки. След това добави: — Слушай. — Откъм отворената врата се понесе звукът на гуми по чакъла. — Знаеш ли кой е това, Плъзгав? Анжела Митчел.

Плъзгавия се обърна. Боби Брояча гледаше навън към пътечката.

— Анджи Митчел? Стим-звездата? И тя ли е вътре в тая работа?

— В определен смисъл, Плъзгав, в определен смисъл...

Плъзгавия видя как дългата черна кола се плъзва покрай тях.

— Ей, — започна той, — Брояч, искам да кажа Боби, какво...

— Спокойно, — говореше Джентри, — просто стой седнал.
Спокойно. Спокойно...

25. ПАК НА ИЗТОК

Докато Кели и помощниците му подреждаха гардероба ѝ за пътуването, тя се чувстваше като че ли самата къща се суети около нея, подготвяйки се за един от многото си кратки периоди на празнота.

Чуваше техните гласове от мястото, където беше седнала във всекидневната, чуваше смеха им. Един от помощниците беше момиче в син поликарбонен екзоскелет, който ѝ позволяваше да носи гардеробните куфари Хермес като че ли са безтегловни блокове стиропор. Бръмчащият опорен костюм меко пристъпваше надолу по стълбите на плоските си динозавърски крака. Син скелет, кожени ковчези.

На вратата беше застанал Порфир.

— Миси готова ли е? — Носеше дълго, свободно палто, изрязано от тъничка черна кожа; над токовете на черните маркови ботуши стърчаха остриета планински кристал.

— Порфир, — каза тя, — цивилен си. Имаме показ в Ню Йорк.

— Камерите са заради теб.

— Да, — каза тя, — заради завръщането ми.

— Порфир ще спазва достатъчно дистанция.

— Никога не бях чувала да си загрижен да не затъмниш някого.

Той се ухили, показвайки скулптирани, обтекаеми зъби, авангардна фантазия на зъботехник на тема какви биха били зъбите при по-бърз и по-елегантен вид.

— Даниеле Старк ще лети с нас. — Тя чуваше звука на приближаващия се хеликоптер. — Ще ни чака на LAX.

— Ще я удушим — каза той с конфиденциален тон, докато ѝ придържаше синята лисица, която Кели беше подбрал. — Ако ѝ обещаем да намекнем пред факса, че мотивът е бил сексуален, тя може дори да реши да ни помогне...

— Ти си кошмарен.

— Даниеле е кошмар, миси.

— Кой го казва.

— Ааа, — каза фризьорът, присвивайки очи, — но моята душа е душа на дете.

Хеликоптерът се приземяваше.

За Даниеле Старк, свързана със стим-версиите както на Вог-Нипон, така и на Вог-Европа, се говореше нашироко, че е към края на осемдесетте. Ако това е вярно, мислеше си Анджи, прикрито разглеждайки фигурата на журналистката, докато тримата се качваха на Лир-а, Даниеле и Порфир щяха да са наравно шампиони по цялостна хирургична модификация. Изглеждаща в началото на стройните трийсет, единствените ѝ очевидни импланти бяха чифт бледосини Цайс. Един млад френски моден репортер веднъж ги беше нарекъл „малко демоде“; слухът твърдеше, че репортерът никога повече не е намерил работа.

И скоро, Анджи знаеше, Даниеле щеше да иска да говори за дроги, богаташки дроги, и незабравковите очи щяха да са ученически разширени, за да погълнат всичко.

Под обезкуражаващия поглед на Порфир Даниеле успя да се сдържи, докато не стигнаха някъде над Юта.

— Надявах се, — започна тя, — че няма аз да съм тази, която ще засегне темата.

— Даниеле, — контрира Анджи, — наистина съжалявам. Ама че съм недосетлива. — Тя докосна гладката повърхност на полетната кухня Хосака, която замърка меко и и започна да подрежда мънички чинийки опушено в чаен дим патешко, залилни стриди, изпечени с чер пипер, пирожки с пълнеж от речни раци, сусамени кексове... Порфир, усетил намека на Анджи, измъкна бутилка изстудено шабли — любимото на Даниеле, спомни си Анджи. Някой — Суифт? — също си беше спомнил.

— Дрога — каза Даниеле след петнайсет минути, привършвайки с патешкото.

— Не се безпокой — увери я Порфир. — Като стигнем в Ню Йорк, там имат всичко, което поискаш.

Даниеле се усмихна.

— Толкова си забавен. Знаеш ли, че имам копие от акта ти за раждане? Знаем истинското ти име. — Тя погледна към него

многозначително, продължавайки да се усмихва.

— „Пръчки и камъни“ — каза той, доливайки чашата ѝ.

— Интересна нотация, когато става дума за конгенитални дефекти. — Тя отпи от виното си.

— Конгенитални, генитални... Всички ние се променяме толкова много напоследък, нали? Кой се грижи за косата ти, скъпа? — Той се приведе напред. — Голямото ти предимство, Даниеле, е че правиш останалите от твоя сорт да изглеждат що-годе хора.

Даниеле се усмихна.

Самото интервю мина напълно гладко. Даниеле беше достатъчно умел интервюиращ, за да не позволи на намеците си да преминат болковия праг, където можеше да срещнат сериозна съпротива. Но когато прокара върха на пръста си назад по слепоочието, натискайки подкожния превключвател, който деактивираше записващата ѝ техника, Анджи се напрегна за истинското съсичане.

— Благодаря ти — каза Даниеле. — Останалата част от полета, разбира се, е извън записа.

— Защо не обърнеш още една-две бутилки и не го включиш? — попита Порфир.

— Това, което не разбирам, скъпа, — каза Даниеле, игнорирайки го, — е защо си се загрижила...

— Защо съм се загрижила за какво, Даниеле?

— Изобщо да отидеш в онази скучна клиника. Казвала си, че това не влияе на работата ти. Казвала си също, и че не дава „полет“, поне не в обичайния смисъл. — Тя се изкиска. — Въпреки че твърдиш, че е било субстанция с ужасяващо силна зависимост. Защо си решила да го оставиш?

— Беше ужасно скъпо...

— За теб това сигурно е чисто теоретично.

Вярно е, помисли си Анджи, въпреки че дозата за седмица струва нещо от порядъка на годишната ти заплата.

— Предполагам, че е трябвало да почна да зачитам плащането, за да се чувствам нормална. Или поне нещо подобно на нормална.

— Липса на ефекта ли е започнала?

— Не.

— Колко странно.

— Никак даже. Кадърните дизайнери правят вещества, които се предполага да нямат традиционните нежелани ефекти.

— Аха. Какво ще кажеш обаче за новите нежелани ефекти, за съвременните нежеланите ефекти? — Даниеле си наля още вино. — Чула съм и друга версия за всичко това, разбира се.

— Наистина ли?

— Разбира се, че съм. Какво е било това, кой го е направил, и защо си се отказала.

— Да?

— Че е било антипсихотик, произведен в собствените лаборатории на Sense/Net. И че си престанала да го вземаш, защото предпочиташ да си луда.

Порфир внимателно взе чашата от ръката на Даниеле, докато клепачите ѝ затрепкаха тежко върху брилятносините очи.

— Лека ти нощ, драга — каза той. Очите на Даниеле се затвориха и тя започна лекичко да похърква.

— Порфир, какво...?

— Подправих ѝ виното — каза той. — Тя няма да разбере разликата, миси. Няма да си спомня нищо, което не е записала... — Той се ухили широко. — Нали не ти се ще да слушаш тая кучка по целия път чак дотам?

— Но тя ще разбере, Порфир!

— Не, няма да разбере. Ще ѝ кажем, че е унищожила три бутилки самичка, и че е направила отвратителна мръсотия в банята. И тя ще се чувства така. — Той се изсмя.

Даниеле Старк още хъркаше, вече доста силничко, на една от двете спускащи се койки в задната част на кабината.

— Порфир, — започна Анджи, — мислиш ли, че тя може да е била права?

Фризьорът я изгледа с пищните си, нечовешки очи.

— И ти нямаше да го знаеш?

— Не знам...

Той въздъхна.

— Миси се тревожи прекалено много. Сега си свободна. Радвай се.

— Аз чувам гласове, Порфир.

— Че не чуваме ли всички, миси?

— Не, — каза тя, — не като мен. Знаеш ли нещо за африканските религии, Порфир?

Той намигна.

— Аз не съм африканец...

— Но когато си бил дете...

— Когато бях дете, — каза Порфир, — бях бял.

— О...

Той се разсмя.

— Религиозна ли си, миси?

— Преди да дойда в Sense/Net, имах приятели. В Ню Джърси. Те бяха черни и... религиозни.

Той намигна отново и извъртя очи.

— Худу знаци, миси? Пилешки кости и масло от блатна мента?

— Знаеш, че не е така.

— И какво, ако знам?

— Не ме дразни, Порфир. Имам нужда от помощта ти.

— Миси я има. И да, знам какво имаш предвид. Тези ли са твоите гласове?

— Бяха. След като започнах да смуча праха, те си отидоха...

— А сега?

— Сега ги няма. — Но импулсът беше преминал, и тя се бореше да не му каже за Гранде Бригита и за дрогата в якето.

— Добре — каза той. — Това е добре, миси.

Lear-ът започна да се спуска над Охайо. Порфир гледаше към предницата, неподвижен като статуя. Анджи погледна навън към облачното царство отдолу, докато то се надигаше към тях, спомняйки си играта, на която си беше играла като дете, да изпрати една въображаема Анджи да тича през облачните каньони и по пухкавите върхове, станали като по магия плътни. Тези самолети бяха принадлежали на Маас-Неотек, предполагаше тя. От корпоративните реактивници на Маас се беше прехвърлила на Lear-овете на Sense/Net. Търговските аеролинии ѝ бяха познати само като места за стимове ѝ; от Ню Йорк до Париж с първия полет на възстановения от JAL „Конкорд“, с Робин и добре подбрана компания от хора на Sense/Net.

Спускане. Бяха ли вече над Ню Джърси? Дали децата, гъмжащи по покривните площадки за игра на аркологията на Бийвър, чуваха двигателя на Lear-a? Дали звукът от преминаването ѝ отекваше едва чуто над блоковете от детството на Боби? Колко немислимо сложен беше светът, с какви детайлни механизми, чрез които минаването на звезда на Sense/Net раздвижваше мъничките костици в ушите на неизвестни и не познаващи известността деца...

— Порфир знае някои неща, миси — каза той много тихо. — Но Порфир има нужда от време да помисли, миси...

Те извиваха за насочване за кацане.

26. КУРОМАКУ

Сали си мълчеше, и на улицата и в каба, по целия дълъг студен път обратно към хотела им.

Сали и Суейн бяха изнудвани от враг на Сали „нагоре по кладенеца“. Сали беше принуждавана да отвлече Анджи Митчел. Мисълта, че някой може да отвлече звездата на Sense/Net се струваше на Кумико подчертано нереална, като че ли някой планираше да убие митологична личност.

Финландецът беше намекнал, че самата Анджи вече е замесена по някакъв мистериозен начин, но беше използвал думи и идиоми, които Кумико не беше разбрала. Нещо в киберпространството; хора, сключващи договори с нещо или неща там. Финландецът беше познавал някакво момче, което беше станало любовник на Анджи; че не беше ли нейният любовник Робин Лание? Майката на Кумико ѝ беше позволила да извърти няколко от стимовете на Анджи и Робин. Момчето беше било жокей, крадец на данни, както Въшката в Лондон...

И какво относно врага, изнудвача? Тя е луда, казваше Финландеца, и лудостта ѝ беше докарала някак западането на богатството на семейството ѝ. Живеела сама в наследствения си дом, къща, наречена „Блуждаещ лъч“. Какво ли беше направила Сали, за да спечели нейната враждебност? Наистина ли беше убила бащата на тази жена? И кои бяха другите, другите, които бяха умрели? Вече беше забравила гайджинските имена...

И беше ли научила Сали каквото искаше да научи от тази визита при Финландеца? Кумико беше чакала да чуе накрая някаква декларация от бронирания идол, но разговорът се беше разпилял в безсмислици, в гайджински ритуал на шеговити довижданета.

В хотелското фоайе в синьо велурено кресло ги чакаше Петал. Облечен за пътуване, с туловище, опаковано в сив вълнен костюм с жилетка, той се надигна като някакъв странен балон от стола, когато те

влязоха, и очите му зад обрамчените със стомана стъкла бяха спокойни както винаги.

— Здравсти — каза той и се изкашля. — Суейн ме прати след теб. Само за да се погрижа за момичето, де.

— Взимаш я обратно — каза Сали. — Сега. Тази нощ.

— Сали! Не! — Но ръката на Сали беше хванала здраво мишницата на Кумико, и я издърпа към входа на тъмно разширение на фойето.

— Чакай там! — изсъска Сали към Петал. — Чуй ме, — продължи към Кумико, издърпвайки я зад ъгъла, в сянката. — Връщаш се обратно, не мога да те задържа тук сега.

— Не ми харесва да съм там. Не ми харесва Суейн, и къщата му също...

— Петал е окей — каза Сали, наведе се близо и заговори бързо: — По свой си начин. Мен ако питаш, вярвай му. Суейн, е, знаеш какво представлява Суейн, но баща ти го държи. Каквото и да се стовари, мисля, че ще те опазят от него. Но ако стане лошо, наистина лошо, иди в пивницата, където срещнахме Въшката. Розата и Короната. Помниш ли?

Кумико кимна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ако Въшката го няма там, намери барман на име Бивън и спомени името ми.

— Сали, аз...

— Ти си супер — каза Сали и внезапно я целуна, една от лещите ѝ докосна за момент скулата на Кумико, студена и твърда. — Изчезвам, детко.

И тя го направи през слабата светлина в разширението, и Петал прочисти гърлото си на входа.

Полетът обратно към Лондон беше като много дълъг преход с метро. Петал си прекарваше времето, като изписваше думи, буква по буква, в някаква идиотска главоблъсканица в английски факс, пъшкайки тихичко. Накрая тя заспа, и сънува майка си...

— Парното работи — каза Петал, докато караше към дома на Суейн от Хийтроу. В Ягуара беше неприятно топло, суха топлина, която миришеше на кожа и от която я боляха синусите. Тя не му

обърна внимание, загледана в бледата утринна светлина, покривите, проблясващи в черно през топящия се сняг, редовете комини...

— Той не ти се сърди, разбираш, — продължи Петал. — Усеща специална отговорност...

— Гири.

— Ъ... да. Отговорен, ако разбираш. Сали никога не е била особено предсказуема, всъщност, но не очаквахме...

— Не искам да говоря, извинявайте.

Малките му загрижени очи в огледалото.

Пресечката беше пълна с паркирани коли, дълги сребристосиви коли с тъмни стъкла.

— Имаме сума ти посетители тая седмица — каза Петал, паркирайки срещу номер 17. Излезе и й отвори вратата. Тя го последва вдървено през улицата и нагоре по сивите стъпала, където черната врата беше отворена от едър мъж с червено лице в стегнат черен костюм. Петал мина покрай него, като че ли онзи го нямаше.

— Чакай — каза онзи с червеното лице. — Сега ще я види Суейн...

Думите на човека накараха Петал да спре с изпъшкване, той се завъртя с изненадваща бързина и хвана човека за ревера.

— За в бъдеще гледай да демонстрираш шибания си респект — каза Петал, и въпреки че не беше повишил глас, някак си цялата му уморена доброта беше изчезнала. Кумико чу шевовете да пукат.

— Извинявайте, управителю. — Червеното лице се стараше да не изразява нищо. — Той ми каза да ви кажа.

— Ела тогава — обърна се към нея Петал, пускайки черния полуоткъснат ревер. — Той само ще иска да каже здрасти.

Намериха Суейн седнал до триметрова дъбова трапезна маса в стаята, където го беше видяла за пръв път. Драконите на ранга му бяха скрити зад широка бяла риза и копринена вратовръзка на ивици. Когато тя влезе, очите му срещнаха нейните. Дългото му лице беше засенчено от лампа за четене със зелен абажур, която стоеше на масата до малък пулт и дебела купчина факс.

— Добре — каза той. — Как е Агломерата?

— Много съм уморена, г-н Суейн. Бих искала да отида в стаята си.

— Радваме се, че се върна, Кумико. Агломератът е опасно място. Приятелите на Сали там вероятно не са от този тип хора, с които баща ти би искал да се свързваш.

— Мога ли да отида в стаята си?

— Срещата ли си някой от приятелите на Сали, Кумико?

— Не.

— Наистина ли? И какво правеше?

— Нищо.

— Не бива да ни се сърдиш, Кумико. Ние те защитаваме.

— Благодаря ви. Мога ли да отида в стаята си?

— Разбира се. Сигурно си много уморена.

Петал излезе заедно с нея от стаята, носейки чантата ѝ. Сивият му костюм беше изпомачкан от полета. Тя внимаваше да не погледне нагоре, когато минаха под пустия поглед на мраморния бюст, където може би все още беше скрито блокчето на Маас-Неотек, въпреки че със Суейн и Петал в стаята тя не се сещаше за никакъв начин да го вземе.

* * *

В къщата имаше ново усещане за движение, оживено и тихо: гласове, стъпки, дрънченето на асансьора, шума на тръбите, докато някой се къпеше.

Тя седна в краката на огромното легло, гледайки към черната мраморна вана. Остатъчни образи от Ню Йорк като че ли плуваха по границите на зрението ѝ; ако затвореше очи, тя се оказваше обратно на алеята, клекнала до Сали. Сали, която я беше отпратила. И която не беше се обърнала да погледне назад. Сали, чието име някога беше било Моли, или Мъгливото Острие, или и двете. Отново собствената ѝ малоценност. Сумида, майка ѝ плава в черната вода. Баща ѝ. Сали.

Известно време по-късно, движена от любопитство, което избута настрани срама ѝ, тя се надигна от мястото, където лежеше, разреса косата си, нахлузи тънки черни гумени чорапи с грапави пластмасови подметки, и излезе много тихо навън в коридора. Когато асансьорът пристигна, смърдеше на цигарен дим.

Червеното лице крачеше напред-назад по синия килим във фоайето, когато тя излезе от асансьора, и ръцете му бяха в джобовете на стегнатото му черно сако.

— Ей, — каза той, повдигайки вежди, — да ти трябва нещо?

— Гладна съм — каза тя на японски. — Отивам в кухнята.

— Ей, — каза той, като измъкна ръце от джобовете и изпъна предницата на сакоето, — говориш ли английски?

— Не — каза тя, и тръгна право покрай него надолу по коридора, и зави зад ъгъла. Чу го отново да казва „Ей“, по-предупредително, но вече бръкваше зад белия бюст.

Успя да пъкне апаратчето в джоба си преди той да се покаже иззад ъгъла. Той огледа стаята автоматично, с отпуснати ръце, по начин, който внезапно ѝ напомни за секретарите на баща ѝ.

— Гладна съм — каза тя на английски.

След пет минути се беше върнала в стаята си с голям и много по британски изглеждащ портокал; англичаните като че ли не отдаваха особена стойност на симетрията на плода. Затваряйки вратата зад себе си, тя остави портокала върху широкия плосък ръб на черната вана и измъкна апаратчето на Маас-Неотек от джоба си.

— Бързо, — каза Колин, подмятайки перчем докато се фокусираше, — отвори го и премести А/В ключето на А. При новия режим има техник, който обикаля и търси бръмбарчета. Превключиш ли ключето, не трябва да се засича като подслушващо устройство. — Тя направи както я посъветва той, използвайки фиба за коса.

— Какво имаш предвид под „новия“ режим? — запита тя, оформяйки думите, но без да ги произнесе.

— Не си ли забелязала? Вече има поне една дузина прислуга, без да броим всичките тези посетители. Добре де, предполагам, че това не е толкова нов режим, колкото ъпгрейд на процедурата. Твоят г-н Суейн е доста социален човек, по своя си прикрит начин. Имаме тук един разговор между Суейн и председателя на съвета на Специалния отдел, за който предполагам, че доста хора биха убивали, и че споменатият председател не е много назад в списъка им.

— Специалния отдел ли?

— Тайната полиция. Доста странна компания си е завъртял Суейн: типове от Бъкхауз, царчета от копторите на Ийст Енд, младши офицери от полицията...

— Бъкхауз?

— Двореца. Без да споменавам търговските банкери от Ситито, една симстим-звезда, един-два файтона скъпари сводници и търговци на дрога...

— Симстим-звезда ли?

— Лание. Робин Лание.

— Робин Лание? Той тук ли е бил?

— На сутринта след изненадващото ти отпътуване.

Тя погледна в прозрачните зелени очи на Колин.

— Истината ли ми казваш?

— Да.

— Винаги ли го правиш?

— До степента, в която я зная, да.

— Какво си ти?

— Биочипова личностова база на Маас-Неотек, предназначена да помага и да съветва японски посетител в Обединеното Кралство. — Той ѝ намигна.

— Защо намигваш?

— Ти как мислиш?

— Отговори ми на въпроса! — Гласът ѝ отекна в огледалата на стаята. Призракът докосна устните си с тънкия си пръст.

— Да, аз съм и нещо друго. Показвам прекалено много инициатива за обикновена програма-гид. Макар че моделът, на който съм базиран, е върхът засега, извънредно сложен. Не мога обаче да ти кажа какво точно съм, защото не зная.

— Не знаеш ли? — Отново субвокално, внимателно.

— Знам всевъзможни неща — каза той и отиде до една от капандурите. — Знам, че за масата за сервиране в Мидъл Темпъл Хол се твърди, че е направена от гредите на „Златната кошута“, че по коридорите на Тауър Бридж има сто двацет и осем стъпала, че на Ууд Стрийт, надясно от Чийпсайд, има плантан, за който се смята, че е бил онзи, в който е пял силно дроздът на Уърдсуърт... — Той се завъртя внезапно с лице към нея. — Само че не е, защото сегашното дърво е било клонирано от оригиналното през 1998. Знам всичко това, както виждаш, и още други неща, още много други неща. Бих могъл например да те науча на основите на билиярда. Това е, което съм аз, или поне каквото се е смятало по начало да бъде. Само че съм и нещо

друго, и е много вероятно това нещо да има нещо общо с теб. Не зная какво е то. Наистина не зная.

— Ти беше подарък от баща ми. Поддържах ли комуникация с него?

— Доколкото зная, не.

— Не си ли го информирал за отпътуването ми?

— Не ме разбираш — каза той. — Не бях осъзнал това, че си изчезвала, докато ти не ме активира преди малко.

— Но ти си записвал...

— Да, но без да го осъзнавам. Аз съм „тук“ само когато ме активираш. Тогава преценявам наличните данни... За едно нещо обаче можеш да бъдеш абсолютно сигурна: невъзможно е да се излъчи какъвто и да било сигнал от тази къща, без нюхачите на Суейн да го засекат моментално.

— Възможно ли е да има още от теб, в смисъл още някой друг, в същия блок?

— Интересна идея, но не, освен ако няма някакъв таен скок в технологията. И така е било зор да ме монтират в тази обвивка, като се има предвид размера на хардуера ми. Знам това от базата ми данни обща култура.

Тя погледна надолу към апаратчето в ръката си.

— Лание. Кажи ми.

— Десет / двайсет и пет / шестнайсет — каза той. Главата ѝ се изпълни с безтелесни гласове...

ПЕТАЛ: Ако обичате, бихте ли ме последвали, сър...

СУЕЙН: Елате в стаята за билиард.

ТРЕТИ ГЛАС: Добре е да си имаш някакво оправдание за това, Суейн. В колата ме чакат трима от Sense/Net. Охраната ще държи адреса ти в базата си данни докато адът не замръзне.

ПЕТАЛ: Великолепна кола, сър, Даймлерът ви. Да взема палтото ви?

ТРЕТИ ГЛАС: Какво има, Суейн? Защо не можем да се срещнем при Браун?

СУЕЙН: Свали си палтото, Робин. Тя е изчезнала.

ТРЕТИ ГЛАС: Изчезнала?

СУЕЙН: Към Агломерата. Рано тази сутрин.

ТРЕТИ ГЛАС: Още не е време...

СУЕЙН: Да не мислиш, че аз съм я пратил там?

Отговорът на човека беше приглушен, неразбран, изгубен зад затваряща се врата.

— Това Лание ли беше? — попита Кумико безгласно.

— Да — отговори Колин. — Петал го спомена по име в по-раншен разговор. Суейн и Лание са изкарали двайсет и пет минути заедно.

Звук от брава, движение.

СУЕЙН: Голяма бъркотия, но не съм аз виновен. Казах ти за нея, казах ти да ги предупредиш. Роден убиец, вероятно психопат...

ЛАНИЕ: Проблемът си е твой, не е мой. Ти имаш нужда от техния продукт и моето съдействие.

СУЕЙН: А какъв е вашият проблем, Лание? Защо си се забъркал в това? Само за да махнеш Митчел от пътя си ли?

ЛАНИЕ: Къде е палтото ми?

СУЕЙН: Петал, шибаното палто на г-н Лание.

ПЕТАЛ: Да, сър.

ЛАНИЕ: Нямам впечатление, че искат твоята бърсначка толкова яко, колкото искат Анджи. Тя определено е част от плащането. Ще приберат и нея.

СУЕЙН: Тогава — късмет за тях. Тя вече е на място, в Агломерата. Говорих с нея по телефона преди час. Ще я срещна с моя човек там, онзи дето урежда... момичето. А ти ще се връщаш ли обратно?

ЛАНИЕ: Тази вечер.

СУЕЙН: Добре тогава, нямай си грижи.

ЛАНИЕ: Чао, Суейн.

ПЕТАЛ: Абсолютно копеле е тоя тип.

СУЕЙН: Нещо в тая работа не ми харесва...

ПЕТАЛ: Но ти харесва плащането, нали?

СУЕЙН: Не мога да се оплача от него, но защо мислиш, че и Сали също им трябва?

ПЕТАЛ: Един господ знае. Те са добре дошли при нея...

СУЕЙН: Те. Не обичам „те“-та.

ПЕТАЛ: Може и да не си умрат от кеф, ако научат, че се е вдигнала там по собствена инициатива, закуп с дъщерята на Янака...

СУЕЙН: Не. Но ще си получим обратно мис Янака. Утре ще кажа на Сали, че Приор е в Балтимор, привежда момичето във форма...

ПЕТАЛ: Това е отвратителен бизнес, това е...

СУЕЙН: Донеси ми кана кафе в кабинета.

Тя лежеше по гръб със затворени очи. Записите на Колин се размотаваха в главата ѝ, пряко предадени на слуховите нерви. Суейн като че ли провеждаше по-голямата част от сделките си в стаята за бiliarд, което означаваше, че тя чува как хората идват и си отиват, началата и краищата на разговорите. Двама мъже, единият от които вероятно беше онзи с червеното лице, водеха прекъсван разговор за надбягванията на кучета и за залозите за утре. Тя прослуша със специален интерес как Суейн и човекът от Специалния отдел (Суейн го наричаше СО) завъртяха бизнес-разговор точно под мраморния бюст, докато човекът се готвеше да си тръгне. Тя прекъсна записа половин дузина пъти, за да иска разяснения. Колин правеше информирани предположения.

— Това е много корумпирана страна — каза тя накрая, дълбоко шокирана.

— Вероятно не повече от твоята собствена — каза той.

— Но с какво плаща Суейн на всичките тези хора?

— Информация. Бих казал, че нашият г-н Суейн се е сдобил наскоро с източник на данни от много висока класа, и е зает с това да ги превръща във влияние. На основата на това, което чухме, аз бих предположил, че се занимава с това от известно време. Това, което е очевидно, е че той се придвижва нагоре, че расте. Има вътрешни доказателства, че понастоящем той е много по-важен човек, отколкото беше преди седмица. Имаме също така факта на увеличения персонал...

— Трябва да предам... на една моя приятелка.

— Шиърс? Какво да ѝ предадеш?

— Това, което каза Лание. Че и нея ще я приберат, заедно с Анжела Митчел.

— И къде е тя в такъв случай?

— В Агломерата. Хотелът...

— Телефонирай ѝ. Но не отгук. Имаш ли пари?

— Чип на МицуБанк.

— Не върши работа за нашите телефони. Някакви монети?

Тя се надигна от леглото и подреди внимателно странните английски монети, които се бяха насъбрали на дъното на чантичката ѝ.

— Ето — каза тя, вдигайки дебела златиста монета, — десет лири.

— Трябват две такива за градски разговор. — Тя пусна медната монета обратно в чантичката си.

— Не, Колин. Не телефон. Зная по-добър начин. Искам да се махна оттук. Сега. Днес. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се, — каза той, — въпреки че те съветвам да не го правиш.

— Но ще го направя.

— Добре тогава. Как предлагаш да подходим към това?

— Ще им кажа, че искам да изляза да си купя нещичко.

27. ЛОША ЖЕНА

Жената трябваше да е влязла някъде след полунощ, прецени тя по-късно, защото беше след като Приор се беше върнал обратно с крабовете, с втората торба крабове. В Балтимор наистина имаше много хубави крабове, и тя винаги имаше апетит след гадостта от мага, така че го помоли да отиде пак за още. Джералд продължаваше да минава, за да сменя дермовете на ръцете ѝ; тя му предлагаше най-добрата си объркана усмивка всеки път, изцеждаше транквила от тях, когато той излезеше, и ги лепваше обратно. Накрая Джералд каза, че тя трябва да поспи; изключи светлините и намали фалшивия прозорец до най-слабата настройка, кървавочервен залез.

Когато отново остана сама, тя плъзна ръка между леглото и стената, и намери електрошока в дупката на дунапрена.

Беше заспала, без да иска, червеният блясък на прозореца беше като залез в Маями, и сигурно трябва да беше сънувала Еди, или най-малкото Хуки Грийн, танцуваше с някого там горе, на трийсет и третия етаж, защото когато трясъкът я събуди, тя не беше сигурна къде е, но си спомняше отлично като на карта как се излиза от Хуки Грийн, както знаеше, че е по-добре да хваща стълбите, защото сигурно имаше някакъв сорт проблем...

Беше наполовина извън леглото, когато Приор влетя през вратата, наистина през нея, защото беше още затворена, когато той се блъсна в нея. Влетя през нея заднешком и тя просто се разтроши на трески и плоски парчета шперплат.

Тя го видя как се удря в стената и след това пада на пода, и след това не се движеше повече, и на вратата стоеше още някой, осветен в гръб откъм другата стая, и всичко, което тя можеше да различи от лицето, бяха две отразени криви червена светлина от имитирания залез.

Присви крака обратно в леглото и се притисна към стената, ръката ѝ се плъзна надолу към...

— Не мърдай, кучко. — В този глас имаше нещо наистина плашещо, защото той беше прекалено адски радостен, като че ли запращането на Приор през вратата беше било някакъв вид забавление. — Имам предвид наистина да не мърдаш... — И жената пресече стаята на три крачки, много близо, толкова близо, че Мона усети студа, идващ откъм коженото яке на жената.

— Добре, — каза Мона, — добре...

След това я сграбчиха ръце, бързо, и тя се оказа по гръб, с рамене, притиснати здраво в дунапрена, и нещо — електрошокът — беше точно пред лицето ѝ.

— Откъде си я докопала тази дреболия?

— О, — каза Мона, като че ли това беше нещо, което може да е виждала някога, но после го е забравила, — беше в якето на приятеля ми. Взех назаем якето му...

Сърцето на Мона думкаше. Тези очила създаваха впечатление...

— Оня лайнар знаеше ли, че имаш тази дреболия?

— Кой?

— Приор — каза жената и я пусна, обръщайки се. След това го риташе, риташе Приор силно, от главата до краката. — Не — каза и спря така внезапно, както и започна. — Не мисля, че Приор е знаел.

След това на вратата стоеше Джералд, все едно нищо не се е случило, освен че гледаше тъжно към частта от вратата, която още си беше на рамката, прекарвайки пръст по ръба на разцепения ламинат.

— Кафе, Моли?

— Две кафета, Джералд — каза жената, разглеждайки електрошока. — Моето — черно.

Мона отпи от кафето си и заразглежда дрехите и косата на жената, докато чакаха Приор да се свести. Или поне изглеждаше, че чакат това. Джералд беше изчезнал отново.

Тя не приличаше особено на никой, когото Мона беше срещала преди; Мона не можеше да я помести в класификацията си на стилове, освен че сигурно трябваше да има пари. Косата ѝ беше европейски подстригана; Мона беше виждала такива в едно списание; беше доста сигурна, че това не е модата от този сезон, но отиваше добре на очилата, които бяха присадки, враснали направо в кожата. Мона беше виждала един шофьор на кабриолет в Кливлънд, дето имаше такива.

Носеше и късо яке, много тъмно кафяво, твърде обикновено за вкуса на Мона, но очевидно ново, с голяма бяла овча яка, разкопчано сега и под него странно зелено нещо, нахлузено пред гърдите и стомаха ѝ като броня, което и беше каквото Мона мислеше, че вероятно е, и дънки, скроени от някакво сивозелено мъхесто кадифе, дебело и меко, и Мона мислеше, че те са най-добрата част от облеклото ѝ, тя също не би имала нищо против едни такива, само дето ботушите не се връзваха с тях, високи до под коляното черни ботуши, такива каквито носят мотоциклетистите, с дебели жълти гумени подметки и големи ивици над стъпалото, хромирани токи отгоре надолу, отвратителни остри върхове. И къде ли беше намерила такъв лак за нокти, такова бургундово? Моне не предполагаше, че изобщо още го правят.

— Какво, по дяволите, си зяпнала?

— Тъъ... ботушите ти.

— Е?

— Не се връзват добре с панталоните ти.

— Нося ги да наричам както трябва Приор.

Приор изстена на пода и започна да се опитва да повърне. Мона се почувства от това като че ли на нея ѝ е лошо, и каза, че смята да отиде в банята.

— Не се опитвай да изчезнеш. — Жената като че ли наблюдаваше Приор над ръба на бялата си порцеланова чаша, но с тези очила беше трудно човек да е сигурен.

Тя някак си се оказа в банята, с несесера в скута. Бързаше да му дръпне едно; не го стри достатъчно добре, и магът изгори задната част на гърлото ѝ, но както Ланет обичаше да казва, не винаги имаш време за сладкото. И така или иначе, не беше ли всичко това сега много по-добре? В банята на Джералд имаше малък душ, но изглеждаше, като че ли не е бил използван дълго време. Тя разгледа внимателно и видя сива плесен, растяща около отточния отвор, и петна, които изглеждаха като засъхнала кръв.

Когато се върна, жената влачеше Приор към една от другите стаи, дърпайки го за краката. Беше по чорапи, без обувки, забеляза сега Мона, като че ли се е бил събул, за да спи. Синята му риза беше омазана с кръв, и цялото му лице беше подуто.

С прилива на енергия Мона усети ярко и невинно любопитство:

— Какво правиш?

— Май ще трябва да го посъбудя — каза жената, като че ли беше в метрото и говореше за някой пътник, който ще си пропусне спирката. Мона я последва в стаята, където работеше Джералд, всичко чисто и болнично бяло; гледаше как жената го сложи в нещо като стол, като в козметичен салон, с лостове и бутони и разни неща. Не е точно като да е толкова силна, помисли си Мона, по-скоро като да знае как да прехвърля тежестта. Главата на Приор падна настрани, докато жената го привързваше с черен колан през гърдите. Мона беше започнала да го съжالياва, но след това си спомни за Еди.

— Какво има? — Жената пълнеше бяло пластмасово съдче с вода от хромирано кранче.

Мона се опитваше да го каже, усещайки как сърцето ѝ спринтираше безконтролно, подгонено от мага. Той уби Еди, опитваше се да каже тя, но не можеше да го прокара. Сигурно по някое време беше успяла, защото жената каза:

— Да, би го направил този тип нещо... ако му позволиш.

Тя плисна водата върху Приор, в лицето му и надолу по ризата; очите му се отвориха, и бялото на едното беше плътночервено; металните рогчета на електрошока пръснаха бели искри, когато жената го притисна в мократа синя риза. Приор изкрещя.

Джералд трябваше да застане на четири крака, за да я измъкне изпод леглото. Имаше хладни, много внимателни ръце. Тя не можеше да си спомни как се е пъхнала там, но в момента всичко беше спокойно. Джералд беше облечен в сиво палто и тъмни очила.

— Сега отиваш с Моли, Мона — каза той.

Тя започна да хълца.

— Мисля, че ще е по-добре да ти дам нещо за нерви.

Тя се дръпна назад, извън хватката му.

— Не! Да не си посмял да ме пипнеш!

— Зарежи, Джералд — каза жената от вратата. — Време е да тръгваш.

— Не вярвам да знаеш какво правиш, — каза той, — но ти желая късмет.

— Благодаря. Как мислиш, ще ти липсва ли мястото?

— Не. Така или иначе скоро смятах да се пенсионирам.

— И аз също — каза жената, и след това Джералд си тръгна, без дори да кимне към Мона.

— Имаш ли някакви дрехи? — попита жената Мона. — Нахлузвай ги. И ние се махаме.

Обличайки се, Мона откри, че не може да закопчае роклята си над новите си гърди, така че я остави отворена, облече якето на Майкъл и го закопча до брадичката.

28. КОМПАНИЯ

Понякога той имаше нужда просто да стои там и да гледа нагоре към Съдията, или да клекне на бетона край Вещицата. Това да го прави му помагаше да отблъсква прекъсването на паметта. Не фугата, истинските проблясъци, а подскачащото, нефокусирано усещане, което изпитваше, все едно лентата с паметта му приплъзва вътре в главата, губейки минутни записи на опит... Така че го направи сега, и вършеше работа, и накрая забеляза Чери до себе си.

Джентри беше горе в таванското си помещение заедно със структурата, която беше уловил, и която наричаше макроформен възел, и изобщо не се беше вслушал в това, което Плъзгавия се беше опитал да му каже за къщата и цялото онова място и Боби Брояча.

Така че Плъзгавия беше слязъл тук долу, и се беше свил до един от Следователите в студа и тъмнината, проследявайки наум всичките неща, които беше направил с толкова много различни инструменти, и къде беше намерил всяка една част, и тогава Чери се протегна и докосна бузата му със студената си длан.

— Добре ли си? — попита тя. — Мислех, че може би пак те започва...

— Не. Просто искам понякога да сляза тук долу.

— Той те е включил в кутията на Брояча, нали?

— Боби, — каза Плъзгавия, — това му е името. Видях го.

— Къде?

— Там вътре. Това е цял свят. Там има една къща, като дворец или от сорта, и той е там.

— Сам ли?

— Каза, че и Анджи Митчел е също там...

— Може би е луд. Беше ли тя там?

— Не я видях. Видях кола, за която той каза, че била нейната.

— Тя е на някакво скъпарско детокс-място в Ямайка, доколкото чувах за последно.

Той сви рамене.

— Де да знам.

— Как изглежда той?

— Изглежда по-млад. Кой да е ще изглежда зле с всичките тия тръби и гадории по него. Предположи, че Африканчето го е изръсил тук, защото се е изплашил. Каза ако някой дойде да го търси, да го включваме в мрежата.

— Защо?

— Де да знам.

— Да го беше питал.

Той отново сви рамене.

— Птичката някъде наоколо?

— Не.

— Трябваше да е вече обратно... — Той стана.

Ситната Птичка се върна по сумрак, на мотора на Джентри, и тъмните криле на косата му бяха влажни от снега и плющяха след него, докато той бръмчеше през Пустошта. Плъзгавия се намръщи: Ситната Птичка караше на неподходяща предавка. Птичката подскочи нагоре по редица смачкани нефтени варели и натисна спирачките, вместо да даде газ. Чери зяпна, когато Птичката и моторът се разделиха във въздуха; моторът като че ли увисна там за секунда, преди да се превърти и забие в ръждясалата купчина листов метал, която някога беше била една от пристройките на Фабриката, а Ситната Птичка се търкаляше и търкаляше по земята.

Плъзгавия някак си не чу удара. Стоеше до Чери под защитата на останал без врата товарен хангар — и след това спринтираше по напудрената със сняг ръжда към падналия моторист, без преход между двете. Ситната Птичка лежеше по гръб с кръв по устните, каквото се виждаше от тях изпод плетеницата от висулки и амулети, които той носеше окачени на врата си.

— Не го пипай — каза Чери. — Ребрата може да са строшени, или да се е помлял отвътре...

Очите на Ситната Птичка се отвориха при звука на гласа ѝ. Той облиза устни и изплю кръв и парче зъб.

— Не мърдай — каза Чери, коленичила до него, и превключи на насечения говор, който беше учила в училището за медтехници. — Може да си ранен...

— М-майната му, госпоице — изхърка той и вдървено задрапа да става с помощта на Плъзгавия.

— Добре де, задник такъв — каза тя. — Имаш кръвоизлив. Да видиш дали ще си мръдна пръста.

— Не го взех камиона — каза Ситната Птичка, размазвайки кръв по лицето си с гърба на дланта си.

— Това го виждам — каза Плъзгавия.

— Марви и неговите си имат компания. Като мухи на лайно. Два 'плана и коптер и разни. Сума ти типове.

— Що за типове?

— Като войници, ама не са. Войник ще се мота наоколо, ще ръси тъпизми, ще се майтапи, като не гледа някое началство. Ама те — не.

— Ченгета? — Марви и двамата му братя отглеждаха мутантен рудералис в една дозина полузаровени в земята железопътни цистерни; понякога се опитваха да извлекат примитивни аминови производни, но лабораторията им все гърмеше. Те бяха нещото, което най-много приличаше на постоянни съседи на Фабриката. Шест километра.

— Ченгета ли? — Ситната Птичка изплю още едно парче от зъб и внимателно опипа устата си с кървав пръст. — Те не правят нищо незаконно. Пък и ченгетата не могат да си позволят подобни щуротии, нови екраноплани, нов Хонда... — Той се ухили през слоя кръв и слюнки. — Повисях на разстояние на Пустошта и ги озяпах добре. Не ми се ще да си приказвам с тях, и на вас няма да ви се ще. Май яката скапах мотора на Джентри, а?

— Не се безпокой толкова — каза Плъзгавия. — Мисля, че акълът му в момента е другаде.

— Дообре... — Той се запрепъва към Фабриката, едва не падна, успя да се изправи, и продължи.

— Тряскан е като летяща чиния — каза Чери.

— Ей, Птичка, — обади се Плъзгавия, — какво стана с оная торбичка гадости, дето ти я дадох да я дадеш на Марви?

Птичката се олюля и се обърна.

— Загубих я...

След това зави зад ъгъл от ръждясало желязо.

— Май си съчинява — каза Чери. — За тези типове. Или че е видял това-онова.

— Съмнявам се — каза Плъзгавия и я дръпна навътре в сянката, когато един черен Хонда без светлини се появи от зимния полумрак и пое към Фабриката.

Чу как Хондата прелиташе за пети път над Фабриката, когато изтропа нагоре по тресящите се стълби. Железният покрив дрънчеше при преминаването на хеликоптера. Добре де, помисли си той, поне това ще накара Джентри да се усети, че си имат посетители. Мина по деликатното мостче на десет дълги, бавни крачки; започваше да се чуди дали изобщо ще могат да извадят Брояча и носилката му обратно навън, ако той не завари още една желязна пръчка покрай моста.

Влезе в ярко осветеното помещение, без да чука. Джентри седеше на работния тезгях с глава, наклонена на една страна, и гледаше към плексигласовите капандури. Тезгяхът беше отрупан с парчета хардуер и дребни инструменти.

— Хеликоптер — каза Плъзгавия, дишайки тежко от изкачването.

— Хеликоптер — съгласи се Джентри, кимна замислено, и разрошеният му петльов гребен се разклати. — Като че ли търсят нещо.

— Мисля, че току-що са го намерили.

— Може да са от Комитета по термоядрената.

— Птичката е видял хора при Марви. Видял е там и този коптер. Ти не ми обърна внимание, когато се опитвах да ти обясня какво каза той.

— Птичката ли? — Джентри гледаше надолу към малките лъскави неща по тезгяха. Взе два куплунга и ги зави един в друг.

— Брояча! Той ми каза...

— Боби Нюмарк, — каза Джентри, — да. Сега вече знам доста неща за Боби Нюмарк.

Чери се приближи зад Плъзгавия.

— Трябва да направиш нещо за този мост, — каза тя и отиде веднага при носилката, — тресе се прекалено силно. — Наведе се да разчете дисплея.

— Ела тук, Плъзгав — каза Джентри и се изправи. Отиде до холо-масата. Плъзгавия го последва и погледна изображението, което блестеше там. То му напомни килимите, които беше виждал в сивата

къща, тъкани като тяхната, само че тези тук бяха изтъкани от косъмчета неон, и уплетени в нещо подобно на безкраен възел. Като погледнеше сърцевината на възела, го заболяваше главата. Отклони поглед.

— Това ли е то? — попита той Джентри. — Това, дето все си го търсил?

— Не. Казах ти вече. Това е просто един възел, една макроформа. Модел...

— Той има там цяла къща, като замък, и трева и дървета и небе...

— Има и още доста повече от това. Има цяла вселена в повече от това. То е било просто конструктор, направен по някакъв комерсиален стимул. Това, което той има, е абстракт на общата сума от всички данни, които представляват киберпространството. И все пак е по-близо, отколкото съм стигал преди... Той не ти ли каза защо е там вътре?

— Не го питах.

— Ще трябва тогава да се върнеш.

— Виж, Джентри. Изслушай ме. Тоя коптер ще се върне. Ще се върне заедно с два екраноплана тъкани с типове, за които Птичката разправя, че мязали на войници. Те не са тук за нас, човече. За него са.

— Може да са негови хора. Може да са за нас.

— Не са. Той ми го каза. Каза дойде ли някой да го търси, значи сме загазили до ушите, и трябва да го включим към мрежата.

Джентри сведе поглед към малкото съединение, което все още държеше.

— Ще говорим с него, Плъзгав. Връщаш се при него; този път и аз идвам с теб.

29. ЗИМНО ПЪТУВАНЕ

Петал накрая се съгласи, но само след като тя му предложи да се обади на баща ѝ за разрешение. Това го беше пратило да търси нещастно Суейн, и когато беше се върнал, изглеждайки не по-щастлив, отговорът беше да. Увита в няколко слоя от най-топлите си дрехи, тя стоеше в боядисаното в бяло фоайе, изучавайки ловните репродукции, докато Петал държеше лекция насаме на мъжа с червеното лице, чието име беше Дик. Тя не можеше да различи отделните думи, само глухия поток наставления. Апаратчето на Маас-Неотек беше в джоба ѝ, но тя избягваше да го докосва. Колин вече на два пъти се беше опитал да я разубеди.

Дик се появи след лекцията на Петал; малката му присвита уста беше напасната в усмивка. Под стегнатия си черен костюм той носеше розов кашмирен пуловер с висока яка и тънък сив вълнен кардиган. Черната му коса беше сплескана върху черепа, по бледите му бузи си личеше няколкочасова брада. Тя улови апаратчето в джоба си.

— Драсти — каза Дик и я огледа отгоре надолу. — Къде ще ходим да се разхождаме?

— Портобело Роуд — каза Колин, подпрян на стената до претрупаната закачалка за палта. Дик взе едно тъмно палто от редицата, протягайки се през Колин, нахлузи го и го закопча. След това нахлузи чифт големи черни кожени ръкавици.

— Портобело Роуд — каза Кумико и пусна апаратчето.

— От колко време работите за г-н Суейн? — запита тя, докато вървяха по заледения тротоар на пресечката.

— От достатъчно — отговори той. — Глей да не се плъзнеш. Тия ботуши са с шибани токчета...

Кумико тропаше покрай него с черните си френски фирмени ботуши с висок ток. Както и беше предположила, беше на практика невъзможно да се движи по твърдите като стъкло заледени места на тези токчета. Тя улови ръката му, за да се подпира, и усети твърд метал

върху дланта му. Ръкавиците имаха тежести в тях, и пръстите бяха подсилени с карбонова мрежа.

Той мълчеше, докато вървяха по улицата, тръгваща от пресечката, но когато достигнаха Портобело Роуд, спря за момент.

— Извинете ме, мис. — В гласа му имаше нотка на колебание. — Вярно ли е дето го разправят момчетата?

— Момчетата ли? Извинете?

— Момчетата на Суейн, редовните му служители. Че сте дъщеря на голямата клечка — на голямата клечка там в Токио?

— Съжалявам — каза тя. — Не ви разбирам.

— Янака. Името ви е Янака, нали?

— Кумико Янака, да...

Той я зяпна с несдържано любопитство. След това по лицето му премина загриженост и той се огледа внимателно наоколо.

— Господи, сигурно е истина... — Набитото му, стегнато закопчано в костюма тяло беше напрегнато. — Шефът разправя, че искаш да пазаруваш?

— Да, благодаря ви.

— Къде трябва да те заведа?

— Тук — каза тя и го поведе към тясна аркада, отрупана гъсто с британско гоми.

* * *

Пазарните експедиции по Шинджуку бяха добър опит срещу Дик. Техниките, които беше изобретила, за да тормози секретарите на баща си, се оказаха също толкова ефективни и сега. Тя караше мъжа да ѝ помага в дузини безсмислени избирания между един медальон от Едуардово време и друг, или този или онзи съд от опушено стъкло, въпреки че внимаваше накрая да избира само неща, които бяха чупливи или много тежки, неудобни за носене и изключително скъпи.

Приветлива помощничка в магазин, с отличен японски, таксува осемдесет хиляди лири от чипа от МицуБанк на Кумико. Кумико плъзна ръка в джоба, където стоеше апаратчето на Маас-Неотек.

— Изключително — каза англичанката на японски, докато увиваше покупката на Кумико, ваза от позлатен бронз с инкрустирани

грифони.

— Отвратително — коментира Колин на японски. — И освен това имитация. — Той беше седнал на викторианска софа от конски косъм, и беше вдигнал ботушите си на стойка за коктейли в стил арт-деко, поддържана от обветрени алуминиеви ангели.

Помощничката добави увитата ваза към товара на Дик. Това беше единайсетият му антикварен магазин и осмата покупка на Кумико.

— Мисля, че е добре да действаш — посъветва я Колин. — Вече всеки момент нашият Дик ще дръгне на Суейн за кола, за да откара тази порция у дома.

— Мисля това да е всичко, а? — попита с надежда Дик над покупките на Кумико.

— Само още един магазин, моля ви — усмихна се Кумико.

— Добре — каза той мрачно. Докато излизаха през вратата, тя заби токчето на левия си ботуш в цепнатина в паважа, която беше забелязала, докато влизаше.

— Добре ли си? — попита той, виждайки я как се спъва.

— Счупих си тока на ботуша... — Тя закуца обратно вътре в магазина и седна до Колин на софата от конски косъм. Помощничката объркано запредлага помощ.

— Сваляй ги бързо, — посъветва я Колин, — преди Дики да е разтоварил покупките.

Тя отвори ципа на ботуша със счупения ток, след това на другия, и ги смъкна. На мястото на дебелите китайски копринени чорапи, които обикновено носеше зиме, беше обула тънките черни гумени чорапи с набраздените пластмасови подметки. За малко да се промуши между краката на Дик, докато хукваше към вратата; закачи с рамо бедрото му, докато се промъкваше покрай него, и го катурна върху щанд с фасетирани кристални гарафи.

И след това беше на свобода, и се провираше през тълпата от туристи надолу по Портобело Роуд.

Краката ѝ бяха замръзнали, но набраздените пластмасови подметки осигуряваха отлично сцепление — но не и върху лед, напомни си тя, докато се надигаше от второто подхлъзване с мокър

пясък по дланите. Колин я беше насочил надолу по тесен проход от почернели тухли.

Тя сграбчи апаратчето.

— Сега накъде?

— Оттук — каза той.

— Трябва да стигна до „Розата и Короната“ — напомни му тя.

— Трябва най-напред да си внимателна. Дики ще е докарал вече хората на Суейн наоколо, даже да не броим търсенето, което онова приятелче на Суейн от Специалния отдел може да организира, ако му бъде поискано. И направо не виждам защо да не му бъде поискано...

Тя влезе в „Розата и Короната“ през една странична врата, с Колин до лакътя, благодарна за уютната тъмнина и излъчваната топлина, които изглежда бяха в центъра на идеята на тези изби за пиене. Беше изненадана от количеството килими и тапицерии по стените и столовете, от дебелите завеси. Ако цветовете и тъканите бяха по-ярки, ефектът щеше да е някак си по-малко топъл. Пивниците, реши тя, бяха крайна форма на изразяване на английската почит към гоми.

По съвет на Колин тя си проби път през пияниците, скупчени пред бара, надявайки се да намери Въшката.

— Какво да го бъде, скъпа?

Тя погледна нагоре към широкото лице зад бара, руса коса, ярко червило и руж по страните.

— Извинете ме, бих искала да говоря с г-н Бивън...

— Пинта за мен, Алис, — обади се някой и плесна на бара три монети по десет лири, — светло. — Алис натисна дълъг бял керамичен лост и напълни една халба със светла бира. Постави халбата на издраскания бар и бръсна парите в подрънкващо чекмедже зад него.

— Някой иска да говорите, Бивън — каза Алис, докато мъжът вдигаше халбата.

Кумико погледна към зачервеното лице с белези. Горната устна на мъжа беше късичка. Кумико помисли за зайци, въпреки че Бивън беше едър, почти толкова едър, колкото Петал. Имаше също и очи на заек: кръгли, кафяви, с много малко бяло.

— С мен ли? — Акцентът му напомни на Кумико този на Въшката.

— Кажи му да — каза Колин. — И през ум не му минава защо може малко японско момиче по гумени чорапи да е дошло в пияндурника да го търси.

— Искам да открия Въшката.

Бивън я изгледа неутрално над ръба на вдигнатата халба.

— Съжалявам, не мога да кажа, че познавам някой дете да се казва така. — Той отпи.

— Сали ми каза, че трябва да намеря вас, ако Въшката го няма тук. Сали Шиърс...

Бивън се задави с бирата, и в очите му се провидя малко бяло. Остави халбата на бара, кашляйки, и измъкна кърпичка от джоба на палтото си. Издуха носа си и избърса устата си.

— Застъпвам на пост в пет — каза той. — Дай да влезем отзад.

Алис вдигна част от бара, монтирана на панти; Бивън избута Кумико през нея с леки потупващи движения на големите си длани, хвърляйки бърз поглед през рамо. Той я преведе през тесен проход, който тръгваше от пространството зад бара. Стените бяха тухлени, стари и неравни, дебело покрити със зелена боя, и мръсни. Той спря до кошница от надупчена стомана, отрупана с покривки за бар, които воняха на бира.

— Момиче, ще съжаляваш, ако въртиш номер — каза той. — Кажи ми защо ти е нужен този Въшката.

— Сали е в опасност. Трябва да намеря Въшката. Трябва да му предам.

— По дяволите — каза барманът. — Постави се на мое място...

Колин сбръчка нос по посока на кошницата с мокри покривки.

— Да? — запита Кумико.

— Ако ти си нарк, и те пратя при този твой Въшката, да предположим, че го познавам, и той се окаже накиснат в тая, то той ще ми го върне, нали? Ама ако не си, тогава тази Сали, пък тя ще вземе да се погрижи по мой адрес, ако не те пратя, разбираш ли?

Кумико кимна.

— Между камъка и паважа. — Това беше идиом, който беше използвала Сали, и Кумико го намираше много поетичен.

— Точно — каза Бивън и я изгледа странно.

— Помогнете ми. Тя е в много голяма опасност.

Той прекара пръсти назад през оредялата си коса с цвят на джинджирил.

— Вие ще ми помогнете — чу се да казва тя, и усети как студената маска на майка ѝ щраква на мястото си. — Кажете ми къде да намеря Въшката.

Барманът като че ли потрепери, въпреки че в прохода беше доста топло, една топлота, изпълнена с пара, и миризмата на бира се смесваше с грубите нотки на дезинфектант.

— Познаваш ли Лондон?

Колин ѝ намигна.

— Мога да се оправя — каза тя.

— Бивън, — каза Алис, подавайки глава иззад ъгъла, — смрадта.

— Полиция — преведе Колин.

— Маргейт Роуд, SW2, — каза Бивън, — не знам номера, ни телефона.

— Сега го хвани да ти покаже задния изход — каза Колин. — Тези не са обикновени полицаи.

Кумико щеше да си спомня винаги безкрайното си промъкване през потайните кътчета на града. Как Колин я беше превел от „Розата и Короната“ към Холанд Парк, и след това надолу, обяснявайки, че чипът ѝ от МицуБанк сега е по-зле и от безполезен; ако тя го използва за каб, или за каквато и да било покупка, казваше той, някой оператор от Специалния отдел ще види транзакцията да проблясва като магnezий в мрежата на киберпространството. Но тя трябваше да намери Въшката, каза му тя, да открие някак Маргейт Роуд. Той се намръщи и каза: Не, чакай да се стъмни. Брикстън не е далеч, но улиците сега са твърде опасни, на дневна светлина, когато полицията е на страната на Суейн. Но къде мога да се скрия, беше запитала тя. Имаше много малко пари: концепцията за валута, за монети и банкноти, беше за нея мъглива и чужда.

— Тук, — каза той, докато тя се спускаше надолу към Холанд Парк. — На цената на един билет.

Издутите сребристи форми на влакчетата.

Меките сиво-зелени стари седалки.

И топлина, прекрасна топлина, тук в царството на непрекъснатото движение...

30. ОТВЛИЧАНЕТО

Летището изсмука една махмурлия Даниеле Старк надолу по пастелен коридор, обсипан с репортери, камери, аугментирани очи, докато Порфир и трима от охраната на Sense/Net прекарваха Анджи през затварящия се кръг от журналисти, един хореографиран ритуал, който предлагаше по-скоро драматично представление, отколкото защита. Всеки от наличните беше вече проверен от сигурността и от полицията.

След това тя остана сама с Порфир в експресен асансьор, нагоре към хелипорта, който Sense/Net поддържаше на покрива на летището.

Когато вратите се отвориха в повеите мокър вятър над брилянтно осветения бетон, където ги чакаше нова тройка от охраната, облечена в огромни шуби във флуоресциращо оранжево, Анджи си спомни как видя за пръв път Агломерата, когато беше пристигнала с влака от Вашингтон заедно с Търнър.

Една от оранжевите шуби ги избута през пространството безупречно чист бетон към чакащия хеликоптер, голям двувитлов Фокер, покрит с черен хром. Порфир тръгна нагоре по паяжиноподобната, матовочерна стълбичка. Тя го последва, без да погледне назад.

В нея имаше нещо ново, нова идея. Беше решила да се свърже с Ханс Бекер чрез неговия агент в Париж. Континуитет имаше номера му. Вече беше време, време да се направи така, че да се случи нещо. И тя щеше да се погрижи да се случи нещо също и с Робин, знаеше, че той ще я чака там, в хотела.

Хеликоптерът им препоръча да затегнат коланите си.

Когато се издигнаха, в звукоизолираната кабина беше абсолютна тишина, само някакво трептене в костите, и за една странна секунда тя като че ли беше способна да задържи целия си живот в ума си и да го разбере, да го види такъв, какъвто беше бил. И той беше, помисли си тя, едно нанасяне на прах отгоре и прикриването му, и това беше било освобождаване от болката.

И мястото на отделянето на душата, каза един железен глас, някъде откъм светлината на свещи и бръмченето на кошер...

— Миси? — Порфир се беше навел към нея от съседната седалка...

— Сънувах...

Нещо я беше чакало, преди години, някъде в мрежата. Не толкова като лоата, като Легба или другите, въпреки че Легба, тя знаеше, беше Господарят на Кръстопътищата; той беше синтезът, ключовата точка на магията, комуникацията...

— Порфир, — запита тя, — защо си тръгна Боби? — Тя гледаше навън към оплетената мрежа от светлини на Агломерата, към куполите, осветени от червени сигнални светлини, и виждаше вместо това пейзажа от данни, който го беше притеглял винаги, назад към това, което той смяташе за единствената игра, която си струва да бъде играна.

— Ако ти не знаеш, миси, — отвърна Порфир, — кой знае?

— Но ти чуваш разни неща. Всичко. Всякакви слухове. Ти винаги си бил...

— Защо ме питаш сега?

— Време е...

— Спомням си как се говори, разбираш ли? Как хората, които не са известни, говорят за тези, които са. Може би някой, който е твърдял, че познава Боби, е говорил с някой друг, и така е тръгнала приказката... За Боби си струваше да се говори, защото той беше с теб, разбираш ли? Добре е да почнем оттук, миси, защото той не би сметнал това за много приятно, нали? Това, което се говореше, е че той щеше да се открои, ако беше работил и сам, но вместо това е срещнал теб, и ти си се издигнала по-високо и по-бързо, отколкото той изобщо би могъл да мечтае. Че ти си го издигнала там горе, разбираш ли? Където пари, за каквито той в Баритаун никога не би могъл и да мечтае, са просто рестото за нещо...

Анджи кимна, оглеждайки отгоре Агломерата.

— Говореше се, че той си има свои собствени амбиции, миси. Че нещо го движи. И че в края сметка го е придвижило надалеч от теб...

— Не мисля, че той би ме оставил — каза тя. — Когато за пръв път дойдох в Агломерата, беше все едно съм се родила отново. Един

нов живот. И той беше там, точно там, още първата нощ. По-късно, когато Легба... когато се свързах със Sense/Net...

— Когато започна да ставаш Анджи.

— Да. И колкото и много да беше взело това от мен, знаех, че той ще бъде с мен. И също че той никога няма да го купи напълно, и имах нужда от това, че това всичкото за него е само една идея, цялата тази работа...

— Sense/Net?

— Анджи Митчел. Той знаеше разликата между нея и мен.

— Наистина ли?

— Може би той беше тази разлика. — Толкова високо над линиите светлина...

Старият „Нов Сузуки Дипломат“ беше любимият хотел на Анджи още от първите й дни в Sense/Net.

Стената му откъм улицата се издигаше равно единайсет етажа, след което се отдръпваше назъбено в първия от девет отстъпа, в планински пейзаж, сглобен от скали, изкопани от мястото на строежа му на Мадисон Скуер. Оригиначните планове предвиждаха този стръмен пейзаж да бъде засаден с флора, по начало срещана в долината на Хъдсън, и да бъде населен с подходяща фауна, но последвалата конструкция на първия Манхатънски купол беше повдигнала необходимостта да бъде наета от Париж група по екодизайн. Френските еколози, свикнали на „чисти“ дизайнерски проблеми, налагани от орбиталните системи, се бяха отчаяли от тежко замърсената атмосфера на Агломерата, и бяха заложили на силно генингенирани сортове растения и робо-фауна, подобна на тази в тематичните паркове за деца. Продължилият патронаж на Анджи обаче беше оставил върху мястото отпечатък, който иначе щеше да му липсва. Sense/Net бяха наели най-горните пет етажа и бяха обзавели там за нея постоянно жилище, и „Дипломатът“ се радваше в момента на определено приповдигната репутация сред хората на изкуството и забавленията.

Сега тя се усмихна, докато хеликоптерът се издигаше покрай дезинтересиран робот-бигхорн, който се правеше, че дъвче лишеите покрай осветения водопад. Абсурдността на това място винаги я беше развеселявала; дори Боби й се радваше.

Тя хвърли поглед към хелипорта на хотела, където емблемата на Sense/Net беше прясно прерисувана върху затопления, ярко осветен бетон. Самотна фигура, закачулена в яркооранжева шуба, чакаше край скулптирания връх на скала.

— Робин ще бъде тук, нали, Порфир?

— Мистър Лание — каза той кисело.

Тя въздъхна.

Черният хромиран Фокер ги спусна плавно надолу, чашите в рафта за напитки леко издрънкаха, когато опорите на хеликоптера опряха в покрива на хотела. Приглушеното пърпорене на двигателите заглъхна.

— Където нещата касаят Робин, Порфир, ще трябва първия ход да го правя аз. Смятам тази нощ да говоря с него. Сама. И междуременно ще искам от теб да стоиш по-настрани от него.

— Удоволствие е за Порфир, миси — каза фризьорът, когато вратата на кабината се отвори зад тях. И в следващия миг се беше извил, и дърпаше токата на колана си, и Анджи се обърна навреме, за да види яркооранжевата шуба в отвора на люка, вдигнатата ръка, огледалните очила. Оръжието издаде не по-силен звук от запалка, но Порфир се сгърчи, едната му дълга черна ръка посегна към гърлото му, докато човекът от охраната затвори вратата зад тях и скочи към Анджи.

Нещо беше притиснало силно стомаха ѝ, докато Порфир се отпусна назад размекнато върху креслото. Острият розов връх на езика му се беше показал навън. Тя погледна надолу, чисто рефлекторно, и видя черната хромирана тока на колана на креслото ѝ през лепкаво изглеждащо каре от зеленикава пластмаса.

Вдигна поглед нагоре към бяло овално лице, оградено от стегнатата оранжева мушамена качулка. Видя собственото си лице зяпнало от шока, удвоено в сребристите огледала.

— Пил ли е тази нощ?

— Какво?

— Той. — Размахване на пръст към Порфир. — Пил ли е алкохол?

— Да... По-рано.

— По дяволите. — Женски глас, тя се обърна към изпадналия в безсъзнание фризьор. — Сега пък аз го упоих. Не ми се ще да му

подтисна дихателния рефлекс, разбираш? — Анджи видя жената да проверява пулса на Порфир. — Кат' да е окей... — Сви ли тя рамене под оранжевата шуба?

— Охрана?

— Какво? — Очилата проблеснаха.

— От охраната на Sense/Net ли сте?

— Хич даже. Отвличам те.

— Наистина ли?

— Съвсем.

— Защо?

— Не заради обичайните причини. Някой ти е дигнал мерника. И на мен също. Предполагаше се да уредя да те отвлекат следващата седмица. Майната им. Така или иначе трябва да говоря с теб.

— Така ли? Да говориш с мен?

— Да познаваш някаква Джейн Трета?

— Не. Имам предвид да, но...

— После. Сега да си дигаме задниците, бързо.

— Порфир...

— Той скоро ще се събуди. Скив го, не ща да съм наоколо, когат' т'ва стане...

31. ДЖЕЙН ТРЕТА

Ако това е някаква част от голямата сива къща на Боби в провинцията, реши Плъзгавия, отваряйки очи към сгърчената крива на тесния коридор, то тогава тя беше по-странно място, отколкото му се беше видяла първия път. Въздухът беше тежък и неподвижен, и светлината от зеленикавите, покрити със стъклени плочки ивици по тавана, го караше да се чувства като че ли е под водата. Тунелът беше изграден от някакъв вид гланциран бетон. Създаваше усещане за затвор.

— Дали не сме излезли в мазето или нещо от сорта — каза той, и забеляза слабото пинг-ване на ехото от бетона, докато говореше.

— Няма гаранция, че сме в конструкта, който си видял преди — каза Джентри.

— И какво е това? — Плъзгавия докосна бетонната стена; тя беше топла.

— Няма значение — отговори Джентри.

Джентри тръгна в посоката, към която гледаха и двамата. Оттатък извивката подът се превърна в неравна мозайка от натрошен порцелан, парчетата от които бяха залепнали в нещо като епоксид, хлъзгаво под ботушите им.

— Погледни тая работа... — Хиляди различни съчетания и цветове върху чирепчетата, но без някакъв общ дизайн, който да подсказва как са били редени, просто случайно.

— Изкуство. — Джентри сви рамене. — Нечие хоби. Ти би трябвало да го цениш, Плъзгав Хенри.

Който и да го беше правил, не се беше погрижил за стените. Плъзгавия коленичи и прокара пръсти по него, усещайки острите ръбове на натрошената керамика, и стъклоподобната втвърдена пластмаса между тях.

— Какво трябва да означава „хоби“?

— Нещо като тези неща, дето ти ги правиш, Плъзгав. Играчките ти от отпадъци... — Джентри се ухили с напрегнатата си безумна

усмивка.

— Нищо не разбираш — каза Плъзгавия. — Прекарал си целия си шибан живот да се мъчиш да разбереш каква му е формата на киберпространството, човече, и то сигурно изобщо няма никаква ми ти форма, и така или иначе, на кой му пука? — В Съдията и останалите нямаше нищо случайно. Тук процесът беше случаен, но резултатите трябваше да съответстват на нещо вътрешно, нещо, което той не можеше да усети направо.

— Хайде — каза Джентри.

Плъзгавия стоеше, без да мърда, и гледаше нагоре към бледите очи на Джентри, сиви на тази светлина, и напрегнатото му лице. Защо ли всъщност той седеше при Джентри?

Защото на Пустошта имаш нужда да си заедно с някой. Не просто заради електричеството; цялото това важничене за собственост беше всъщност само въздух. Предполагаше, че защото имаш нужда от някого наоколо. Птичката не беше от много полза за разговор, защото почти нищо не го интересуваше, и всичко, което говореше, носеше тъпотата на приградията. И дори въпреки че Джентри никога не го признаваше, Плъзгавия имаше чувството, че Джентри разбира някои неща.

— Аха, — каза Плъзгавия и стана, — да вървим.

Тунелът се увиваше около себе си като черва. Частта с мозайковия под беше останала назад, зад много извивки и качвания и слизания по къси, извити стълбища. Плъзгавия непрекъснато се опитваше да си представи сграда, която би имала подобни вътрешности, но не можеше. Джентри вървеше бързо, с присвити очи, прехапал устната си. Плъзгавия реши, че въздухът става по-лош.

След още една стълба нагоре те се оказаха в прав коридор, който се стесняваше до нищо в далечината, в която и посока да погледнеш. Беше по-широк от извитите пътища и подът беше мек и отрупан със ситни парцалчета, изглеждаше като че ли стотици от тях са настлани на слоеве върху бетона. Всеки парцал имаше различна шарка и цветове, много червено и синьо, но всички шарки бяха изградени от едни и същи зиг-заг карета и триъгълници. Прашната миризма беше тук по-плътна, и Плъзгавия предположи, че това сигурно е заради парцалите, толкова стари изглеждаха те. Тези най-отгоре, в средата,

бяха износени до канавата, на кръпки. Следа, като че ли някой беше ходил там напред-назад с години. Някои от светлинните ивици над главите им бяха тъмни, други пулсираха слабо.

— Накъде? — попита той Джентри.

Джентри погледна надолу, и притисна дебелията си долна устна между палеца и показалеца.

— Насам.

— Защо точно?

— Защото няма значение.

Ходенето по тези парцали изморяваше краката на Плъзгавия. Трябваше да внимава да не си закачи пръстите там, където парцалите бяха износени до дупки. Веднъж стъпи върху стъклена плочка, която беше изпаднала от светлинна ивица. На равни интервали те минаваха покрай части от стената, които изглеждаха, като че ли врати са били запечатани допълнително с бетон. Нямахше нищо, само същата извита форма, но от малко по-светъл бетон с леко различна структура.

— Джентри, това трябва да е под земята, нали? Нещо като мазе под нещо си...

Но Джентри просто вдигна ръка, така, че Плъзгавия се блъсна в нея, и двамата застанаха на едно място, гледайки момичето на края на коридора, на десетина метра разстояние, през килимените вълни.

Тя каза нещо на някакъв език, за който Плъзгавия предположи, че е френски. Гласът ѝ беше висок и музикален, тонът делови. Усмихна се. Бледа кожа под валмо тъмна коса, фино лице с високи скули, правилен тънък нос и широка уста.

Плъзгавия усети как дланта на Джентри трепери върху гърдите му.

— Всичко е наред — каза той, улови Джентри за ръката и я свали. — Просто търсим Боби.

— Всички търсят Боби — каза тя. Английски с акцент, който не му беше известен. — И аз самата го търся. Тялото му. Да сте виждали тялото му? — Тя отстъпи назад, по-далече от тях, като че ли се готвеше да побегне.

— Няма да ти навредим — каза Плъзгавия, внезапно усетил миризмата си, и смазката, пропита в дънките и кафявото му яке, а и Джентри изобщо не изглеждаше никак по-успокояващо.

— Не мисля така — каза тя, и белите и зъби отново пробляснаха в застоялата подводна светлина. — И съответно не мисля, че който и да е от вас би ми харесал.

Плъзгавия чакаше Джентри да каже нещо, но Джентри мълчеше.

— Познаваш ли него... Боби? — подхвърли Плъзгавия.

— Той е наистина много хитър човек. Изключително хитър. Въпреки че не мисля, че ми харесва особено, всъщност. — Тя носеше някаква свободна черна дреха, която висеше до коленете ѝ. Краката ѝ бяха боси. — И все пак, искам... тялото му. — Тя се разсмя.

Всичко

се промени.

— Сок? — запита Боби Брояча, държейки висока чаша, пълна с нещо жълто. Водата в тюркоазения басейн отразяваше местещи се проблясъци слънчева светлина по листата на палмите над главата му. Беше гол, като изключим чифт много тъмни слънчеви очила. — Какъв му е проблемът на приятеля ти?

— Нищо — чу Плъзгавия да казва Джентри. — Лежал е присъда, на предизвикан Корсаков. Прескоци като този му бръкват в здравето.

Плъзгавия лежеше напълно неподвижен на бялото желязно отмятащо се кресло със сини възглавници, и усещаше как слънцето пари през изпомазаните му дънки.

— Ти си тоя, за който той споменаваше, нали? — попита Боби. — Казваш се Джентъл? Имаш фабрика?

— Джентри.

— Ти си жокей — усмихна се Боби. — Пултов каубой. Спец по киберпространството.

— Не.

Боби потърка брадичката си.

— Знаеш ли, че тук вътре трябва да се бръсна? Порязах се, и ето го белега... — Той изпи половината сок от чашата и избърса уста с опакото на ръката си. — Не си жокей ли? Че как тогава си тук?

Джентри разкопча капсовото си яке, показвайки белите си като кост, безкосмени гърди.

— Вземи направи нещо за слънцето.

Сумрак. Нещо подобно. Без дори щракване. Плъзгавия се чу да изохква. В палмите отгатак боядисаната в бяло стена започнаха да цвърчат насекоми. Потта по ребрата му изстина.

— Съжалявам, човече — каза Боби на Плъзгавия. — Тоя Корсаков трябва да е някаква голяма гадория. Но мястото си е красиво. Валарта. Принадлежеше на Тали Ишъм. — Отново насочи вниманието си към Джентри. — Ако не си жокей, образ, тогава какво си?

— Аз съм като теб — отговори Джентри.

— Аз съм жокей. — По стената, зад главата на Боби, претича по диагонал гуцер.

— Не. Ти не си тук, за да крадеш нещо, Нюмарк.

— Откъде си сигурен?

— Ти си тук, за да научиш нещо.

— Същата работа.

— Не. Някога си бил жокей, но сега си се захванал с нещо друго. Ти търсиш нещо, само че няма от кого да го откраднеш. И аз търся същото.

И Джентри започна да обяснява за Формата, докато сенките на палмите растяха и се сливаха в мексиканската нощ, и Боби Брояча седеше и слушаше.

Когато Джентри свърши, Боби остана да седи дълго време, без да каже нищо. След това рече:

— Аха. Прав си. Сега, като си помисля, и излиза, че се опитвам да намеря какво е довело Промяната.

— Преди това, — каза Джентри, — то не е имало Форма.

— Ей, — обади се Плъзгавия, — преди да дойдем тук, бяхме някъде другаде. Къде беше това?

— „Блуждаещ лъч“ — отговори Боби. — Нагоре по кладенеца. На орбита.

— Кое е онова момиче?

— Момиче ли?

— Тъмна коса. Кльоцава.

— О, — каза Боби в тъмното, — това е била Джейн Трета. Видели сте я?

— Шантаво момиче — каза Плъзгавия.

— Умряло момиче — отвърна Боби. — Видели сте нейния конструктор. Разпиля си семейното съкровище, за да построи това нещо.

— Ти, въ, с нея ли движиш? Тук вътре?

— Тя ме мрази и в червата. Виждаш ли, аз го откраднах, откраднах ѝ душеловката. Нейният конструкт беше на едно място тук, когато аз се вдигнах за Мексико, така че тя все се мотае наоколо. Работата е, че е умряла. Отвън, имам предвид. Междувременно всичките ѝ гадости отвън, всичките ѝ заговори и кроежи, продължават да бъдат движени от юристи, програми, други конструкти... — Той се ухили. — И това направо ѝ скапва кефа. Хората, които се опитват да влязат при вас, за да върнат алефа обратно, работят за някой друг, който работи за някакви хора, които тя е наела по Крайбрежието. Иначе да, направих една особена сделка с нея, търгувахме това-онова. Може да е луда, но е играч от класа...

Без дори щракване.

В първия момент той помисли, че са отново в сивата къща, където беше видял Боби за пръв път, но тази стая беше по-малка, и килимите и обзавеждането бяха различни, не можеше да каже с какво точно. Богати, но не чак толкова лъскави. Приглушени. Лампа със зелен стъклен абажур блестеше върху дълга дървена маса.

Високи прозорци с боядисани в бяло рамки разделят бялото зад тях на правоъгълници, всеки изглед, и това сигурно е сняг... Той стоеше, и бузата му докосваше мека завеса, и гледаше навън към оградено със стена, покрито със сняг пространство.

— Лондон — каза Боби. — Трябваше да ми даде това, за да получи сериозните неща около вудуто. Въпреки че те нямаше да искат да се занимават с нея. И не можа да изцеди и капка полза от тях. Те избледняват напоследък, един вид се размиват. Понякога все още можеш да ги размърдаш, но личностите им се появяват едновременно...

— Връзва се — каза Джентри. — Те са се появили от онази първопричина. Когато Стана Промяната. Ти винаги си го предполагал. Само че още не знаеш какво точно е станало, нали?

— Да. Знам само къде е станало. „Блуждаещ лъч“. Тя ми разказа цялата тази история, мисля, че всичко, което знае. Но не ѝ пука особено за това. Майка ѝ поръчала две ИИ-та, преди много време, адски тежка категория. След това майка ѝ умряла и ИИ-тата нещо се

заскучали из корпоративните блокове там горе. Единият започнал да си върти собствени планове. Искал да се събере заедно с другия...

— И го направил. Това ти е то първопричината. Всичко се променило.

— Толкова просто? Откъде си сигурен?

— Защото го гледам под друг ъгъл — каза Джентри. — Ти пресмяташ причини и следствия, а аз гледам очертания, структури във времето. Ти си търсил из цялата мрежа, но аз гледах мрежата като цяло. И затова знам неща, които ти не знаеш.

Боби не отговори. Плъзгавия извърна поглед от прозореца и видя момичето, същото онова, застанало в стаята. Просто стои там.

— Не са били само ИИ-тата на Тесие-Ашпул — каза Джентри. — Хора са се качили по кладенеца, за да пробият блоковете на Т-А. Докарали са китайски военен ледотрошач.

— Кейс — каза Боби. — Тип на име Кейс. Това го знам. Някакъв синергистичен ефект...

Плъзгавия наблюдаваше момичето.

— И сумата се е оказала по-голяма от частите? — Джентри като че ли наистина изпитваше удоволствие от това. — Кибернетичен богомозък? Светлина над водите?

— Аха, — каза Боби, — нещо от сорта.

— Малко по-сложно е от това — каза Джентри, и се разсмя.

И момичето изчезна. Без нито звук.

Плъзгавия потрепери.

32. ЗИМНО ПЪТУВАНЕ (2)

Ноцта падаше над вечерното пиково движение в Ъндърграунд, въпреки че дори тогава не приличаше на Токио, нямаше ги широшисан, които да се борят да натъпчат последните няколко пътници зад затварящите се врати. Кумико гледаше пъстървенорозовата мъгла на залеза от ветровит перон по Централ Лайн. Колин се беше облегал на повреден търговски автомат с ред счупени, прашни прозорчета.

— Време е, — каза той, — и си дръж главата унило наведена по Бонд Стрийт и Оксфорд Съркъс.

— Но трябва да платя, когато напусна системата, нали?

— Всъщност не всеки го прави — каза той и тръсна кичура си.

Тя тръгна към стълбите, без да търси повече съветите му, за да намери пътя към перона от другата страна. Краката ѝ пак бяха замръзнали, и тя си спомняше немските ботуши с вълнена подплата, останали в гардероба на стаята ѝ при Суейн. Беше измислила комбинацията от гумените чорапи и високите френски токчета като привидност, която да подлъже Дик, да го накара да се съмнява, че тя ще побегне, но при всяко ухапване на студа през тънките подметки съжаляваше за идеята.

В тунела към другия перон тя отхлаби пръстите си около апаратчето, и Колин изчезна. Стените бяха от износена бяла керамика с декоративна зелена ивица. Тя извади ръка от джоба си и прокара пръсти по зелените плочки, докато вървеше, мислейки си за Сали и за Финландеца и за различния мирис на зимата в Агломерата, докато първият Дракула не ѝ препречи ловко пътя, и тя не се окажа мигновено и плътно обградена от четири черни шлифера, четири слаби до кост и бели като кост лица.

— Я скив, — рече първият, — гот'на джурка.

Стояха очи в очи, Кумико и Дракулата; дъхът му миришеше на тютюн. Вечерната тълпа продължаваше да се точи около тях, увита в тъмна вълна.

— Оо, — каза единият до нея, — скив. К'во 'й туй? — Той държеше апаратчето на Маас-Неотек, ръката му носеше черна ръкавица от напукана кожа. — Запалчица, джурка? Че дай по пиронче, джапи. — Ръката на Кумико се плъзна в джоба ѝ, мина през прореза от бръснач, и улови въздуха. Момчето се изкиска.

— Пирончетата в чантата — каза друг. — Помогни ѝ, Редж. — Една ръка се стрелна, и коженият ремък на чантата ѝ се раздели на две.

Първият Дракула улови чантичката, омота висящия ремък около нея с оттрениран замах и я пхна в предницата на шлифера си.

— Мерсаж.

— Скив, държи си ги в гащите! — Те пригнаха, докато тя ровеше през напластените пуловери. Тиксото, което беше използвала, се отлепи болезнено от корема ѝ, когато тя откъсна пистолета с две ръце и го опря в бузата на момъка, който държеше апаратчето.

Не се случи нищо.

След това другите трима бягаха лудешки към стълбите в далечния край на тунела, високите им черни ботуши се подхлъзваха в разтопения сняг, и дългите им палта плющяха като криле. Някаква жена изпищя.

А те още стояха неподвижни, Кумико и Дракулата, и дулото на пистолета беше притиснато до лявата му скула. Ръцете на Кумико започнаха да треперят.

Тя гледаше в очите на Дракулата, кафяви очи, разширени от простицък древен ужас; Дракулата виждаше маската на майка ѝ. Нещо тупна на бетона между краката ѝ. Апаратчето на Колин.

— Бягай — каза тя. Дракулата се присви, отвори уста, издаде странен, ридаещ звук, и се изви настрани от пистолета.

Кумико погледна надолу и видя апаратчето на Маас-Неотек в локвичка сива кал. До него лежеше блестящият сребрист правоъгълник на едностранно заточено индустриално острие. Когато вдигна блокчето, тя видя, че кутийката му е пропукана. Изтръска влагата от пукнатината и го стисна силно. Тунелът се беше оказал празен. Колин го нямаше. Въздушният пистолет Валтер на Суейн в другата ѝ ръка беше огромен и тежък.

Тя пристъпи към правоъгълно кошче, прикрепено за керамичната стена, и натъпка там пистолета между напръскана с мръсотия

изолираща кутия за храни и старателно сгънат листинг новинарски факс. Обърна се настрани, след това се върна за факса.

Нагоре по стълбите.

Някой на перона я посочи, но влакът избоботи с древното си дрънчене, и след това вратите се затвориха плътно зад нея.

Действаше както я беше инструктирал Колин, Уайт Сити и Шепърдс Буш, Холънд Парк, вдигна факса, докато влакът забавяше към Нотинг Хил — кралят, който беше много стар, умираше — и го държа така до Бонд Стрийт. Станцията на Оксфорд Съркъс беше много претъпкана, и тя беше благодарна заради скриващата я тълпа.

Колин беше казал, че е възможно да напусне станцията, без да плаща. След известен размисъл тя реши, че това е възможно, въпреки че изискваше скорост и точна преценка за момента. Всъщност нямаше друг начин: чантичката ѝ, заедно с чипа от МицуБанк и няколкото английски монети беше изчезнала с Джак Дракулите. Прекара десет минути в гледане как пътниците подават жълтите си пластмасови билети на автоматичните пропускатели, пое дълбоко въздух и хукна. Нагоре, през тях, зад нея вик и силен смях, и след това отново бягаше.

Когато стигна вратите в горния край на стълбите, видя Бриксън Роуд да чака като парцалив Шинджуку, претъпкан с вдигащи пара сергии за храна.

33. ЗВЕЗДА

Чакаше в кола, и това не ѝ харесваше. И иначе не обичаше да чака, а магът, който беше дръпнала, го правеше направо трудно. Трябваше непрекъснато да си напомня да не скърца със зъби заради каквото беше направил Джералд с тях; все още я боляха. И изобщо цялата я болеше, като си помислеше за това. Май като че ли магът не беше много добра идея.

Колата беше на жената, онази, дето Джералд я беше нарекъл Моли. Някаква обикновена сива японска кола, като тези, дето ги имат костюмарите, като цяло готина ама иначе нищо заслужаващо внимание. Миришеше отвътре на ново, и движеше бързо, когато се измъкваша от Балтимор. Имаше компютър, но жената я караше сама, по целия път обратно към Агломерата, и сега беше паркирана на покрива на дващестетажен паркинг, който сигурно беше близо до хотела, където я беше отвел Приор, защото се виждаше онова шантаво здание, с водопада, направеното отгоре като планина.

Тук горе нямаше кой знае колко други коли, и тези дето ги имаше бяха отрупани със сняг, като да не са мърдали от много време. Освен двамата образи в будката, откъдето влизаш, като че ли наоколо нямаше изобщо никой. Беше тук, между всичките тия хора, най-големият град на света, и трябваше да седи сама на задната седалка на някаква кола. С нареждане да чака.

Жената не беше казала кой знае какво, докато идваха от Балтимор, само питаше по нещо от време на време, и заради мага на Мона ѝ беше трудно да не отговаря. Беше разказала за Кливлънд и Флорида и Еди и Приор.

След това бяха се качили тук горе и бяха паркирали.

И сега тая Моли беше изчезнала поне от един час, може и от повече. Беше взела някакво куфарче с нея. Единственото нещо, което Мона беше успяла да изцеди от нея беше, че тя е познавала Джералд от много време, и че Приор не го е знаел.

В колата пак ставаше студено, така че Мона се прекатери на предната седалка и включи парното. Не можеше просто да го остави на слабо, защото можеше да изсмуче батерията, и Моли беше казала, че стане ли това, са загазили до ушите. „Защото кат се върна, ще бързае адски.“ След това беше показала на Мона къде под шофьорската седалка има спален чувал.

Тя пусна парното на силно и подържа ръце пред решетката на вентилатора. След това повъртя копчетата на малкия вид до вградения монитор и хвана шоуто с новините. Кралят на Англия беше болен; беше адски стар. В Сингапур имаше някаква нова болест; още не беше убила никого, но никой не знаеше как се хваща или как се лекува. Някакви хора мислеха, че имало някаква голяма война в Япония, две различни групи от якудзаджи се опитвали да се избият едни други, но никой не знаеше със сигурност нищо; Якудза беше нещо, за което Еди обичаше да разправя краставици на търкалета. След това се отвориха някакви врати, и през тях излезе Анджи, подпряна на ръката на някакъв невероятен черен тип, и гласът от вида разправяше, че това е на живо, че тя току-що е пристигнала в Агломерата след кратка ваканция в къщата си в Малибу след лечение в частна клиника за наркомани...

Анджи изглеждаше направо супер в голямото си кожено палто, след това репортажът свърши.

Мона си спомни какво беше направил Джералд; докосна лицето си.

Изключи вида, след това парното, и отново мина на задната седалка. Използва ъгъла на спалния чувал, за да почисти кондензираната пара от дъха ѝ от прозорците. Погледна нагоре към сградата-планина, цялата осветена, оттатък клатещата се верига покрай ръба на покрива на паркинга. Все едно там горе имаше цяла страна, може би Колорадо или нещо подобно, като в оня стим дето Анджи отиде до Аспен и срещна онова момче, само че се появи Робин, както почти винаги.

Това, което тя не разбираше, бяха тия приказки за клиниката, дето оня барман беше казал, че Анджи е ходила там щото е била лепната за нещо, и сега току-що беше чула типа от новините да го разправя същото, така че предположи, че сигурно трябва да е истина.

Но защо ли някой като Анджи, с такъв страхотен живот и Робин Лание за приятел ще иска да тъпче дрога?

Мона поклати глава и погледна навън към оная сграда, щастлива, че тя не е лепната за нищо.

Трябва да се беше разсеяла за минута, мислейки си за Ланет, защото когато погледна пак, там имаше някакъв коптер, голям, лъскавочерен, увиснал над сградата-планина. Изглеждаше страхотно, наистина голяма работа.

Познаваше някои бойни момичета в Кливлънд, жени, с които никой не обичаше да си има кофти работа, ама тая Моли беше нещо по-различно — като си спомни как Приор изби вратата, и как пищеше... Тя се чудеше какво ли беше разказал той накрая, защото го беше чула да говори, и Моли не го беше удряла повече. Бяха го оставили вързан на стола, и Мона беше попитала Моли мисли ли, че той ще успее да се развърже. Или това, беше казала Моли, или някой ще го намери, или той ще се дехидратира.

Коптерът се спускаше, докато изчезна. Голям, от тоя сорт, дето имат въртели и на двата си края.

И така тя беше тук и чакаше, и без капка шибана идея какво да прави.

Ланет веднъж ѝ беше казала едно нещо, че понякога се налага да си преброиш точките — точките бяха каквото имаш в твоя полза — и просто да забравиш останалото. Добре. Беше се махнала от Флорида. Беше в Манхатън. Изглеждаше като Анджи... Това я спря. Беше ли то точка? Добре де, да го кажем иначе, просто беше имала току-що късмета за отлична безплатна козметична хирургия, и имаше абсолютно перфектни зъби. Както и да е, като го кажеш така, не изглеждаше толкова зле. Помисли си за мухите в коптора. Аха. Ако похарчи парите, дето ѝ бяха останали, за подстрижка и малко грим, можеше да се получи нещо, дето не изглежда чак толкова много като Анджи, което сигурно беше добра идея, защото ами ако някой я търси?

След това коптерът се появи отново, издигайки се.

Хей.

На може би два квартала разстояние и петдесет етажа по-нагоре, носът на нещото се завъртя към нея, наклони се... Това е от мага. Заклати се там, след това се спусна надолу... Това е магът, не е истина. Право надолу към нея. Ставаше все по-голям. Към нея. Но това е

магът, нали? След това изчезна зад друга сграда, и това беше просто магът...

И се появи иззад ъгъла, все още пет етажа над покрива на паркинга, и продължаваше да се спуска, и това не беше магът, летеше право към нея, тесен бял лъч блесна и затърси сивата кола, и Мона щракна ключалката на вратата и се изтърколи навън на снега, все още в сянката на колата, и около нея беше ревът на перките на коптера, и на двигателите му; Приор или за който и да работеше той бяха по петите ѝ. След това фарът угасна, тонът на перките се промени, и коптерът се заспуска бързо, прекалено бързо. Подскочи на опорите си за приземяване, тупна отново, двигателите му угаснаха, кашляйки син пламък.

Мона беше на ръце и крака до задната броня на колата. Подхлъзна се, когато се опита да се изправи на крака.

Чу се звук като от изстрел, и квадратна част от стената на коптера отхвъркна и се плъзна по покрития със солени петна бетон на паркинга; яркооранжева петметрова пързалка за авариен изход изскочи и се наду като детска плажна играчка. Мона се надигна по-внимателно, държейки се за бронята на сивата кола. Тъмна, увита в дрехи фигура праметна крака навън върху пързалката и се спусна седнала по нея, точно като дете на детска площадка. Последва я друга фигура, облечена в огромно яке с качулка със същия цвят като пързалката.

Мона потрепери, когато фигурата в оранжево поведе другата към нея по покрива, настрани от черния коптер. Това беше... Това беше!

— Сядайте и двете отзад — каза Моли, отваряйки вратата откъм страната на шофьора.

— Това си ти — промълви Мона по посока на най-известното лице на света.

— Да — каза Анджи, с очи, отправени към лицето на Мона, — май... така изглежда...

— Хайде — каза Моли с ръка на рамото на звездата. — Влизай. Твоят марсиански черньо сигурно вече се събужда. — Тя погледна назад към хеликоптера. Изглеждаше като детска играчка, поставена там, без светлини, сякаш дете-гигант го е оставило и го е забравило.

— Сигурно — каза Анджи, влизайки отзад в колата.

— И ти също, сладурче — каза Моли и бутна Мона към отворената врата.

— Но... Искам да кажа...

— Мърдай!

Мона се качи и усети парфюма на Анджи, китката ѝ докосна неестествената мекота на дебелото кожено палто.

— Видях те — чу се да казва тя. — По вида.

Анджи не каза нищо.

Моли се плъзна на седалката на шофьора, хлопна вратата и запали двигателя. Оранжевата качулка беше силно пристегната, и лицето ѝ изглеждаше като бяла маска с празни сребристи очи. След това завиха към покритата рампа, и поеха по първата крива. Надолу пет етажа по този начин, по тясна спирала, след това Моли зави край клетките на по-големи возила, под мъгливите зелени диагонали на светлинни ивици.

— Парапланери — каза Моли. — Да си виждала някакво устройство за парапланери горе на „Дипломата“?

— Не — отговори Анджи.

— Ако охраната на Sense/Net има, те сигурно вече са отгоре... — Тя завъртя колата зад голям дълъг правоъгълен екраноплан, бял с име, написано с боя на задните врати с квадратни сини букви.

— Какво пише там? — запита Мона, и усети, че се изчервява.

— „Катоден Катай“ — каза Анджи.

Мона помисли, че е чувала това име и преди.

Моли беше излязла и отваряше големите врати. След това свали едни такива жълти неща, като рампи.

След това влезе обратно в колата. Завъртя я, натисна педала, и влязоха право вътре в екраноплана. Тя дръпна назад оранжевата качулка и разтърси глава, за да освободи косите си.

— Мона, мислиш ли, че можеш да слезеш отзад и да бутнеш вътре тези рампи? Не са тежки. — Не звучеше точно като въпрос.

Не бяха тежки. Влезе вътре зад колата, и помогна на Моли да придърпат вратите.

Усещаше Анджи там, в тъмното.

Това наистина беше Анджи.

— Нагоре, отпред, коланите, дръжте се.

Анджи. Тя седеше точно до Анджи.

Чу се изплющяване, когато Моли наду полата на екраноплана, и след това се плъзгаха надолу, по спиралната рампа.

— Приятелят ти вече е буден, — каза Моли, — но още не може да се движи като хората. Още петнайсет минути. — Тя отново зави настрани от рампата, и този път Мона беше изгубила бройката на етажите. Този беше натъпкан с малки, красиви коли. Екранопланът избуча по централния коридор, след това зави наляво.

— Ще имаш късмет, ако той не ни чака отвън — каза Анджи.

Моли спря на десет метра от голяма метална врата, боядисана с черни и жълти диагонални ивици.

— Не, — отвърна тя и измъкна малка синя кутийка от жабката, — той ще има късмет, ако не чака отвън. — Вратата се откъсна от рамката си с оранжев блясък и звук, който блъсна Мона в диафрагмата като удар с юмрук. Тя плесна наред мократа улица в облак дим, и след това те профучаха върху нея, завиха, и екранопланът набра скорост.

— Ужасно грубо, нали? — обади се Анджи, и се разсмя искрено.

— Знам — каза Моли, съсредоточена върху карането. — Понякога това е начинът да се действа. Мона, разкажи ѝ за Приор. Приор и твоя приятел. Това, дето го разказа на мен.

Мона не се беше чувствала толкова срамежлива никога досега през живота си.

— Хайде, — каза Анджи, — разкажи ми, Мона.

Просто така. Името ѝ. Анджи Митчел наистина беше изрекла нейното име. Пред нея. Тук, до нея.

Искаше ѝ се да изчезне.

34. МАРГЕЙТ РОУД

— Май си се изгубила — каза продавачът на спаначена супа на японски. Кумико предположи, че той е кореец. Баща ѝ имаше партньори, които бяха корейци: въртят бизнес в строителството, беше казала веднъж майка ѝ. И те, както този тук, бяха най-често едри мъже, едри почти като Петал, с широки и сериозни лица. — Изглеждаш доста замръзнала.

— Търся един човек — каза тя. — Той живее на Маргейт Роуд.

— Къде е това?

— Не зная.

— Влез вътре — каза спанакаджията, и я покани с жест около ъгъла на масата си. Сергията му беше направена от розова разядена пластмаса.

Тя влезе между сергията със спанак и друга, която предлагаше нещо, наречено роти. Думата беше изписана с делириумно оцветени главни букви, завършващи с извити фосфоресциращи топки. Другата сергия миришеше на подправки и готвено месо. Краката ѝ бяха съвсем замръзнали.

Наведе се под изцапан лист пластмаса. Сергията за спанак беше претъпката: плоски сини бутилки с бутан, три момичета-готвачки с високите си тенджери, пластмасови торби спанак, стълбчета еднократни купички, и непрекъснато местещото се туловище на корееца, който наглеждаше тенджерите.

— Сядай — каза той. Тя седна на жълта пластмасова туба от МСГ. Главата ѝ беше под равнището на масата. — Японка ли си?

— Да — отговори тя.

— Токио?

Тя се поколеба.

— Дрехите ти — каза той. — Защо носиш гумени чорапи таби през зимата? Това ли е модата?

— Изгубих ботушите си.

Той ѝ подаде еднократна купичка и пластмасови пръчки. В рядката жълтеникава супа плуваха дебели листа спанак. Тя ги изяде лакомо, след това изпи супата. Гледаше как той обслужва клиентка, черна жена, която си отнесе спанак в своя собствена тенджерка с дръжка за носене.

— Маргейт — каза продавачът на спанак, когато жената изчезна. Извади мазна, подвързана с хартия книга изпод масата и я запрелиства. — Ето го, — посочи към невероятно претъпкана мъничка карта, — надолу по Акър Лейн. — Взе син флумастер и очерта пътя върху груба сива салфетка.

— Благодаря ви — каза тя. — Време е да вървя.

Майка ѝ отново изплува, докато тя вървеше към Маргейт Роуд.

Сали беше в опасност, там някъде в Агломерата, и Кумико вярваше, че Въшката ще знае някакъв начин да се свърже с нея. Ако не по телефона, то чрез мрежата. Може би Въшката познаваше Финландеца, умрелият човек от алеята...

В Брикстън коралоподобният растеж на метрополиса беше дал почва за различен начин на живот. Тъмни и светли лица, неизброими раси, тухлени фасади, окъпани от месиво от отънъци и символи, непредставими за строителите им. През отворената врата на пивница се чуваше ритъм на барабани, докато тя минаваше, ритъм и силен смях. Магазините продаваха видове храна, които Кумико никога не беше виждала, рулони яркоцветни платове, китайски ръчни инструменти, японска козметика...

Спря до един ярко осветен прозорец, витрина за гримове и червила, и лицето ѝ се отрази в сребрилата материя отзад, и тя усети смъртта на майка ѝ да рухва върху нея, изпадайки от нощта. Майка ѝ беше притежавала подобни неща.

Лудостта на майка ѝ. Баща ѝ не би разговарял за нея. Лудостта нямаше място в света на баща ѝ, макар че самоубийството имаше. Лудостта на майка ѝ беше европейска, импортирана мрежа от съжаление и самозалъгване... В Ковънт Гардън Кумико беше казала на Сали, че баща ѝ е убил майка ѝ. Но беше ли това истина? Той беше довеждал лекари от Дания, от Австралия, и накрая от Чиба. Лекарите бяха изслушвали сънищата на принцесата-балерина, бяха картирали и засичали синапсите ѝ, бяха взимали проби от кръвта ѝ. Принцесата-

балерина беше отказала лекарствата им и деликатната им хирургия. „Те искат да режат мозъка ми с лазери“, беше прошепнала на Кумико.

Беше шепнала също и други неща.

През нощта, беше казала тя, злите призраци се надигат като дим от кутиите им в кабинета на бащата на Кумико. „Старите хора“, беше казала тя, „изсмукват дъха ми. Баща ти изсмуква дъха ми. Този град изсмуква дъха ми. Тук няма изобщо нищо постоянно. Тук няма истински сън.“

Накрая не беше имало никакъв сън. Шест нощи майка ѝ беше седяла, мълчалива и абсолютно неподвижна, в синята си европейска стая. На седмия ден беше напуснала апартамента сама — забележително постижение, като се има предвид вниманието на секретарите — и беше се запътила към студената река.

Но тъканта зад нещата напомняше очилата на Сали. Кумико извади картата на корееца от ръкава на пуловера си.

Край бордюра на Маргейт Роуд имаше изгоряла кола. Колелата ѝ липсваха. Тя спря до нея, и огледа непроницаемите фасади на къщите от другата страна на улицата, и чу звук зад себе си. Обърна се и видя изкривено лице на гаргойл под мазна купчина къдрици в светлината от отворената врата на най-близката къща.

— Въшката!

— Всъщност Терънс — каза той, когато лицевите конвулсии отслабнаха.

Жилището на Въшката беше на най-горния етаж. По-долните етажи бяха празни, незаселени, и по отлепващите се тапети личаха призрачните следи на изчезнали картини.

Куцането му си личеше повече, докато той изкачваше стълбите пред нея. Носеше сив костюм и масивни обувки от изкуствена кожа с дебели подметки и цвят на тютюн.

— Чакаше се да пристигнеш — каза той, подхвърляйки се на по-горно стъпало, след това на по-горно.

— Така ли?

— Знаех, че си изфирясала от при Суейн. Записвах му трафика, когато ми оставаше време от другото.

— Другото ли?

— Не знаеш ли?

— Моля за извинение?

— Мрежата. Там става нещо. По-лесно е да ти го покажа, отколкото да се мъча да го обяснявам. Даже и да можех да го обясня, а не мога. Сигурно поне три четвърти от човечеството ще да се е включило в момента и да гледа шоуто...

— Не разбирам.

— Май не само ти. В сектора, дето представлява Агломерата, има нова макроформа.

— Макроформа ли?

— Много голям конструкт от данни.

— Дойдох, за да предупредя Сали. Суейн и Робин Лание възнамеряват да я предадат на тези, които кроят отвличането на Анджела Митчел.

— Т'ва не ми е грижа — каза той, достигайки горната площадка. — Сали вече е забърсала Митчел и почти е претрепала човек на Суейн в Агломерата. Така или иначе са вече подир нея. И адски скоро всеки до дупка ще е подир нея. И все пак, ще разберем, когато си покаже носа. Ако си го покаже...

Въшката живееше в обща голяма стая, чиято странна форма подсещаше, че са били събаряни стени. Беше не само голяма, но и много претъпкана; на Кумико ѝ се струваше, че като че ли някой е разтоварил съдържанието на магазин „Акихабара“ за електроника в пространство, вече запълнено, в стила на гайджините, с прекалено много обемисти мебели. Въпреки това, всичко беше изненадващо прибрано и подредено; ръбовете на списанията бяха подравнени по ръбовете на ниската стъклена маса, на която бяха поставени, до неизползван черен порцеланов пепелник и обикновена бяла ваза с изкуствени цветя.

Тя отново опита Колин, докато Въшката пълнеше електрическа тенджерка с вода от кана за филтруване.

— Какво е това? — попита той и остави каната.

— Гидов апарат на Маас-Неотек. Счупен е в момента, и не мога да накарам Колин да се появи...

— Колин? Стим-връзка ли дава?

— Да.

— Дай да му метна едно око... — Той протегна ръка.

— Даде ми го баща ми...

Въшката подсвирна.

— Това струва цяло състояние. Един от мини-ИИ-тата им. Как бачка?

— Хващате го в ръка и Колин се появява, само че никой друг не може да го види или чуе.

Въшката вдигна апаратчето към ухото си и го разклати.

— Счупен ли е? Как стана?

— Изпуснах го.

— Само корпусът е счупен, виж. Биософтът се е отделил от кутийката, така че нямаш ръчен достъп до него.

— Можете ли да го поправите?

— Не. Но можем да се свържем с него през дек, ако искаш... — Той ѝ го върна. Тенджерката вече вреше.

По време на чая тя му разказа историята за пътуването си до Агломерата и посещението на Сали до светилището в алеята.

— Той я наричаше Моли — каза тя.

Въшката кимна и премига бързо последователно няколко пъти.

— Така са я знаели там тогава. За какво приказваха?

— За някакво място на име „Блуждаещ лъч“. За някакъв човек на име Кейс. За някакъв враг, жена...

— Тесие-Ашпул. Това за нея го открих, докато ровех потока данни от Суейн към нея. Суейн продава Моли на тази леди Джейн Трета, така наречена; тя има най-глъстата колекция кал, която можеш да си представиш — за всичко и всекиго. Бях адски внимателен да не гледам особено старателно към каквото и да е от нея. Суейн я разпродава наляво и надясно, правейки цяла дузина състояния от това. Сигурен съм, че тя има достатъчно кал и на тема нашия г-н Суейн, също...

— И тя тук, в Лондон ли е?

— Изглежда като да е някъде на орбита, макар че някои хора разправят, че била умряла. Всъщност бачках точно по това, когато оня големия се пръкна в мрежата...

— Моля за извинение?

— Ела, ще ти покажа. — Когато той се върна до бялата маса за хранене, носеше плитък квадратен черен поднос с ред тумблери

покрай едната страна. Постави го на масата и докосна едно от миниатюрните ключета. Над проектора премига кубичен холодисплей: неоновата мрежа на киберпространството, и в нея ярките структури, и прости и сложни, които представляват огромни натрупвания на данни.

— Това са ти стандартните бабанковци. Корпорациите. Доста скучничък и постоянен пейзаж, бих рекъл. Понякога някоя от тях ще пусне ново клонче, или ще видиш транзакции и две от тях се сливат. Но не е много вероятно да видиш тук нова, не и на това увеличение. Започват като малки и растат, сливат се с други малки формации... — Той се протегна и натисна друг превключвател. — Преди нещо към четири часа — точно в центъра на дисплея се появи бяла гладка вертикална колона — това щръкна там. Вътре. — Цветните кубове, сфери и пирамиди се бяха пренаредили мигновено, за да оставят място за кръглия бял обелиск; той се извисяваше над всички тях, и горният му край изчезваше плавно във вертикалната граница на дисплея.

— Копелето е по-голямо от всичко останало, — каза Въшката с известно задоволство, — и никой не знае какво е или чие е.

— Все пак някой трябва да знае — каза Кумико.

— Определено разумен довод. Само че хората по моята линия на работа, а ние сме милиони, до момента още не са успели да открият кой. И това в някои отношения е дори по-странно от това, че нещото изобщо се е появило. Изръсках тотално мрежата, нагоре и надолу, преди ти да дойдеш, в търсене на някой жокей с някаква идея. Никой. Абсолют никой.

— Как така тази Джейн Трета може да е мъртва? — След това обаче тя си спомни Финландеца и кутиите в кабинета на баща си. — Трябва да предам на Сали.

— За туй може само да се чака — каза той. — Тя сигурно ще дрънне. Междувременно ние ще се стегнем да пробваме да се вържем с тоя твой драгоценен мъничък ИИ, ако нямаш нищо напреки.

— Разбира се, — каза тя, — благодаря ви.

— Надявам се само тия типове от Специалния отдел на служба при Суейн да не ни проследят дотук. Засега можем само да чакаме...

— Да — каза Кумико, без изобщо идеята за чакането да ѝ харесва.

35. ВОЙНАТА ВЪВ ФАБРИКАТА

Чери го намери отново при Съдията, там долу в тъмното. Беше седнал на един от Следователите с фенерче в ръката, и осветяваше корпуса на Съдията, излъскан от ръждата. Не си спомняше как е дошъл тук, но не усещаше пристъпния вкус на Корсаковия синдром. Спомняше си очите на момичето, в оная стая, за която Боби казваше, че е в Лондон.

— Джентри върза Брояча и кутията му към киберпространствен дек — каза Чери. — Забеляза ли?

Плъзгавия кимна, все още гледайки към Съдията.

— Боби каза, че ще е добре.

— И какво е сега положението? Какво стана, когато се включихте и двамата?

— Джентри и Боби един вид се надушиха. И двамата са откачени по един и същи начин. Когато се включихме, се оказахме на някакво място горе на орбита, но Боби го нямаше там... След това Мексико, май. Коя е Тали Ишъм?

— Беше стим-кралица, когато бях малка. Както е Анджи Митчел сега.

— Митчел му е била гадже...

— Кой?

— Боби. Разказваше за това на Джентри, в Лондон.

— Лондон ли?

— Аха. След Мексико отидохме там.

— И е казал, че е старото гадже на Анджи Митчел? Звучи откачено.

— Аха, и каза, че така се е докопал до това нещо, алефа. — Той завъртя лъча надолу и го насочи към скелетоподобната стоманена уста на Труподъвката. — Мотаел се е с някакви богаташи, и така е научил за него. Вика му душеловка. Хората, които го притежавали, давали време за достъп до него на тези богаташи. Боби го пробвал веднъж,

след това се върнал пак и го откраднал. Закарал го в Мексико Сити и започнал да си изкарва цялото време вътре. Но те го подгонили...

— Звучиш, все едно сега си го припомняш. И какво станало?

— И той се изнизал оттам. Върнал се в Кливлънд и направил сделка с Африканчето, давал му пари да го крие, да се грижи за него, докато е на жицата, защото вече бил много близо...

— Близо до какво?

— Де да знам. Нещо шантаво. Като когато Джентри разправя за Формата.

— Добре де, — каза тя, — мисля че това може да го убие, да стои вързан по този начин. Параметрите му почват да се скапват. Прекалено дълго е бил на системи. Затова дойдох да те търся.

Покритите със стомана вътрешности на Труподъвкача проблясваха в светлината на фенерчето.

— Това е, което той иска. Така или иначе, ако той плаща на Африканчето, значи май ти бачкаш за него. Но тези типове дето Птичката ги е видял днес, те бачкат за хората от Лос Анджелос, дето Боби е откраднал нещото от тях...

— Каж ми нещо.

— Какво?

— Какви са тези неща, дето ги сглобяваш? Африканчето каза, че ти си един луд бял образ, дето сглобява работи от боклуци. Каза, че през лятото ги изкарваш отвън на ръждата и устройваш големи битки...

— Те не са работи — прекъсна я той и завъртя фенерчето към ниско разположените, завършващи с коси ръце на паякокраката Вещица. — Предимно са радиоконтролирани.

— Строиш ги само за да ги потрошиш ли?

— Не. Но трябва да ги изпробвам. Да видя дали съм ги докарал както трябва... — Той изгаси фенерчето.

— Луд бял образ — каза тя. — Имаш ли си момиче някъде?

— Не.

— Вземи се изкъпи. Може и да се обръснеш... — Внезапно тя беше съвсем близо до него, усещаше дъха ѝ по лицето си.

— Окей, хора, слушайте...

— Какво, по дяволите...

— Защото няма да повтарям по два пъти.

Плъзгавия беше запушил с ръка устата на Чери.

— Искаме вашия гост и цялото му оборудване. Това е всичко. Повтарям, цялото му оборудване. — Гласът от високоговорител ехтеше из желязната кухота на Фабриката. — Може или да ни го дадете, което няма да е трудно, или да ви надупчим задниците до един. И това също хич няма да ни е трудно. Пет минути да си помислите.

Чери го ухапа по ръката.

— По дяволите, трябва да дишам, става ли?

След това той тичаше през мрака на Фабриката, и я чуваше как вика името му.

Една самотна 100-ватова крушка осветяваше южната порта на Фабриката, две усукани стоманени врати, заръждявали полуотворени. Сигурно я беше оставил Птичката. От мястото, където се беше свил до един прозорец без стъкла, Плъзгавия едва различаваше екраноплана, оттатък слабия кръг светлина. Мъжът с високоговорителя се приближи пеша откъм мрака, крачейки с пресметната отпуснатост, която трябваше да подсказва, че той контролира положението. Носеше непромокаем камуфлажен комбинезон с тънка шлиферна качулка, стегната около главата му, и очила за нощно виждане.

— Пет минути.

Напомняше на Плъзгавия за пазачите на дранголника, където беше лежал втория път заради кражба на коли.

Джентри сигурно наблюдаваше от горната площадка на стълбите, където в стената беше вlepено тясно вертикално парче плексиглас, високо над портите на Фабриката.

Нещо издрънча в тъмното, някъде надясно от Плъзгавия. Той се обърна и видя в слабата светлина от друг прозорец Птичката, на около осем метра настрани до стената, и проблясъкът на небоядисания алуминиев заглушител, когато момчето вдигна 0.22-калибровата пушка.

— Птичка! Недей...

На бузата на Птичката просветна рубинова светулка, знакът на лазерен мерник от някъде навън, в Пустошта. Птичката отхвъркна назад във Фабриката, и звукът на изстрела се втурна през празните прозорци и отекна от стените. След това единственият звук беше от заглушителя, търкалящ се по пода.

— Майната ви! — прогърмя бодро силният глас. — Проиграхте си шанса. — Плъзгавия погледна над ръба на прозореца и видя човека да спринтира обратно към екраноплана.

Колко ли бяха онези навън? Птичката не беше казал. Два екраноплана, Хондата. Десет? Повече? Ако Джентри нямаше някой скрит пистолет, единственото им оръжие беше пушката на Птичката.

Турбините на екраноплана изреваха. Той предположи, че те сигурно ще влязат вътре направо с него. Имаха лазерни мерници, сигурно и инфрачервени.

След това той чу един от Следователите, звукът, който издаваше неръждаемата му стомана, докато се влачеше по пода на Фабриката. Той изпълзя от мрака, термитният връх на скорпионовото му жилище беше насочен ниско назад. Шасито беше принадлежало преди петдесет години на дистанционен манипулатор, предназначен да обработва разливи на токсични химикали, или за почистване на ядрени електроцентрали. Плъзгавия беше намерил три несглобявани такива в Нюарк и беше дал за тях един Фолксваген.

Джентри. Беше забравил дистанционното в неговото таванче.

Следователят пресече Фабриката пълзейки и застана на широкия отвор на вратите, срещу Пустошта и приближаващия се екраноплан. Беше горе-долу с размерите на голям мотоциклет, и отворената рамка на шасито му представляваше плътен пакет от сервота, компресионни резервоари, голи предавки, хидравлични цилиндри. От всяка страна на скромния му комплект оборудване стърчеше по един чифт злобно изглеждащи щипки. Плъзгавия не беше много сигурен от какво точно са щипките, може би от някаква голяма земеделска машина.

Екранопланът беше тежък индустриален модел. Върху ветровия щит и прозорците имаше прикрепени листове дебела сива пластмасова броня, с тесни прорези за наблюдение в средата им.

Следователят потегли. Стоманените му вериги пръскаха лед и откъртени парчета бетон, докато той напредваше право към екраноплана с щипки, разперени в максимален размах. Шофьорът на екраноплана даде заден, борейки се с набраната инерция.

Щипките на Следователя щракнаха бясно върху издутата отпред апронова пола, плъзнаха се по нея, щракнаха отново. Полата беше подсилена с поликарбонова мрежа. След това Джентри си спомни за термитовия инжектор. Той се запали в ярка топка силна бяла светлина,

преметна се над безполезните щипки и проби апроновата пола, както нож пробива картон. Веригите на Следователя се завъртяха, когато Джентри го насочи към омекващата пола с протегнато максимално напред жило. Плъзгавия внезапно усети, че крещи, но не знаеше какво е казал. Беше скочил на крака, когато щипките намериха уязвимо място — разкъсания ръб на апроновата пола.

Отново залегна на пода, когато закачулена фигура с нощни очила изскочи от люка на покрива на екраноплана като въоръжена марионетка, и изпразни един пълнител дванайсеткалиброви куршуми, които избиваха искри от Следователя, продължаващ да дъвче и прогризва през апроновата пола, очертана от бялото пулсиране на инжектора. Следователят замръзна, щипките му бяха стиснали силно съсипаната пола. Стрелецът хлътна обратно в люка.

Захранваща линия? Сервоблок? Какво ли беше улучил онзи? Бялата светлина отслабваше, беше почти угаснала.

Екранопланът даде бавно заден ход назад по ръждата, влачейки Следователя със себе си.

Вече беше доста назад, надалече от светлината, виждаше се само защото се движеше, когато Джентри откри комбинацията от превключватели, която активираше огнепръскачката. Дюзата ѝ беше монтирана под щипките. Плъзгавия гледаше възхитено как Следователят подпалва десет литра примесен с детергент бензин, кондензиран спрей под високо налягане. Спомняше си как беше свалил тази дюза от пръскачка за пестициди.

Работеше без грешка.

36. ДУШЕЛОВКА

Екранопланът се носеше на юг, когато Маман Бригита се появи отново. Жената със запечатаните зад сребро очи изостави сивата кола в друг автомобилен паркинг, и уличното момиче с лицето на Анджи разказваше някаква объркана история: Кливлънд, Флорида, някакъв мъж, който ѝ беше бил приятел, или сводник, или и двете...

Но Анджи беше чула гласа на Бригита в кабината на хеликоптера, на покрива на Новия Сузуки Дипломат: Вярвай ѝ, дете. С това тя сторва волята на лоата.

Пленничка в седалката си, токата на колана ѝ беше запечатана в плътен блок пластмаса, Анджи беше гледала как жената изключва компютъра на хеликоптера и активира аварийна система, която позволява ръчно пилотиране.

И сега тази магистрала, зимният дъжд, и момичето отново говори на фона на плющенето на чистачките...

В светлината на свещите, стени от изстърган до бяло варовик, бледи мушички пърхат между висящите клони на върбите.

Времето ти вече наставка.

И ето ги тук, ездачите, лоата: Папа Легба, ярък и течен като живак; Езили Фреда, която е майка и кралица; Самеди, баронът Симетиер, мъх върху разядена кост; Симилор; мадам Траво; много други... Те изпълват пустотата, която е Гранде Бригита. Шумът на гласовете им е звукът на вятър, течаща вода, на кошера...

Те трептят над земята като топлинни вълни над магистрала през лятото, и за Анджи нещата никога не са били така, нямало я е тази гравитация, това чувство за падане, степента на отдаване...

Към място, където говори Легба, и гласът му е звукът на железен барабан...

Той разказва една история.

Анджи различава в бесния вятър на образите еволюцията на машинната интелигентност: каменни кръгове, часовници, задвижвани

от парата тъкачни станове, щракаща медена гора от кукички и дупчици, вакуум, уловен в издухано стъкло, блясъкът на електронния пламък между тънки като косъмчета нишки, дълги редици лампи и превключватели, разшифроващи съобщения, шифровани от други машини... Чупливите, с кратък живот лампи се свиват и се превръщат в транзистори; схемите се интегрират, влагат се в силиций...

Силицият достига определени функционални лимити...

И тя отново беше обратно във видеофилма на Бекер, историята на Тесие-Ашпулови, прорязана от сънища, които са спомените на Джейн Трета, и все още Легба говори, и легендата е една и съща история, безбройни линии, увиващи се около обща, скрита сърцевина; майката на Джейн Трета създава двата разума, които един ден ще се обединят; пристигането на спътниците (и внезапно Анджи разбира, че тя също познава Моли от сънищата), самото обединяване, лудостта на Джейн Трета...

И Анджи се оказва срещу глава от скъпоценни камъни, нещо, изработено от платина и перли и фини сини камъни, очи от шлифован синтетичен рубин. Тя познава това нещо от сънищата, които никога не са били сънища: това е входът към блоковете с данни на Тесие-Ашпул, където двете половини на нещо воюват една с друга, чакайки да бъдат родени като едно цяло.

— Тогава не си била родена. — Гласът на главата е гласът на Мари-Франс, мъртвата майка на Джейн Трета, позната ѝ от толкова много нощи на преследване, но Анджи знае, че говори Бригита. — Твоят баща все още само е започвал да се блъска в тавана си, да различава амбицията от таланта. Това, на което той ще продаде детето си, още не се е било проявило. Скоро човекът Кейс ще дойде, за да донесе това обединяване, макар и кратко, макар и безвременно. Но ти знаеш това.

— Къде е Легба сега?

— Легба-ати-Бон — както ти го знаеш — предстои да бъде.

— Не — спомни си тя думите на Бийвър преди много време, в Ню Джърси, — лоата са дошли от Африка още в началото на времената...

— Не каквито ти ги познаваш. Когато дойде моментът, времето на яркостта, е имало абсолютно единство, едно самосъзнание. Но после се появил другият.

— Другият ли?

— Говоря само това, което ми е известно. Само абсолютният е познавал другия, и абсолютният вече го няма. В пробуждането на това знание центърът е подвел, и всяка част се е пръснала нанякъде. Частите след това потърсили форма, всяка една от тях, каквато е природата на тези неща. От всички знаци, които вашият вид е създал срещу нощта, парадигмите на вуду се оказали най-подходящи в тази ситуация.

— Тогава Боби е бил прав. Това е било Когато Стана Промяната.

— Да, бил е прав, но само в определен смисъл, защото аз съм едновременно Легба и Бригита, и аспект на това, което е сключило сделката с баща ти. Която е изисквала от него да начертае схемите в главата ти.

— И му е казало каквото му е било нужно, за да усъвършенствува биочиповете?

— Биочиповете бяха необходимост.

— Необходимост ли е аз да сънувам спомените на дъщерята на Ашпул?

— Може би.

— Сънищата резултат от дрогата ли са?

— Не пряко, въпреки че дрогата те е направила по-чувствителна към определени модалности, и по-малко чувствителна към други.

— Значи дрогата. Какво беше тя? Какво беше предназначението й?

— Подробен неврохимичен отговор на първия ти въпрос би бил доста дълъг.

— Какво беше предназначението й?

— По отношение на теб ли?

Трябваше да отклони погледа си от рубиновите очи. Стаята е облицована с плоскости от древно дърво, полирано до луксозен блясък. Подът е покрит с килим по мярка, с втъкани в него диаграми на схеми.

— Нямаше две еднакви порции. Единственото постоянно нещо беше субстанцията, чието психотропно действие ти имаше предвид под „дрогата“. В процеса на поглъщане се намесваха много други субстанции, а също и няколко дузини субцелуларни наномеханизми,

програмирани да реструктурират синаптичните промени, нанесени от Кристофър Митчел...

Знаците на баща ти са променени, частично изтрити, преначертани...

— По чие нареждане?

Рубиновите очи. Бисери и лапис. Мълчание.

— По чие нареждане? На Хилтън ли? Хилтън ли беше?

— Решението произхождаше от Континуитет. Когато ти се върна от Ямайка, Континуитет посъветва Суифт да те прикачи отново на дрогата. Пайпър Хил се опита да изпълни заповедта му.

Тя усети нарастващо налягане в главата си, сдвоени точки болка зад очите...

— Хилтън Суифт е длъжен да изпълнява решенията на Континуитет. Sense/Net е нещо твърде сложно, за да оцелее по друг начин, и Континуитет, създаден дълго след момента на яркост, е от друг тип. Съществуването на Континуитет е предпоставено от биософтовата технология, развита от баща ти. Континуитет е невинен.

— Защо? Защо Континуитет е искал да стане това с мен?

— Континуитет е постоянство. Постоянството е работата на Континуитет.

— Но кой изпраща тези сънища?

— Те не са изпращани. Ти си притегляна към тях, както някога беше притеглена към лоата. Опитът на Континуитет да пренапише посланието на баща ти се провали. Някакъв твой собствен импулс ти помогна да се освободиш. Коп-пудре се провали.

— Континуитет ли е изпратил тази жена да ме отвлече?

— Мотивите на Континуитет са скрити за мен. Той е от различен тип. Континуитет позволи рекрутирането на Робин Лание от агенти на Джейн Трета.

— Но защо?

И болката беше непоносима.

— Носът ѝ кърви — каза уличното момиче. — Какво да направя?

— Избърши го. Сложи я да легне по гръб. По дяволите. Действай.

— Какво беше това, дето тя го разправяше за Ню Джърси?

— Млъкни. Просто млъкни. Гледай за отклонение от магистралата.

— Защо?

— Отиваме в Ню Джърси.

Кръв върху новото кожено палто. Кели щеше да побеснее.

37. ЖЕРАВИ

Въшката махна малкото капаче от задната част на апаратчето на Маас-Неотек, използвайки зъболекарска пинсета и бижутерски клещи.

— Красиво — промърмори той, вглеждайки се в отвора през лупа с лампичка. Мазният водопад на косата му висеше точно над него. — Как само са извили проводниците надолу от това ключе. Хитри копелета...

— Въшка, — каза Кумико, — познавали ли сте Сали, когато е дошла за пръв път в Лондон?

— Сигурно скоро след това... — Той се протегна за найкрайника на оптичен проводник. — Не правеше много мангиз тогава.

— Харесва ли ти?

Осветената леща се надигна в намигване към нея, и лявото око на Въшката се изкриви отзад.

— Да я харесвам ли? Не бих рекъл, че съм го мислил по тоя начин.

— Не ти е неприятна?

— Адски трудна е, Сали. Разбираш ли к'во имам предвид?

— Трудна ли?

— Никога не можа да хване да прави нещата както се правят тук. Все се оплаква. — Ръцете му се движеха бързо и уверено: клещите, оптичният проводник... — Тук е тихичко място, в Англия. Кат'си помислиш, не винаги е било: имахме си разни проблеми, след това войната... Тук нещата се правят по определен начин, ако мож да ме разбереш. Макар че не мож рече същото за специалните по бързата работа.

— Извинете ме?

— Суейн и там от сорта. Макар че хората на баща ти, дето Суейн открай време е дупе и гащи с тях, те май й имат някакво уважение на традицията... Човек трябва да знае кое как му е реда... Разбираш ли кво обяснявам? Сега тоя нов бизнес на Суейн се очертава да омаже яко работите на всеки, който не е вътре и част от тая работа. Исусе, тук си

имаме правителство в края на краищата. Не ни управляват големите компании. Е, поне не директно...

— Дейността на Суейн правителството ли заплашва?

— Че той направо го променя. Преразпределя власт както му изнася. Информация. Влияние. Ключови данни. Дай достатъчно от това в ръцете на един човек... — Един мускул в бузата му се гърчеше, докато той говореше. Апаратчето на Колин лежеше на бяла пластмасова антистатична подставка на кухненската маса; Въшката свързваше кабелите, които стърчаха от него, към по-дебел кабел, който отиваше към един от редовете апарати.

— Ей го значи, — каза той и потърка длани, — не мога да ти го изкарам в стаята право до теб, но ще се вържем към него през дек. Виждала си киберпространството, нали?

— Само на стим.

— Тогава значи все едно си го виждала. Във всеки случай, сега ще го видиш. — Той се изправи; тя го последва през стаята до два дебело подплатени и покрити с изкуствена кожа стола, поставени около ниска квадратна маса от черно стъкло.

— Безжични — каза той гордо, докато взимаше два набора троди от масата, и подаде единия на Кумико. — Струват целия свят.

Кумико разгледа мрежестата матовочерна тиара. Между слепоочните отдели беше изгравирана емблемата на Маас-Неотек. Тя я постави, и усети хладината ѝ. Той постави своята и се присви на стола срещу нейния.

— Готова ли си?

— Да — каза тя, и стаята на Въшката изчезна, стените ѝ се превърнаха във виелица от карти, които се премятаха и отдалечаваха на фона на ярката мрежа, и извисяващите се форми от данни.

— Готино прехвърляне, а? — чу го да казва. — Вградено си е в тродите. Малко шоу...

— Къде е Колин?

— Секундичка... да го наглася това...

Кумико хлъцна, когато полетя внезапно към хромовожълта светлинна равнина.

— Може да те погне гадене — каза Въшката, и внезапно се появи на жълтата равнина до нея. Тя погледна надолу към кожените му обувки, след това собствените си длани.

— Малко боди-имиджинг, и това ми ти.

— Охо, — обади се Колин, — това е дребосъкът от „Розата и Короната“. Из кутийката ми ли си се ровил?

Кумико се обърна и го видя до себе си. Подметките на кафявите му ботуши висяха десетина сантиметра над хромовата жълтевина. В киберпространството няма сенки, забеляза тя.

— Не помня нещо да сме се срещали — каза Въшката.

— Да не ти пука — отговори Колин. — Беше неформално. Но, — продължи той към Кумико, — предполагам, че си успяла да се справиш до разноцветния Брикстън.

— Исусе, — каза Въшката, — ама че сополанко си се извъдил!

— Моля за извинение — ухили се Колин. — Предвиден съм да отговарям на очакванията на посетителя.

— Че ти си просто идеята на някакъв японски дизайнер за това какво е англичанин!

— В Ъндърграунда имаше Дракули — каза тя. — Те ми взеха чантичката. Исаха да вземат и теб...

— Пукнала ти се е кутийката, приятелче — каза Въшката. — Вързал съм те през дека ми в момента.

— Мерсаж — ухили се Колин.

— Да ти кажа и още нещо, — започна Въшката и пристъпи към Колин, — данните вътре в теб не са като за каквото са те правили да си. — Той скоси глава. — Едно мое приятелче в Бирмингам току-що те претръска. — Той се обърна към Кумико. — Твоят господин Чипчо тук нещо са го попреработвали. Знаеш ли го това?

— Не...

— Ако трябва да съм честен — каза Колин, и тръсна кичура си, — и аз предполагам нещо такова.

Въшката зяпна нанякъде из мрежата, като че ли слушаше нещо, което Кумико не можеше да чуе.

— Да — каза той накрая, — макар че почти сигурно е заводска работа. Десет главни блока от теб. — Той се разсмя. — И лед отгоре им... Предполага се да знаеш абсолютно всичко за шибания Шекспир, нали?

— Съжالياвам, — отговори Колин, — ама се боя, че направо знам абсолютно всичко за шибания Шекспир.

— Че изрецитирай ни тогава един сонет, де — каза Въшката, и лицето му се присви в забавено намигване.

Нещо като объркване премина по лицето на Колин.

— Прав си.

— Или пък от шантавия Дикенс! — изграчи Въшката.

— Но аз знам...

— Мислиш си, че знаеш, докато не те попитат нещо конкретно. Виждаш ли, оставили са ги празни, частите за Англ. лит., и след това са ги напълнили с нещо друго...

— И с какво?

— Не знам — каза Въшката. — Момчето в Бирмингам не може да го разрови. Хитрец е той, но пък ти си от шантавите биософтове на Маас...

— Въшка, — прекъсна го Кумико, — има ли начин човек да се свърже със Сали тук, през мрежата?

— Съмнява ме, но може да пробваме. Така или иначе, ще ти дойде ред да видиш оная макроформа, дето ти разправях за нея. Искаш ли го и господин Чипчо за компания?

— Да, ако обичате...

— Хубаво тогава — каза Въшката, след това се поколеба. — Не знаем обаче какво е натъпкано вътре в твоя приятел. Подозирам, че е нещо, за което твоят баща е платил.

— Прав е — каза Колин.

— Тръгваме всички — каза тя.

* * *

Въшката направи прехвърлянето в реално време, вместо да прибегне към безтелесните, мигновени премествания, използвани обикновено в мрежата.

Жълтата равнина, обясни той, покриваше Лондонската стокова борса и свързаните с нея учреждения на Ситито. Той генерира някак си нещо като лодка, която да ги вози, синя абстракция, предназначена да намали вероятността от световъртеж. Докато синята лодка се отдалечаваше от ЛСБ, Кумико погледна назад и видя как огромният жълт куб намалява. Въшката сочеше най-различни структури като

туристически гид. Колин, седнал до нея с кръстосани крака, изглежда се забавляваше от смяната на ролите.

— Това е „Белите“ — обясняваше Въшката, насочвайки вниманието ѝ към скромна сива пирамида. — Клубът в Сейнт Джеймс. Регистриране на членството, списък на чакащите...

Кумико погледна нагоре към архитектурата на киберпространството, и си припомни гласа на двуезичния ѝ френски учител в Токио, как той обясняваше нуждата на човечеството от това информационно пространство. Икони, отправни точки, изкуствени реалности... Но всичко това се сливаше накуп в паметта ѝ, както тези извисяващи се форми, докато Въшката увеличаваше скоростта...

Размерът на бялата макроформа беше труден за възприемане.

Отначало тя беше изглеждала на Кумико като небето, но сега, гледайки я, тя имаше чувството, като че ли това е нещо, което тя можеше да побере в дланта си, цилиндър от луминесцентно перлено, не по-висок от шахматна фигурка. Но тя караше да изглеждат като джуджета многоцветните форми, натрупани около нея.

— Добре де, — каза веселяшки Колин, — това наистина е много странно, нали? Абсолютна аномалия, въпиюща сингуларност...

— Но не ти се налага да се тормозиш около това, нали? — обади се Въшката.

— Само ако то няма пряк ефект върху ситуацията около Кумико — съгласи се Колин, изправен в лодката-очертание. — Макар че може ли човек да бъде сигурен?

— Трябва да се опитате да се свържете със Сали — каза Кумико нетърпеливо. Това нещо — макроформата, аномалията — не я интересуваше особено, въпреки че и Въшката, и Колин я смятаха за нещо изключително.

— Виж го само — рече Въшката. — Може да има направо цял свят вътре...

— И не знаете ли какво е това? — Тя наблюдаваше Въшката; очите му имаха разфокусирания вид, който означаваше, че дланите му там някъде в Брикстън се движат, и работят по дека.

— Това е много голямо количество данни — каза Колин.

— Току-що се опитах да прокарам линия до тоя конструктор, дето тя го нарича Финландеца — каза Въшката, и очите му отново влязоха

във фокус. В гласа му имаше нотка на загриженост. — Не мога обаче да пробия. Имам едно такова чувство, като че ли нещо дебне там, и чака... Май като че ли е най-добре да се изключваме...

Черна точица върху бисерната извивка, ръбовете ѝ перфектно очертани...

— Хиляди дяволи — каза Въшката.

— Кълцай линията — обади се Колин.

— Не мога! Пипна ни...

Кумико видя как синята лодка-очертание под краката им се удължи, разтегна се в азурна нишка, изсмуквана през стеснението на тази точка от мрак. И след това, в един момент на абсолютна странност, и тя, заедно с Въшката и Колин, бяха разтеглени до изключителна тънност...

И се оказа в парка Уено, следобед в края на лятото, до неподвижните води на езерото Шинобазу, и майка ѝ седеше върху нея на закръглена скамейка от прохладен ламиниран карбон, по-хубава, отколкото в спомените. Устните на майка ѝ бяха пълни и обилно начервени, и Кумико знаеше, че са очертани с най-фината и тънка четка. Носеше черното си френско яке, с яката от тъмна козина, която ограждаше приветствената ѝ усмивка.

Кумико можеше единствено да гледа, присвита около студената топка от страх под сърцето ѝ.

— Ти беше глупаво момиче, Куми — каза майка ѝ. — Как изобщо си въобразяваш, че няма да си спомня за теб, или че ще те изоставя на зимния Лондон и на гангстерите, дето слугуват на баща ти?

Кумико гледеше перфектните устни, отворени леко над белите зъби; зъби, поддържани, тя го знаеше, от най-добрия зъболекар в Токио.

— Ти си мъртва — чу се да казва тя.

— Не, — отговори майка ѝ усмихнато, — не и сега. Не и тук, в парка Уено. Погледни жеравите, Куми.

Но Кумико не обръщаше глава.

— Погледни жеравите.

— Да ти го начукам до дупка — обади се Въшката, и Кумико се завъртя и го видя до себе си, с бледо и сгърчено лице, покрито с пот, и

мазни къдрици, залепнали за челото.

— Аз съм майка й.

— Не е майка ти, разбираш? — Въшката се тресеше, сгърченото му тяло се клатеше, като че ли той си пробиваше път през ужасен вятър. — Не е... майка... ти... — Под мишниците на сивия му жакет имаше тъмни петна. Малките му юмруци трепереха, докато той се бореше да направи следващата стъпка.

— Ти си болен — каза майката на Кумико със загрижен глас. — Трябва да легнеш.

Въшката се отпусна на колене, притиснат от невидима тежест.

— Спри това! — изкрещя Кумико.

Нещо блъсна лицето на Въшката в пастелната бетонна пътека.

— Спри!

Лявата ръка на Въшката се изправи и започна бавно да се извърта, дланта все още свита в юмрук с побелели кокалчета. Кумико чу нещо да изпуква, кост или сухожилие, и Въшката изкрещя.

Майка й се разсмя.

Кумико удари майка си по лицето, и през ръката й се стрелна болка, остра и истинска.

Лицето на майка й премига и се превърна в друго лице. Гайджинско лице с широки устни и остър тънък нос.

Въшката изстена.

— Хей, — чу Кумико гласа на Колин, — не е ли това направо интересно? — Тя се обърна и го видя, обкراчил един от конете от ловната репродукция, стилизирано изображение на изчезнало животно, с грациозно извита шия, приближаващо в тръс към тях. — Съжалявам, но ми отне минутка да ви открия. Това е изумително сложна структура. Един вид джобна вселена. По парченце от всичко. — Конят застана пред тях.

— Играчко, — каза нещото с лицето на майката на Кумико, — смееш да разговаряш с мен ли?

— Ами да, направо смея. Ти си леди Джейн Трета Тесие-Ашпул, или по-точно покойната леди Джейн Трета Тесие-Ашпул, починала не особено скоро, едно време била от вила „Блуждаещ лъч“. Тази нелошичка имитация на токийски парк си я сглобила съвсем преди малко от спомените на Кумико, нали?

— Умри! — Тя вдигна бялата си длан; от нея се стрелна форма, сгъната от листов неон.

— Не, — каза Колин, и жеравът се пръсна на парчета, които преминаха през него, избледняващи парчета-призраци. — Няма да стане номерът. Сори. Спомних си какво съм аз. Открих нещата, дето са ги натъпкали по местата за Шекспир и Такъроу, и Блейк. Бил съм модифициран да съветвам и защитавам Кумико в ситуации доста по-драстични, отколкото каквото и да било, предвидено от оригиналните ми дизайнери. Аз съм тактик.

— Ти си нищо. — Въшката започна да се гърчи в краката ѝ.

— Боя се, че грешиш. Виждаш ли, тук вътре, в това твоє... изхвърляне, Джейн Трета, аз съм толкова реален, колкото и ти. Виждаш ли, Кумико, — обърна се той към нея, докато скачаше от седлото, — мистериозната макроформа на Въшката всъщност е една много скъпа купчина биочипове, конструирани по определен начин. Един вид вселена-играчка. Прерових я цялата отгоре надолу, и вътре определено има доста нещо за виждане, и доста нещо за научаване. Тази... личност, ако решим да я величаем така, я е създала в жалък опит за, о, не безсмъртие, всъщност, а просто за да може да си реализира желанията. Нейните маниакални, детинско-егоистични, оградени с капаци желаниа. Кой ли би си помислил, че обектът на най-острата и най-злобно гризящата завист, която леди Джейн Трета може да изпитва, ще е Анжела Митчел?

— Мри! Ти ще умреш! Убивам те! Веднага!

— Че давай, де — ухили се Колин. — Виждаш ли, Кумико, Джейн Трета знае за една тайна на Митчел, относно връзката ѝ с мрежата: Митчел по някое време е имала потенциала да стане, е, доста важна за нещата по принцип, въпреки че не си е струвало да го прави. Джейн Трета започнала да ревнува...

Фигурата на майката на Кумико се разнесе като дим, и изчезна.

— О, господи, — каза Колин, — боя се, че ѝ доскучах. Всъщност, на различно ниво на командната програма водехме нещо като ожесточено сражение. Блокирал съм я временно, но съм сигурен, че пак ще се вдигне...

Въшката беше станал на крака и внимателно масажираше ръката си.

— Исусе — каза той. — Бях сигурен, че ми я е изкълчила...

— Направи го, — отговори Колин, — само че беше толкова ядосана, като се махна, че забрави да запише тази част от конфигурацията.

Кумико пристъпи по-близо до коня. Изобщо не изглеждаше като истински кон. Тя докосна страната му. Студена и суха като стара хартия.

— Какво ще правим сега?

— Ще ви измъквам оттук. Идвайте с мен, и двамата. Качвайте се. Кумико отпред, Въшката отзад.

Въшката погледна към коня.

— На това?

Не видяха други хора в парка Уено, докато яздеха заедно към стена от зеленина, която постепенно се оформи като съвсем неапонска гора.

— Но сега трябва да сме в Токио — протестира Кумико, когато влязоха в гората.

— Всичко е малко надве-натри, — каза Колин, — макар че предполагам, че ще намерим някакъв сорт Токио, ако се поразтърсим. Мисля обаче, че знам възможен изход...

След това той започна да ѝ разказва още неща за Джейн Трета, и Сали, и Анжела Митчел. Всички те бяха много странни.

В другия край на гората дърветата бяха много големи. Те излязоха на поляна с дълга трева и диви цветя.

— Вижте — обади се Кумико, забелязвайки висока сива къща през клоните.

— Да, — каза Колин, — оригиналт се намира близо до Париж. Но вече почти пристигнахме. При изхода, имам предвид...

— Колин! Виждаш ли? Жена. Стои там...

— Да, — каза той, без да се погрижи да обърне глава. — Анжела Митчел...

— Наистина? Тя тук ли е?

— Не, — рече той, — не още.

И тогава Кумико видя планерите. Красиви неща, трептящи на вятъра.

— Отиваме там — каза Колин. — Въшката ще те откара обратно на един от...

— По дяволите, — запротестира Въшката изотзад.

— Адски лесно е. Точно както си използваш дека. И в този случай и е същото...

Отгоре от Маргейт Роуд се чуваше смях и силни пьянски гласове, чупенето на бутилка в тухлена стена.

Кумико седеше напълно схваната в мекия стол, със стиснати очи, и си спомняше как планерът излита в синьото небе, и... още нещо.

Зазвъня телефон.

Очите ѝ се отвориха.

Тя скочи от стола и се промъкна покрай Въшката, между редовете от апаратурата му, в търсене на телефона. Най-сетне го намери, и...

— Домошарче — обади се Сали, отнякъде далече, през мекия шум на смущенията, — какво, по дяволите, става? Въшка? Добре ли си, човече?

— Сали! Сали, къде си?

— Ню Джърси. Хей. Малката! Малката, какво става?

— Не те виждам, Сали, екранът е празен!

— Звъня от будка в Ню Джърси. Какво е станало?

— Имам да ти разказвам толкова много неща...

— Давай — рече Сали. — Аз плаща.

38. ВОЙНАТА ВЪВ ФАБРИКАТА

Те гледаха как екранопланът гори от високото прозорче в дъното на тавана на Джентри. Той чуваше същия онзи усилен глас: „Мислите, че това е адски шибано весело, а? Хахахахахахаха, и ние също! Мислим, че вие сте направо купища шибан майтап, така че сега ще почваме партито!“

Не можеше да различи никого, само пламъците на екраноплана.

— Просто трябва да тръгваме пеша, — каза Чери, близо зад него, — да вземем вода, и някаква храна, ако имаше. — Очите ѝ бяха червени, по лицето имаше следи от сълзи, но гласът ѝ беше спокоен. Прекалено спокоен, помисли си Плъзгавия. — Хайде, Плъзгав, какво друго можем да направим?

Той погледна назад към Джентри, отпуснат в стола си пред холмасата, притиснал главата си с ръце, зяпнал в бялата колона, която стърчеше от познатата дъгоцветна бъркотия в киберпространството на Агломерата. Джентри не се беше помръднал, и не беше казал нито дума, откакто те се бяха върнали на тавана. Токът на левия ботуш на Плъзгавия беше оставил бледи тъмни следи по пода зад него, кръвта на Ситната Птичка; беше стъпил в нея, връщайки се обратно през Фабриката.

След това Джентри се обади:

— Не можах да задвижа другите. — Той гледаше надолу към дистанционното в скута му.

— Трябва ти отделно дистанционно за всеки — каза Плъзгавия.

— Време е да поискаме съвет от Брояча — рече Джентри, и подхвърли дистанционното на Плъзгавия.

— Аз няма да се върна обратно там — каза Плъзгавия. — Отивай ти.

— Няма нужда. — Джентри докосна един от пултовете пред него. Боби Брояча се появи на монитора.

Очите на Чери се разшириха.

— Кажи му, че той скоро ще умре — каза тя. — Освен ако не го изключиш от мрежата и не го изстреляме по най-бързия начин към някое спешно отделение. Той умира.

Лицето на Боби на монитора замръзна. Фонът рязко влезе във фокус: шията на желязната мечка, дълга трева, обсипана с бели цветя, дебелия ствол на стари дървета.

— Чу ли това, смотаняк такъв? — изкрещя Чери. — Ти умираш! Дробовете ти са пълни с течност, бъбреците ти не бачкат, сърцето ти е скапано... Драйфа ми се от тебе!

— Джентри, — каза Боби. Гласът му звучеше тихо и метално откъм малкото говорителче отстрани на монитора. — Не знам що за капан са ви скроили тук, но уредих една малка диверсия.

— Не пробвахме мотора, — каза Чери с ръце около Плъзгавия, — не се сетихме. Може да е наред.

— Какво означава това „една малка диверсия“? — Той се отбутна от нея и погледна към Боби на монитора.

— Още я скалпвам. Пренасочих един товарен коптер Борг-Вард от Нюарк.

Плъзгавия се дръпна от Чери.

— Не стой просто така тук — кресна той към Джентри, който погледна Плъзгавия и бавно поклати глава. Плъзгавия усещаше първите проблясвания на Корсаков, миниатюрни парченца памет излизаха от фокус.

— Той не иска да ходи никъде — каза Боби. — Намерил е Формата. Просто иска да види какво ще стане от всичко това, какво ще се случи накрая. В момента насам пътуват хора. Приятели, един вид. Те ще вземат алефа от вас. Междувременно аз ще направя каквото мога с онези задници.

— Не ща да стоя тук и да те гледам как мреш — каза Чери.

— Никой не те кара. Моят съвет е да се изпаряваш. Дайте ми двамадесет минути, ще отвлека вниманието им.

Фабриката никога не беше изглеждала по-празна.

Ситната Птичка лежеше там някъде на пода. Плъзгавия непрекъснато мислеше за плетеницата от джунджурии и костички която висеше окачена на врата му, птичи пера и ръждиви часовници, всичките спрели, всеки един на различно време... Глупацини от

крайпътните градчета. Но Птичката вече нямаше да го има повече наоколо. Предполагам, че и мен скоро няма да ме има повече наоколо, помисли си той, водейки Чери надолу по тресящите се стълби. Не е както преди. Нямаше време да премества машините си, без платформа и без чужда помощ, и предполагаше, че ако веднъж си тръгне, повече няма да се върне. Фабриката вече никога нямаше да бъде същата.

Чери носеше четири литра филтрирана вода в пластмасова туба, мрежичка с бирмански фъстъци, и пет индивидуални запечатани порции лиофилизирана супа „Биг Гинза“ — всичко, което беше успяла да намери в кухнята. Плъзгавия носеше два спални чувала, фенерчето и ковашки чук.

Беше тихо, само свистенето на вятъра по ръждясалия метал и скърцането на обувките им по бетона.

Не беше сигурен къде всъщност ще отиде. Смяташе да заведе Чери на разстояние колкото до Марви и да я остави там. След може би щеше да се върне, да види какво става с Джентри. Тя можеше до ден-два да хване стоп но някое от градчетата в индустриалната зона. Тя обаче не знаеше това; всичко, за което можеше да мисли беше, че се махат. Изглеждаше така уплашена от това да гледа Боби Брояча как умира на носилката, както и от мъжете отвън. Но Плъзгавия виждаше, че на Боби не му пука особено много за умирането. Може би смяташе, че просто ще бъде там вътре, като оная Джейн Трета. Или може би изобщо не му пукаше; понякога с хората е така.

Ако смяташе да не се връща повече, помисли си той, водейки Чери през тъмното със свободната си ръка, му се щеше да се върне и да хвърли един поглед на Съдията и на Вещицата, на Труподъвкача и на двамата Следователи. Но по този начин щеше да трябва да изведе Чери навън, след това да се връща обратно... И знаеше, докато си го мислеше, че това е неразумно, че няма време, и че трябва да я изведе навън така или иначе...

— Откъм тази страна има дупка, ниско долу до пода — каза й той. — Ще се измъкнем навън през нея, дано никой не ни забележи... — Тя стисна ръката му, докато той я водеше през мрака.

Той откри дупката опипом, пробута спалните чували през нея, напъха чука в колана си, легна на пода по гръб и се задърпа навън, докато главата и ръцете му не преминаха. Небето беше ниско и едва-едва по-светло от мрака на Фабриката.

Мислеше, че чува слабо боботене на двигател, но то спря след това.

Доизмъкна се докрай с токове, рамене и извиване, и се претъркули в снега.

Нещо го бутна по крака. Чери беше избутала тубата с водата. Той се протегна назад, за да я вземе, и червената светулка освети гърба на дланта му. Той се метна назад и се претърколи отново, и куршумът блъсна стената на Фабриката като плесник на гигант.

Излетя бяла ракета. Над Пустошта. Слаба светлина през ниските облаци. Спускаща се надолу от издутия сив корпус на товарен хеликоптер, диверсията на Боби. Освети втория екраноплан, на трийсетина метра, и закачулената фигура с пушката...

Първият контейнер се стовари с трясък точно пред екраноплана, и се пръсна, изригвайки облак стиропорени опаковъчни парченца. Вторият, с два фризера вътре, записа пряко попадение, смазвайки машината. Отвлеченият Борг-Вард продължи да бълва контейнери, докато ракетата избледня и угасна.

Плъзгавия се промъкна обратно през дупката в стената, изоставяйки водата и спалните чували.

Движеше се бързо в мрака.

Беше изгубил Чери. Беше изгубил чука. Тя сигурно се беше пъкнала обратно във Фабриката, когато стрелецът беше изстрелял първия си куршум. И последния, ако се беше оказал под оня контейнер, когато падаше...

Краката му откриха рампата към стаята, където чакаха неговите машини.

— Чери?

Той включи фенерчето.

В средата на лъча беше едноръкият Съдия. Пред него стоеше фигура с огледала вместо очи, отразяващи обратно светлината.

— Искаш ли да умреш? — Женски глас.

— Не...

— Гаси фенера.

Мрак. Да бяга...

— Виждам на тъмно. Ти току-що пъкна фенерчето в джоба на якето си. Имаш вид като да се готвиш да побегнеш. Държа те на

мушка.

— Да бяга ли?

— Изобщо не си го и помисляй. Да си виждал някога флечета Фудживара НЕ? Удари ли на твърдо, гръмва. Удари ли на меко, като повечето от теб, образ, влиза вътре, и гръмва. След десет секунди.

— Защо?

— За да си помислиш по въпроса.

— Ти с онези типове откън ли си?

— Не. Ти ли им изсипа отгоре всичките тия котлони и прочее?

— Не.

— Нюмарк. Боби Нюмарк. Врътнах една сделка тая нощ. Докарам ли един човек при него, досието ми ще се опразни. И ти ще ми покажеш къде е той.

39. ПРЕКАЛЕНО МНОГО

Що за място беше това, всъщност?

Нещата бяха стигнали до точка, където Мона не получаване никакво успокоение от представата за съвет от Ланет. Ако Ланет се беше натресла на тая ситуация, тя сигурно щеше просто да се натъпче с още Мемфиски катран, предполагаше Мона, докато се почувства все едно проблемът не е неин. Светът никога не беше имал толкова много движещи се части или пък толкова малко имена за нещата.

Бяха карали цяла нощ, и Анджи през по-голямата част от времето беше някъде другаде — Мона вече определено вярваше на историите за дрогите — и говореше, на различни езици, с различни гласове. И те бяха най-лошото, тези гласове, защото те говореха на Моли, предизвикваха я, и тя им отговаряше, докато караше, не като че ли говори на Анджи само за да я успокои, ами като че ли там наистина имаше нещо, друг някой — поне трима — говорещи през Анджи. И когато говореха, Анджи я болеше, мускулите ѝ се гърчеха и носът ѝ кървеше, и Мона се беше навела над нея и бършеше кръвта, изпълнена със странна смес от страх и обич и съжаление за кралицата на всички нейни мечти — или може би това беше просто магът — но в синьобялото проблясване на магистралните светлини Мона беше видяла собствената си ръка до тази на Анджи, и те не бяха еднакви, бяха различни, формата им не беше същата, и това я караше да се чувства щастлива.

Първият глас се беше обадил, докато те караха на юг, след като Моли беше докарала Анджи с коптера. Този глас просто съскаше и грачеше, и беше казал нещо за Ню Джърси и някакви числа по картата. Около два часа след това, Моли плъзна екраноплана по място за почивка, и каза, че са в Ню Джърси. След това беше излязла и се беше обадила от някаква заскрежена телефонна будка, и беше говорила дълго; когато се върна, Мона я видя да хвърля фонокарта в замръзналата кал, просто да я изхвърля. И Мона я беше попитала докъде е звъняла, и тя беше казала до Англия.

След това Мона беше забелязала ръката на Моли на кормилото, и тъмните нокти имаха малки жълтеникави петънца, каквито остават, като отлепиш набор изкуствени нокти. Трябва да е имала някакъв разтворител за това, помисли си Мона.

Някъде над реката те свърнаха от магистралата. Дървета и полета, и тесен път с по една лента във всяка посока, и понякога самотна червена светлина високо горе на някаква кула. И след това започна насам и натам, натам и насам, гласовете и после Моли и после пак гласовете, и това ѝ напомняше как Еди се опитваше да завърти сделка, само дето Моли я биваше доста повече от Еди; макар че не можеше да разбере точно идеята, Мона усещаше, че Моли беше доста близко до това, което искаше да получи. Но не можеше да издържа, когато се появяваха гласовете; искаше ѝ се да се дръпне някъде, колкото се може по-далече от Анджи. Най-гадният от тях се наричаше Сам-Еди, или нещо подобно. Това, дето всички те искаха от Моли, беше да откара Анджи някъде за нещо, което те наричаха сватба, и Мона се чудеше дали Робин Лание не е забъркан в това по някакъв начин, нещо подобно като че ли Анджи и Робин щяха да се женят, и че всичко това е просто едно от шантавите неща, дето звездите ги правят, като се женят. Но нещо в това някак не ѝ се връзваше, и всеки път, когато се появеше отново гласът на този Сам-Еди, косите на Мона се изправяха. Тя можеше обаче да разбере за какво се пазари Моли: искаше досието ѝ да бъде изчистено, унищожено. Беше гледала веднъж един вид с Ланет, за едно момиче, дето имаше десет, или дванайсет личности, и те се появяваха, и една беше малко срамежливо момиченце, друга беше тотално закъсал гаден наркоман, но никъде в него нямаше нищо за това как може някоя от тези личности да ти унищожи досието в полицията.

След това във фаровете им се появи равнина, с наваян по нея сняг, и ниски хълмчета с цвят на ръжда, където вятърът беше отвял снега.

Екранопланът имаше екранче за карта, като тези в кабовете, или ако някой тираджия те дигне на стоп. Но Моли изобщо не го включваше, освен първия път, когато погледна за числата, които ѝ беше издиктувал гласът. След известно време Мона разбра, че Анджи ѝ обяснява къде трябва да отиде, или може би че тези гласове ѝ

обясняват. От много време вече ѝ се искаше да съмне, но все още беше нощ, когато Моли угаси фаровете и натисна газта в тъмното...

— Фаровете! — извика Анджи.

— Спокойно — каза Моли, и Мона си спомни как тя се беше придвижвала в тъмното при Джералд. Екранопланът забави ход леко, описа широка дъга, и се разтrese на някакво неравно място. Светлините на таблото примигаха, на всички циферблати.

— Сега нито звук, ясно?

Екранопланът набра скорост в мрака.

Местеща се бяла светлина, високо горе. През прозореца Мона мярна планираща, искряща точка; над нея още нещо, издуто и сиво...

— Долу! Смъкни я долу!

Мона дръпна закопчалката на колана на седалката на Анджи в същия момент, когато нещо дрънна в страната на екраноплана. Бутна я на пода и я притисна с коженото палто, докато Моли рязко зави наляво, помитайки нещо, което Мона не можа да види. Мона погледна нагоре: за миг се мярна голяма, черна тук-там сграда, единична крушка свети над складови порти, и след това те се забиха в тях, турбината на пълен заден.

Удар.

Просто не знам, каза гласът, и Мона си помисли: Е, знам как става така.

След това гласът започна да се смее, без да спира, докато смехът не се превърна в пресекващ равномерен звук, който вече не беше смях, и Мона отвори очи.

Там стоеше момиче с миниатюрно фенерче, подобно на това дете Ланет го държеше на голямата си връзка с ключове; Мона я виждаше в слабата отразена светлина. Лъчът беше насочен към отпуснатото лице на Анджи. След това тя забеляза, че Мона я гледа, и звукът спря.

— Коя, по дяволите, си ти? — Светна в очите на Мона. Кливлъндски глас, напрегнато лисиче личице под разрошена изрусена коса.

— Мона. А ти коя си? — И тогава забеляза чука.

— Чери...

— Какъв е тоя чук?

Тая Чери погледна към чука.

— Някой е подир мен и Плъзгавия. — Тя отново изгледа Мона.
— Да си от тях?

— Не мисля.

— Приличаш на нея. — Светлината отскочи към лицето на Анджи.

— Не е моя работа. Всъщност, преди не изглеждах така.

— И двете приличате на Анджи Митчел.

— Аха. Тя е.

Чери леко сви рамене. Носеше три или четири кожени якета, събрани от различни приятели; Кливлъндски обичай.

— В този висок замък, — каза гласът от устата на Анджи, плътен като кал, и Чери дрънна главата си в покрива на машината, и изпусна чука, — пристигна моят кон. — Те виждаха в подскачащия лъч от фенерчето на Чери как мускулите на лицето на Анджи се гърчат под кожата. — Защо стоите самотни тук, мънички сестрички, когато сватбата ѝ е уговорена?

Лицето на Анджи се отпусна, стана нейното си, и тънка ярка струйка кръв се спусна от лявата ѝ ноздра. Тя отвори очи и се намръщи срещу светлината.

— Къде е тя? — попита тя Мона.

— Изчезна — каза Мона. — Каза ми да стоя тук с теб...

— Коя? — попита Чери.

— Моли — отвърна Мона. — Тя караше...

Чери искаше да намери някого, когото наричаше Плъзгавия. Мона искаше да изчака Моли да се върне и да ѝ каже какво да прави, но Чери я полазваха мравки от мисълта да стои тук долу на приземния етаж, каза тя, защото отвънка имало някакви хора с пушки. Мона си спомни онзи звук, когато нещо удари екраноплана; тя взе фенерчето на Чери и огледа отстрани. По средата на височината му от дясната страна имаше дупка, в която можеше да си пъхне пръста, и друга, по-голяма — два пръста — от лявата страна.

Чери каза, че е по-добре да се качат горе, където сигурно беше Плъзгавия, преди онези хора да решат да влязат вътре. Мона не беше сигурна.

— Хайде, ела — каза Чери. — Плъзгавия сигурно е обратно там горе с Джентри и Брояча...

— Какво каза току-що? — И това беше гласът на Анджи Митчел, точно като в стимовете.

Каквото и да беше това, беше адски студено, като излязоха от екраноплана — краката на Мона бяха голи — но най-сетне идваше зората: тя можеше да различи бледи четириъгълници, които сигурно бяха прозорци, просто сиви проблясъци. Момичето на име Чери ги водеше нанякъде, нагоре, казваше тя, ориентирайки се с къси просветвания на фенерчето-ключодържател, Анджи близо до нея, и Мона най-отзад.

Мона закачи обувката си в нещо, което изшумя. Наведе се да я освободи, и намери нещо, което беше на пипане като пластмасов плик. Лепкав. С малки твърди неща вътре. Пое дълбоко въздух и се изправи, пъхвайки плика в страничния джоб на якето на Майкъл.

След това те се качваха по някакви тесни стълби, стръмни, почти като пожарна стълба. Палтото на Анджи докосваше ръката на Мона върху грубия студен парапет. След това площадка, след това завой, нови стълби, след това пак площадка. Отнякъде духаше течение.

— Тук има нещо като мост — каза Чери. — Само че го минавайте бързо, щото доста се клати...

И не очакваше това, каквото и да било от него, високата бяла стая, огънатите полици, отрупани с парцаливи, избледнели книги — тя си спомни за своя старец — купчината пултове и там от сорта, с увиснали навсякъде кабели, и онзи кльоцав, с горящи очи мъж в черно, с коса, сресана назад на кръст, дето му викат в Кливлънд Бойна Риба, и смехът му, когато ги видя там. Нито пък умрелия образ.

Мона беше виждала преди умрели хора, достатъчно, за да ги разпознае, като ги види. Цветът им. Понякога във Флорида някой лежеше на картонен палет навън, на тротоара до изхода на коптора. Просто не се събуждаше. Дрехите и кожата така или иначе бяха с цвета на тротоара, но ставаха различни, като някой опнеше петалата, друг цвят под този. След това идваше бял камион. Еди казваше, че ако не ги приберат, те след това се подуват. Като една котка, която Мона беше виждала веднъж, издута като баскетболна топка, обърната по гръб, с крака и опашка, щръкнали като пръчки, и това беше разсмяло Еди.

И тоя образ, свикнал на маг — Мона познаваше този тип очи — и Чери, която издаваше нещо като пъшкаше, и Анджи, просто застанала там.

— Окей, всичките, — чу тя някой да казва — Моли — и се обърна и я видя там, на отворената врата, с нещо като пистолет в ръката, и някакъв едър тип с мръсна коса до нея, с поглед тъп, та вдлъбнат, — стойте без да мърдате, докато ви преслушам.

Кльощавият тип само се разсмя.

— Млъквай — каза Мона, като че ли мислеше за нещо друго. Стреля, без дори да погледне към оръжието. Син блясък на стената до главата му, и Мона не можеше да чуе нищо освен звъненето на ушите си.

Кльощавият тип се беше свил на кълбо на пода, с глава между коленете.

Анджи вървеше към носилката, където лежеше умрелият мъж, и очите му бяха подбелени. Бавно, бавно, като че ли се движеше под водата, и с такова изражение на лицето...

Ръката на Мона, в джоба на якето ѝ, като че ли сама търсеше нещо. Като че ли опипваше найлоновото пликче, което беше намерила долу на пода, и ѝ казваше... че вътре има маг.

Тя го измъкна — наистина имаше. Лепкав от засъхнала кръв. Вътре с три кристала и един дерм.

Не знаеше защо точно го е извадила точно тогава, освен че никой не се движеше.

Типът с Бойната Риба беше седнал, но просто си седеше така. Анджи беше до носилката, и като че ли гледаше не умрелия образ, а някаква сива кутия, монтирана над главата му на нещо като рамка. Чери от Кливлънд се беше опряла гърбом до стена с книги, и някак си тъпчеше кокалчетата на пръстите в устата си. Едрият образ просто стоеше там до Моли, която беше наклонила глава на една страна, като че ли слушаше нещо.

Мона не можеше да издържа повече.

Масата беше с желязна повърхност. Върху нея имаше голямо парче стар метал, притиснало прашна купчина разпечатки. Тя изтръска трите кристала, подреди ги като копчета в ред, взе онова парче метал, и — едно, две, три — ги смачка на прах с един удар. Това свърши работа: всички погледнаха. Освен Анджи.

— Сори, — чу се Мона да казва, докато събра купчинката груб жълт прах в очакващата длан на лявата си ръка, — така е то... — Тя зарови нос в купчинката и смръкна. — Понякога — добави и смръкна останалото.

Никой не каза нищо.

И отново всичко наоколо беше неподвижно. Точно както беше и преди.

Толкова бързо, че стоеше неподвижно.

Възнесение. Иде възнесение.

Толкова бързо, толкова неподвижно, тя можеше да подреди каквото стана после: Страхотен смях, хаха, като че ли не беше наистина смях. През високоговорител. Оттатък вратата. Откъм онова там мостче. И Моли просто се обръща, плавно като коприна, бързо, но без да си дава зор, и малкото оръжие щраква като запалка.

След това отвън проблясва син блясък, и едрият образ целият е изпръскан с кръв оттам отвън, и старият метал се откъсва, и Чери изпищява, преди онова мостче да се стовари със силен, разногласен звук, върху тъмния под там долу, където беше намерила мага в кървавото му пликче.

— Джентри, — казва някой, и тя вижда на масата един мъничък вид, и лицето на младеж на него, — свържи ми дистанционното на Плъзгавия. Те са вече в сградата. — Образът с Бойната Риба се надига и почва да прави разни неща с жиците и пултовете.

Сега пък едрият тип подскача и хуква насам, крещейки, че те са негови, те са негови. И лицето на екрана казва: Плъзгав, хайде, вече нямаш нужда от тях...

И след това заработва някакъв двигател, някъде долу, и Мона чува някакво тракане и дрънчене, и след това някой долу крещи.

И слънцето вече изгрява през високия, тесен прозорец, така че тя се премества там, за да погледне. И там отвънка има нещо, нещо като камион или екраноплан, само че е затрупан под купчина от нещо, дето изглежда като хладилници, чисто новички хладилници, и изпочупени парчета от пластмасови опаковъчни каси, и там има някой в камуфлажен костюм, лежи по корем с лице, заровено в снега, и оттатък зад тях има друг екраноплан, на вид целият изгорял.

Интересно е.

40. РОЗОВ САТЕН

Анжела Митчел възприема тази стая и намиращите се в нея през местещи се слоеве от данни, които представляват гледни точки, макар че в повечето случаи тя не знае точно на кого или на какво. Има значителна степен на припокриване, и на противоречие.

Човекът с рошавата, сресана накръст коса, в яке с черни нитове, е Томас Трайл Джентри (междувременно данните за раждането му и цифрите на неговия ВИН се премятат през нея), без постоянно местожителство (а друг план ѝ съобщава, че тази стая е негова). Преминава покрай сив поток следи от официални данни, слабо просмукани от повтарящите се розови подозрения на Комитета по термоядрена енергия за незаконно ползване на услуги, и го вижда в различна светлина: той е като един от жокеите на Боби; макар и млад, той е като възрастните мъже от „Джентълменът-Мухльо“; той е автодидакт, ексцентрик, маниак, учен според собствените си понятия; той е луд, нощна птица, виновен (според Маман, и според Легба) в недопустими ереси. Леди Джейн Трета, според собствената си ексцентрична система, го е класифицирала като РИМБО. (Друго лице се мярва към Анджи от РИМБО: името му е Ривиера, епизодичен образ в сънищата ѝ.) Моли умишлено го е стреснала, взривявайки експлозивна флечета на осемнайсет сантиметра от черепа му.

Моли, както и момичето Мона, е без ВИН, раждането ѝ не е регистрирано, но въпреки това около името (имената) ѝ се въртят галактики от предположения, слухове, противоречащи си данни. Уличница, проститутка, бодигард, убиец, тя се слива на различните нива със сенките на герои и злодеи, чиито имена не говорят нищо на Анджи, въпреки че остатъчните им образи са втъкани от много време насам в глобалната култура. (И това също принадлежи на Джейн Трета, а сега принадлежи на Анджи.)

Мона току-що е убила човек, изстреляла е една от експлозивните флечети в гърлото му. Падането му върху стоманен парапет, страдащ от умора на метала, е довело до това голяма част от мостчето да рухне

върху пода долу. Тази стая няма друг изход, факт от известно стратегическо значение. Вероятно намерението на Моли не е било да причини скъсването на мостчето. Тя е възнамерявала да попречи на човека, платен наемник, да използва любимото си оръжие, къс дуралов автомат, покрит с черна, неотразяваща светлината боя. Така или иначе, таванът на Джентри в момента е надеждно изолиран.

Анджи разбира важността на Моли за Джейн Трета, източника на нейното желание за нея и на гнева ѝ към нея; знаейки това, тя вижда цялата баналност на човешкото зло.

Анджи вижда Моли неспокойно да крачи през сив зимен Лондон, и до нея младо момиче — и знае, без да знае откъде го знае, че същото това момиче сега е на Маргейт Роуд 23, SW2. (Континуитет?) Бащата на момичето преди е бил господарят на мъжа Суейн, който наскоро е започнал да служи на Джейн Трета заради информацията, с която тя снабдява тези, които изпълняват волята ѝ. Както също е направил, разбира се, и Робин Лание, въпреки че той очаква да му бъде платено по различен начин.

Към момичето Мона Анджи усеща особена нежност, съжаление, и някаква завист; въпреки че Мона е била променена, за да прилича на Анджи колкото се може повече, животът на Мона не е оставил на практика никаква следа върху тъканта на нещата, и представлява, според понятията на Легба, най-близкото възможно нещо до невинност.

Чери-Лий Честърфийлд е оградена от тъжен, нестроен ръкопис, и информационният ѝ профил е като детска рисунка: споменавания за скитничество, дребни дългове, изоставена кариера като парамедицински техник степен 6, и рамка от данни за раждане и ВИН.

Плъзгавия, или Плъзгав Хенри, е един от тези без ВИН, но Джейн Трета, Континуитет, Боби, всички са насочвали вниманието си към него. За Джейн Трета той служи като фокус на малък възел асоциации: тя приравнява неговия продължаващ ритуал на конструиране, катарзисната му реакция на хемо-наказателната травма, със собствените ѝ провалили се опити да унищожи в себе си съсипаните мечти за Тесие-Ашпул. В коридорите на паметта на Джейн Трета, Анджи често се е натъквала на една зала, където автомат с ръце като паешки крака разбърква остатъците от обърканата и кратка история на „Блуждаещ лъч“ — един акт на непрекъснат колаж. И Боби

й подава и други спомени, измъкнати от човека на изкуството, докато се свързва с вавилонската библиотека на Джейн Трета: неговата тъжна, бавна, подобна на детска игра работа на равнината, наречена Кучешката пустош, издигайки отново форми от болка и памет.

Долу в студения мрак на пода на Фабриката, една от кинетичните скулптури на Плъзгавия, контролирана от подпрограма на Боби, откъсва лявата ръка на друг наемник, използвайки механизъм, отвинтен преди две лета от селскостопанска машина китайско производство. Наемникът, чието име и ВИН избълбукват през Анджи като горещи сребристи мехури, умира с буза върху лявата обувка на Ситната Птичка.

От всички хора в тази стая, единствено Боби не присъствува тук като данни. И Боби не е съсипаното нещо пред нея, привързано с колани и одеала, с брадичка, покрита с изсъхнала повърната материя, нито пък бодрото, познато й лице, гледащо към нея от монитор върху работната маса на Джентри. Дали Боби не е правоъгълният масивен блок памет, завинтен над носилката?

И тя престъпва през проточили се дюни от покрит с мръсни петна розов сатен, под небе от стоманени инструменти, най-сетне свободна от стаята и данните й.

Бригита върви до нея, и го няма натискът, няма я празнотата на нощта, и звукът на кошера. Няма ги свещите. И Континуитет също е тук, представен от крачеща драскулица от сребристи пайети, която някак си й напомня за Хилтън Суифт на брега в Малибу.

— По-добре ли си? — пита Бригита.

— Много по-добре, благодаря.

— И аз мислех така.

— Защо Континуитет е тук?

— Защото той е твой братовчед, изграден от биочипове на Маас. Защото е млад. Отиваме с теб на твоята венчавка.

— Но коя си ти, Бригита? Коя си ти всъщност?

— Аз съм съобщението, което твоят баща трябваше да напише. Аз съм знаците, които той изписа в главата ти. — Бригита се привежда към нея. — Бъди добра с Континуитет. Той се бои, че в тромавостта си си е спечелил неудоволствието ти.

Драскулицата от пайети притичва напред, през сатенените дюни, за да съобщи за пристигането на невястата.

41. Г-Н ЯНАКА

Апаратчето на Маас-Неотек все още беше топло на пипане, и бялата пластмасова подставка под него беше обезцветена, като от топлина. Миришеше като на горящ косъм...

Синините по лицето на Въшката потъмняваха пред очите ѝ. Беше я пратил до нощното шкафче за една износена кутия от пури, пълна с хапчета и дермадискове, беше разтворил яката си, откъсвайки копчето, и беше лепнал три от адхезивните дискове върху кожата си, бяла като порцелан.

Тя му помогна да направи примка от парче оптичен кабел.

— Но Колин беше казал, че тя е забравила...

— Аз не съм — каза той, и пое въздух през зъби, окачвайки ръката си на примката. — Изглежда като да се е случило, поне засега. Ще продължи известно време... — Той се намръщи.

— Съжалявам...

— Всичко е наред. Сали ми каза. За майка ти, имам предвид.

— Да... — Тя не погледна настрани. — Тя се самоуби. В Токио...

— Която и да е била, това не беше тя.

— Апаратчето... — Тя погледна към масата за закуска.

— Тя го изгори. За него обаче няма значение. Той още е там вътре. Успя да се измъкне. С какво се е захванала, значи, нашата Сали?

— Води Анжела Митчел със себе си. Тръгнала е да намери нещото, откъдето тръгва всичко това. Където бяхме ние. Място, наречено Ню Джърси.

Телефонът иззвъня.

Бащата на Кумико, главата и раменете му, се появиха на широкия екран над телефона на Въшката. Той носеше черния си костюм, часовника си Ролекс, и съзвездие малки знаци за старшинство на ревера си. Кумико си помисли, че той изглежда много уморен, уморен и много сериозен, един сериозен мъж зад гладката тъмна повърхност на бюрото си в своя кабинет. Виждайки го там, тя съжали, че Сали не

беше звъннала от будка с камера. Щеше да е много радостна да види Сали отново. Сега обаче това вероятно беше невъзможно.

— Изглеждаш добре, Кумико — каза баща ѝ.

Кумико седеше вдървено, с лице към малката камера, монтирната точно под настенния екран. Опита се рефлекторно да призове презрителната маска на майка си, но тя не искаше да идва. Объркана, тя отпусна поглед към ръцете си, които почиваха в скута ѝ. Внезапно се досети за Въшката, за неговото смущение, страхът му, прикован в стола зад нея, в центъра на камерата.

— Ти постъпи правилно, като избяга от дома на Суейн — каза баща ѝ.

Тя отново вдигна очи към неговите.

— Той е ваш кобун.

— Вече не е. Докато ние бяхме заети тук със собствените си проблеми, той създаде нови, съмнителни познанства, и пое по пътища, които ние не можехме да одобрим.

— А проблемите ви, Татко?

Усмивка ли проблясна?

— Всичко това вече е минало. Редът и взаимодействието са възстановени отново.

— Тъ, извинете ме, сър, мистър Янака, — започна Въшката, след това като че ли изобщо изгуби глас.

— Да. А вие сте?

Насиненото лице на Въшката се изкриви в огромно, извънредно печално намигване.

— Викат му Въшката, Татко. Той ме закриляше и защитаваше. Заедно с Кол... с апаратчето на Маас-Неотек спасиха живота ми тази нощ.

— Наистина ли? Не бях информиран за това. Бях останал с впечатлението, че не си напускала неговия апартамент.

Внезапен студ...

— Как? — запита тя, навеждайки се напред. — Как си го разбрал?

— Апаратът на Маас-Неотек сигнализираше твоето местонахождение, след като беше известно... след като апаратът беше далече от системите на Суейн. Ние разставихме наблюдатели в съответната област. — Тя си припомни продавача на спанак. — Без,

разбира се, да информираме Суейн. Но апаратът не излъчи второ съобщение.

— Беше счупен. Случайно.

— И все пак ти твърдиш, че ти е спасил живота?

— Сър, — каза Въшката, — извинете ме, имам предвид, покрит ли съм?

— Покрит?

— Защитен. От Суейн, имам предвид, и от неговите приятелчета от СО и другите...

— Суейн е мъртъв.

Последва тишина.

— Но все някой ще го кара, с гаранция. Услугите, имам предвид. Вашият бизнес.

Г-н Янака изгледа Въшката с очевидно любопитство.

— Разбира се. Как иначе би могло да се очаква редът и взаимодействието да продължат?

— Дайте му думата си, Татко, — каза Кумико, — че той няма да пострада.

Янака прехвърли поглед от Кумико към гримасата на Въшката.

— Изпитвам дълбока благодарност към вас, сър, заради защитата на дъщеря ми. В дълг съм пред вас.

— Гири — каза Кумико.

— Господи, — рече Въшката, изпълнен с изумление, — ега ти честта!

— Татко, — запита Кумико, — през нощта на смъртта на майка ми нареждали ли сте на секретарите да й позволят да излезе сама?

Лицето на баща ѝ беше съвсем неподвижно. Тя гледаше как то се изпълва с тъга, която не беше виждала никога преди.

— Не, — каза той накрая, — не съм.

Въшката се изкашля.

— Благодаря ви, Татко. Сега ще се връщам ли в Токио?

— Разбира се, ако искаш. Макар че разбирам, че не ти е било позволено да видиш твърде много от Лондон. Мой сътрудник скоро ще пристигне при апартамента на г-н Въшката. Ако искаш да останеш, и да разгледаш града, той ще го уреди.

— Благодаря ви, Татко.

— Довиждане, Куми.

И той изчезна.

— А сега, — каза Въшката и се намръщи страховито, протягайки здравата си ръка, — помогни ми да се надигна.

— Но ти имаш нужда от медицинско наблюдение.

— Че не трябва ли тогава да стана? — Той успя да се закрепил на крака, и закуца към тоалетната, и тогава Петал отвори вратата откъм тъмния коридор на стълбището.

— Ако си ми счупил резето, — каза Въшката, — ще ми го плащаш.

— Съжалявам — каза Петал и примига. — Дойдох за мис Янака.

— Кофти новини, приятелче. Татенцето й току-що беше на телефона. Каза ни, че Суейн е ритнат. И ни каза, че праща тук новия шеф. — Той се усмихна криво, триумфиращо.

— Ами виждаш ли, — каза меко Петал, — това съм аз.

42. ПОДЪТ НА ФАБРИКАТА

Чери продължава да пищи.

— Някой да ѝ затвори устата — казва Моли от мястото, където е застанала до вратата с оръжието си, и Мона решава, че може да го направи, че може да предаде на Чери малко от своята застиналоост, където всичко е интересно и нищо не ти причинява болка, но по средата на пътя си през стаята вижда смачканата найлонова торбичка на пода, и си спомня, че там вътре има един дерм, може би нещо, което ще помогне на Чери да се успокои.

— Ето — казва тя, когато стига до нея, обелва покритието и лепва дерма отстрани на шията на Чери. Писъкът на Чери се плъзва надолу по скалата към гъргорене, и тя се отпуска на пода край лавицата със стари книги, но Мона е сигурна, че тя ще е окей, и така или иначе отдолу се чуват изстрели, оръжия; бял трасирацц куршум профучава покрай Моли и отскача и дрънчи по стоманените подпори, и Моли крещи към Джентри не може ли той да включи проклетото осветление?

Това сигурно означава осветлението долу, защото светлината тук горе е доста силна, толкова силна, че тя може да види размити дребни зрънца, следи от цвят, струящи от предметите, ако се вгледа добре. Трасиращи куршуми. Така се наричат тези куршуми, дето светят на тъмно. Еди ѝ го беше казал във Флорида, когато видяха надолу по брега как някаква частна охрана стреля към тях в тъмното.

— Да, осветлението — каза лицето на малкия екран, — Вещицата не вижда... — Мона се усмихна към него. Не вярваше някой друг да е чул. Вещица ли?

И Джентри и едрия Плъзгав се хвърлиха да отлепват от стените дебелите жълти жици, залепени там със сребристи лепенки, и да ги свързват едни към други с някакви метални съединители, и Чери от Кливлънд седи на пода със затворени очи, и Моли се е свила долу до вратата и държи оръжието с две ръце, и Анджи е...

Не мърдай.

Тя чу някой да го казва, но в стаята нямаше никой. Помисли си, че може би е Ланет, като че ли Ланет можеше да го каже, през времето и застиналостта.

Защото Анджи беше просто там, на пода до носилката на умрелия мъж, с крака, свити под нея като статуя, и с ръце около него.

Светлината помръкна, когато Джентри и Плъзгавия намериха нужното свързване, и й се стори, че чу как лицето на монитора хлъцва, но тя вече вървеше към Анджи, виждайки (внезапно, абсолютно, толкова ясно, че я болеше) тънката струйка кръв от лявото й ухо.

Дори и тогава застиналостта продължи, въпреки че тя усещаше болезнени парещи точки в гърлото си, и си спомняше как Ланет й обясняваше: Не го смъркай, защото прояжда дупки в теб.

И гърбът на Моли се изправи, ръцете й се протегнаха... Навън и надолу, не към онази сива кутия, а към пушкалото й, онова малкото, и Мона го чу да прави щрак-щрак-щрак, и след това три експлозии, далече някъде долу, и те сигурно бяха сини проблясвания, но дланите на Мона бяха обгърнали в момента Анджи, и окървавената козина на палтото галеше китките й. За да погледне в празните очи, където светлината угасваше, на някакво далечно, най-далечното разстояние.

— Ехо, — каза Мона, и никой не я чу, само Анджи рухна върху тялото в спалния чувал, — ехо...

Вдигна поглед нагоре, и улови последното изображение на екранчето на онзи вид, и го видя как угасва.

След това дълго време нищо нямаше значение. Не беше като липсата на грижи в застиналостта, онзи кристален овърдрайв, не беше и като гадостта след маг, просто едно усещане, че нещата са минали, както може би се чувства призрак.

Тя стоеше на вратата до Плъзгавия и Моли и гледаше надолу. В слабата светлина на големите стари крушки виждаше как нещо като метален паяк се тътрузи по мръсния бетонен под. Нещото имаше големи извити остриета, които щракаха и се въртяха, докато то вървеше, но никой друг не се движеше около него, и то просто продължаваше като повредена играчка, напред и назад пред смачканите остатъци от малкото мостче, по което тя беше преминала заедно с Анджи и Чери.

Чери се беше надигнала от пода, бледа и с отпуснато лице, и отлепваше дерма от шията си.

— Т'ва а си'ен мускулен релаксанти — успя да каже тя, и Мона се почувства зле, защото разбра, че е направила нещо глупаво, докато си мислеше, че се опитва да помогне, но магът винаги правеше такива номера, и как така тя не се беше усетила, че го прави?

Защото си пристрастена, глупаче, чу тя да казва Ланет, но не й се искаше да си го спомня.

И те всички просто стояха там и гледаха надолу, към металния паяк, който се въртеше и тичаше напред-назад. Всички освен Джентри, който отвиваше сивата кутия от рамката й над носилката, стъпил с черните си ботуши до червеното кожено палто на Анджи.

— Слушайте, — каза Моли, — това е коптер. Голям.

Тя се спусна по въжето последна, с изключение на Джентри, и той просто каза, че няма да дойде, че не му пука, и че ще остане.

Въжето беше мазно и мръсносиво и по него имаше вързани възли, за които да се хванеш. Плъзгавия и Моли спуснаха първо сивата кутия, долу на една площадка, стъпалата до която не бяха съборени. След това Моли се спусна по него като катеричка, като че ли изобщо не се хвъщаше за възлите, и го върза опънато за един парапет. Плъзгавия се спусна долу бавно, защото носеше Чери на рамото си, и тя беше още твърде отпусната, за да може да слезе додолу сама. Мона все още се чувстваше неудобно заради това, и се чудеше затова ли те решиха да я оставят тук.

Беше го решила Моли, докато стоеше до онзи прозорец и гледаше как хора изскачат от дългия черен хеликоптер и се разпръскват по снега.

— Виж ги тези — беше казала тя. — Знаят. Просто са дошли да съберат остатъците. Sense/Net. Аз си обирам крушите.

Чери изломоти, че те също си тръгват, тя и Плъзгавия. Плъзгавия сви рамене, след това се ухили и я обхвана с ръка.

— Ами аз?

Моли погледна към нея. Или така изглеждаше. Трудно беше да се каже с тези очила. За секунда над долната й устна се показа бял зъб. След това тя каза:

— Моят съвет е да стоиш тук. Остави ги да се оправят сами. Ти не си направила абсолютно нищо. Нито пък нещо от това е твоя идея. Мисля, че ще бъдат свестни с теб, или поне ще опитат. Да, остани.

Мона не можеше да разбере това, но се чувстваше толкова смазана, толкова кофти от гадостта след мага, че не можеше да спори.

И след това те просто изчезнаха, по въжето надолу и изчезнаха, и всичко беше просто така, хората си тръгват и вече никога не ги виждаш повече. Тя погледна назад към стаята и видя Джентри да крачи напред-назад пред книгите си, и да прокарва върха на пръста си по тях, като че ли търси някоя точно определена. Беше метнал одеало върху носилката.

И тя просто се спусна, и така и никога не разбра дали Джентри намери онази книга, или не, но това си беше както си беше, и тя също се спусна по въжето, и това не беше толкова лесно, колкото изглеждаше от Моли и Плъзгавия, особено ако се чувстваш както се чувстваше Мона, защото Мона се чувстваше близо до причерняване, и ръцете и краката ѝ като че ли някак си не работеха добре, тя трябваше да се концентрира, за да ги накара да се движат, и носът и гърлото ѝ се бяха подули отвътре, така че тя не забеляза черния тип, докато не се спусна чак додолу.

Той стоеше там долу и гледаше към нещото като голям паяк, което не се движеше изобщо. Вдигна поглед, когато токът на обувката ѝ застърга по металната площадка. И в лицето му имаше нещо много тъжно, когато я видя, но то изчезна, и той се изкачваше по металните стъпала, бавно и спокойно, и като се приближи, тя започна да се чуди дали той е наистина черен. Не точно цветът, той определено беше, но имаше нещо особено във формата на плешивия му череп, в ъглите на лицето му, не приличаше на никой, който тя да е виждала преди. Беше висок, много висок. Носеше дълго черно палто от толкова фина кожа, че тя се движеше като коприна.

— Здравей, миси — каза той, когато застана пред нея, пресегна се и вдигна брадичката ѝ така, че тя гледаше право в ахатовите очи със златни петънца, каквито никой на света нямаше. Дългите пръсти докосваха съвсем леко брадичката ѝ.

— Миси, — каза той, — на колко години си?

— Шестнайсет...

— Имаш нужда от подстрижка — каза той, и в това как го каза имаше нещо много сериозно.

— Анджи е там горе — рече тя и посочи, когато гласът ѝ се върна. — Тя е...

— Шът.

Тя чу шум на метал някъде далече в голямото старо здание, и след това запалване на мотор. Екранопланът, помисли си тя, дете Моли го беше вкарала направо вътре.

Черният мъж вдигна вежди, само дете нямаше никакви вежди.

— Приятели? — Той отпусна ръка.

Тя кимна.

— Това добре — каза той, и пое ръката ѝ, за да ѝ помогне при спускането по стълбите. Най-долу, все още държейки ръката ѝ, той я преведе около остатъците на мостчето. Там имаше някой умрял, камуфлажен костюм и едно от тези неща за силен глас, като на полицията.

— Суифт, — викна се черният мъж, през цялото това високо празно пространство, между черните мрежи на прозорците без стъкла, черни линии върху бялото небе, зимно утро, — намерих я.

— Но аз не съм тя...

И там оттатък, където големите врати стояха отворени, на фона на небето и снега и ръждата, тя видя да крачи насам някакъв костюмар, с отворено палто и връзка, развята от вятъра, и экранопланът на Моли профуча покрай него, навън през същите тези врати, и той дори не го погледна, защото гледаше към Мона.

— Аз не съм Анджи — каза тя, и се замисли дали да му каже какво беше видяла, Анджи и онзи момък заедно на онзи малък екран, точно преди той да угасне.

— Знам, — каза черният мъж, — но то си е върху теб.

Възнесение. Иде възнесение.

43. СЪДИЯТА

Жената ги отведе до екраноплан, паркиран вътре във Фабриката, ако можеш да кажеш паркиран, когато предницата му е сплескана в бетонна подставка за инструменти. Беше бял товарник с изписано КАТОДЕН КАТАЙ върху задните врати, и Плъзгавия се учуди кога ли тя е успяла да го вкара вътре, без той да я чуе. Може би докато Боби Брояча правеше оная диверсия с коптера.

Алефът тежеше, като че ли носиш малък двигател.

Не му се искаше да гледа към Вещицата, защото по остриетата ѝ имаше кръв, и той не я беше правил за това. Наоколо лежаха няколко тела, или части от тях; той не погледна и натам.

Хвърли поглед надолу към биософтовия блок и батериите му, и си помисли дали всичко това е все още там вътре, сивата къща и Мексико и очите на Джейн Трета.

— Спри — каза жената. Минаваха покрай рампата към стаята, където той държеше машините си; Съдията още беше там, и Труподъвкачът също...

Тя все още държеше оръжието си в ръка. Плъзгавия постави ръка на рамото на Чери.

— Тя каза да спрем.

— Това, дето го видях миналата нощ — каза жената. — Едноръкият робот. Бачка ли?

— Аха.

— Силен? Носи тежко? По неравно?

— Аха.

— Взимай го.

— Ъ?

— Взимай го отзад в машината. Хайде. Действай.

Чери се опря на него. Краката ѝ се огъваха от това, дето ѝ го беше дало онова момиче.

— Ти — посочи към нея с оръжието Моли. — В 'плана.

— Върви — каза Плъзгавия.

Той остави алефа на земята и се изкачи по рампата в стаята, където Съдията чакаше в сенките, ръката лежеше до него на рогозката, където я беше оставил Плъзгавия. Сега вече никога нямаше да може да направи резачката да работи както трябваше. Върху редицата прашни метални рафтове стоеше дистанционно. Той го взе и включи Съдията, и кафявият корпус леко потрепера.

Той придвижи Съдията напред, надолу по рампата, широките крака пристъпваха, едно-две, едно-две, предавките компенсираха, настройваха се за липсата на ръката. Жената беше отворила задните врати на екраноплана, и Плъзгавия насочи Съдията право към нея. Тя се наклони леко назад, когато Съдията се извиси над нея, и сребристите ѝ очила отразиха позатърканата ръжда на корпуса му. Плъзгавия излезе иззад Съдията и започна да преценява ъглите, как да го вкара вътре. Не разбираше защо е нужно, но поне като че ли тя имаше някаква идея какво да правят, и каквото и да било друго беше по-добре от това да висят във Фабриката сега, когато беше пълна с умрели. Той си помисли за Джентри, горе с неговите книги, и за телата. Там горе беше имало две момичета, и двете бяха изглеждали като Анджи Митчел. Сега едната от тях беше умряла, той не беше разбрал как или защо, и жената с оръжието беше казала на другата да чака...

— Хайде де, хайде де, пъхвай шибания робот вътре, трябва да тръгваме...

Когато успя да напъха Съдията в задната част на екраноплана, със свити крака и настрани, той захлопна вратите, заобиколи машината и се покатери в нея откъм страната на пътника. Чери се беше свила на задната седалка, под голяма оранжева шуба с емблемата на Sense/Net на ръкава, и трепереше.

Жената включи турбината и наду полата. Плъзгавия помисли, че може да са се закачили за подставката за инструменти, но когато тя даде заден, една ивица хром се откъсна, и те се освободиха. Тя завъртя екраноплана и поека към вратите.

Излизайки, минаха покрай някакъв образ в костюм и вратовръзка и туидово палто, който като че ли не ги забеляза.

— Кой е тоя?

Тя сви рамене.

— Искаш ли той екраноплан — попита тя. Бяха вече може би на десет километра от Фабриката, и той не беше погледнал назад.

— Свила ли си го?

— Естествено.

— Не ща.

— И що?

— Лежал съм, кражба на коли.

— Как е твоето момиче?

— Спи. И не е моето момиче.

— Не е ли?

— А ти коя си, всъщност?

— Бизнесменка.

— И какъв бизнес?

— Трудно е да се каже.

Небето над Пустошта беше ярко и бяло.

— За това ли си дошла? — Той потупа алефа.

— Един вид.

— И сега какво?

— Сключила съм една сделка. Да докарам Митчел при кутията.

— Това тя ли беше, дето беше паднала до нея?

— Да, тя беше.

— Но тя умря...

— Има умирање, има и умирање.

— Като Джейн Трета ли?

Главата ѝ помръдна, като че ли тя му хвърли поглед.

— Какво знаеш за нея?

— Виждам съм я веднъж. Там, вътре.

— Ами тя пак си е вътре, но и Анджи е там.

— И Боби.

— Нюмарк? Аха.

— И какво ще правиш с него?

— Ти ли си ги сглобил тия неща? Оня отзад, и останалите?

Плъзгавия погледна през рамо назад, където Съдията беше сгънат в товарния отсек на екраноплана като голяма ръждива кукла без глава.

— Да.

— Значи те бива с инструменти.

— Горедолу.

— Окей, имам една работа за теб. — Тя забави екраноплана край дрипава купчина от покрити със сняг отпадъци и го спря. — Там вътре трябва да има някъде ремонтен набор. Взимаш го, качваш се на покрива и ми смъкваш слънчевите батерии и малко жица. Искам да вържеш слънчевите да презареждат батерията на това нещо. Ще се справиш ли?

— Сигурно. Защо?

Тя се облегна назад в седалката, и Плъзгавия забеляза, че тя е по-стара, отколкото беше предполагал, и уморена.

— Митчел сега е там вътре. Те искат тя да има известно време на разположение.

— Те?

— Де да знам. Нещо. С каквото и там да съм я сключила тая сделка. Колко дълго смяташ, че ще издържи батерията, ако слънчевите работят?

— Два месеца. Може би до година.

— Окей. Ще го скрия някъде, където батериите да могат да ловят слънцето.

— Какво ще стане ако просто му спреш захранването?

Тя се протегна и прокара върха на показалеца си покрай тънкия кабел, който свързваше алефа с батериите. Плъзгавия забеляза ноктите ѝ в сутрешната слънчева светлина: изглеждаха изкуствени.

— Ей, Джейн Трета, — каза тя с пръст, спрял над кабела, — длъжна съм. — След това ръката ѝ се сви в юмрук, който се отвори, като че ли пускаше нещо на свобода.

Чери искаше да каже на Плъзгавия всичко, което те щяха да правят, когато стигнеха в Кливлънд. Той закрепваше две от плоските слънчеви батерии към широката гърд на Съдията със сребристо тиксо. Сивият алеф вече беше завързан за гърба на машината със сбруя от тиксо. Чери казваше, че знае къде може да му намери работа да поправя автоматите в игрално заведение. Той не я слушаше много внимателно.

Когато привърши с нещата, той подаде дистанционното на жената.

— Предполагам, че ще трябва да те изчакаме.

— Не — каза тя. — Отивате в Кливлънд. Чери току-що ти каза.

— А ти?

— Ще се поразходя.

— Искаш да замръзнеш ли? Или да гладуваш?

— Искам да съм си насаме със себе си за нещо време. — Тя пробва дистанционното и Съдията потрепери, направи крачка напред, после друга. — Късмет в Кливлънд. — Те я гледаха как тръгва напред през Пустошта, и Съдията шляпа след нея. След това тя се обърна и се провикна към тях:

— Ей, Чери! Накарай тоя момък да се окъпе!

Чери ѝ махна, и циповете на якетата издрънчаха.

44. ЧЕРВЕНА КОЖА

Петал каза, че чантите ѝ чакат в Ягуара.

— Надали ще ти се ще да се връщаш в Нотинг Хил — каза той, — така че сме ти уредили нещо в Камден Таун.

— Петал, — започна тя, — трябва да знам какво се е случило със Сали.

Той включи двигателя.

— Суейн я изнудваше. Принуждаваше я да отвлече...

— Аха. Добре де, разбирам — прекъсна я той. — Не бих се грижил за това на твоето място.

— Загрижена съм.

— Бих рекъл, че Сали е успяла да се измъкне някак от тая дреболия. Също така, по данни на някои официални наши приятели, е успяла някак да се погрижи всички данни за нея да се изпарят, освен контролния пакет в едно германско казино. И ако нещо се е случило с Анжела Митчел, Sense/Net не са го съобщили публично. Всичко това вече е привършило.

— Ще я видя ли някога отново?

— Не и в моята енория. Ако обичаш.

Те потеглиха.

— Петал, — каза тя, докато те караха през Лондон, — баща ми ми каза, че Суейн...

— Глупак. Абсолютен глупак. По-добре да не говорим за това сега.

— Съжалявам.

Парното работеше. В Ягуара беше топло, и Кумико беше много изморена. Тя се облегна на червената кожена седалка и затвори очи. Някак си, помисли тя, срещата ѝ с Джейн Трета я беше освободила от срама ѝ, и отговора на баща ѝ от нейния гняв. Джейн Трета беше много жестока. Сега тя виждаше също и жестокостта на майка си. Но един ден всичко трябва да бъде простено, помисли тя, и заспа по пътя към мястото, наречено Камден Таун.

45. ГЛАДКИЯТ КАМЪК ОТТАТЪК

Бяха дошли да живеят в тази къща: стени от сив камък, керемиден покрив, началото на лятото. Местността е ярка и дива, въпреки че дългата трева не расте повече, и дивите цветя не прецъфтяват.

Зад къщата има пристройки, неотваряни, непроучени, и поле, където привързани планери се полюляват под полъха на вятъра.

Веднъж, разхождайки се между дъбовете край полето, тя видя трима странници, обкрачили нещо, наподобяващо донякъде кон. Конете са изчезнали, техният род беше измрял години преди раждането на Анджи. В седлото седеше слабичка фигура в туидови дрехи, момче, подобно на прислужник от някоя стара картина. Пред него седеше младо момиче, японче, обкрачило подобие на кон; зад него седеше бледен, мръсен на вид дребен мъж в сив костюм и розови чорапи, и белите му глезени се виждаха над кафявите обувки. Забеляза ли я момичето, върна ли погледа ѝ?

Тя беше забравила да спомене това на Боби.

Най-честите им посетители идват в сънищата призори, въпреки че веднъж някакъв ухилен дребен човек, подобен на коболд, сигнализира за себе си чрез блъскане по тежката дъбова врата, и когато тя изтича да му отвори, потърси „това ситно лайно Нюмарк“. Боби представи това същество като Финландеца, и като че ли се радваше да го види. Полуразпадналото се от старост яке на Финландеца излъчваше сложна миризма на застоял пушек, дъвен припой и сушена херинга. Боби обясни, че Финландеца винаги е добре дошъл.

— Че как иначе. Няма как да го задържиш отвън, ако той реши да влезе.

Появява се също и Джейн Трета, една от посетителите призори, и присъствието ѝ е тъжно и само за проба. Боби като че ли почти не я забелязва, но Анджи, хранилището на толкова много нейни спомени, е чувствителна към точно тази смес от желание, ревност, яд и гняв. Анджи е започнала да разбира мотивите на Джейн Трета, и да ѝ

прощава — въпреки че какво всъщност има за прощаване, докато се разхождаш сред дъбовете, под слънчевата светлина?

Но сънищата на Джейн Трета понякога изморяват Анджи, и тя предпочита други сънища, особено тези на младото си протеже. Те често пристигат като люлеенето на дантелени завеси, като първи птичи гласове. Тя се претъркулва по-близо до Боби, затваря очи, произнася наум името Континуитет, и чака малките ярки образи.

Тя вижда, че те са отвели момичето в клиника в Ямайка, за да лекуват пристрастяването ѝ към долнокачествени стимуланти. Метаболизмът ѝ е фино настроен от търпеливата армия медици на Sense/Net, и накрая тя се появява, пращайки от здраве. Сензориумът ѝ е експертно модулиран от Пайпър Хил, и първите ѝ стимове биват посрещнати с безпрецедентен ентусиазъм. Общата ѝ аудитория е като хипнотизирана от свежестта ѝ, енергията ѝ, приятно бодрия начин, по който тя като че ли открива изпълнения си с блясък живот, като че ли ѝ е за пръв път.

Понякога по далечния екран преминава сянка, но само за момент: Робин Лание е бил намерен удушен и замръзнал върху планинския пейзаж на фасадата на Новия Сузуки Дипломат; и Анджи, и Континуитет знаят чии силни дълги ръце са довели звездата и са я запратили там.

Но едно нещо ѝ убягва, един конкретен елемент от мозайката, която е историята.

И на границата на сянката на един дъб, под стоманено-пурпурния залез, в тази Франция, която не е Франция, тя пита Боби за отговора на последния ѝ въпрос.

Те чакаха на паркинга в полунощ, защото Боби ѝ беше обещал отговор.

Когато часовникът в къщата удари дванайсет, тя чу съскането на гуми по чакъл. Колата беше дълга, ниска и сива.

Караше я Финландецът.

Боби отвори вратата и ѝ помогна да влезе.

На задната седалка седеше младежът, който тя си спомняше от срещата с невъзможния кон и тримата му разнокалибрени ездачи. Той ѝ се усмихна, но не каза нищо.

— Това е Колин — каза Боби, качвайки се до нея. — Финландеца го познаваш вече.

— Никога ли не се е сещала, а? — запита Финландеца, давайки заден.

— Не — каза Боби. — Мисля, че не.

Младият момък на име Колин ѝ се усмихна.

— Алефът е приближение на мрежата — каза той, — нещо като модел на киберпространството...

— Да, това го знам. — Тя се обърна към Боби. — Е? Обеща ми да кажеш защо-то на Когато Стана Промяната.

Финландецът се разсмя. Звукът беше доста странен.

— Няма защо, мадам. По-скоро има как. Помниш ли как веднъж Бригита ти каза, че е имало един друг? А? Е, това е както, и както-то е и защото.

— Спомням си. Тя каза, че когато мрежата най-сетне се е самоосъзнала, се е появил „другият“...

— Там отиваме тази нощ — започна Боби, обвивайки ръка около нея. — Не е далече, но е...

— Различно — каза Финландецът. — Много различно.

— Но какво е?

— Виждаш ли, — рече Колин и бръсна настрани кестенявия кичур от челото си, жест като на ученик в някоя древна драма, — когато мрежата е постигнала разумност, едновременно с това тя е разбрала за съществуването на друга мрежа, друга разумност.

— Не разбирам — каза тя. — Ако киберпространството се състои от общата сума на всички данни на човечеството...

— Аха, — каза Финландецът и зави по дългата права празна магистрала, — само че никой не говори за човечеството, разбираш?

— Другият е бил някъде другаде — каза Боби.

— Алфа Кентавър — добави Колин.

Шегуваха ли се с нея? Това някаква шега на Боби ли беше?

— Така че е доста трудно да се обясни защо мрежата се е разцепила на всички тези худута и там разни, когато е срещнала този друг, — каза Финландецът, — но като стигнем там, един вид ще схванеш идеята...

— Собственото ми впечатление, — каза Колин, — е че така всичко е много по-интересно...

— Сериозно ли говорите?
— Там сме след минута ню-йоркско време, — каза Финландецът,
— без майтап.

КРАЙ

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

МОНА ЛИЗА ОВЪРДРАЙВ. НЕВРОМАНТИК 3. 1998. Изд. Камея, София. Биб. Фантастика, No.24. Роман. Превод: [от англ.] Григор ГАЧЕВ [Mona Lisa overdrive, by Wiliam GIBSON]. Печат: Враца: Полипринт ЕАД. Формат: 127×197 (20 см. Офс. изд. Тираж: 1 800 бр. Страници: 254. Цена: 4200.00 лв. (4.20 лв.). ISBN: 954-8340-46-3 (грешен)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.